ఆగస్టు 2006 Rs. 13 /-

చందమామ

60 సంవత్సరాలుగా విజ్ఞాన వినోదాలు విరజిమ్ముతూన్న విశిష్ట పత్రిక!

సమైక్య భారతదేశం

''ఐకమత్యమే మన బలం; మనల్ని ఎవరూ విడదీయలేరు. మనమందరం ఒక్క ప్రజగా నిలబడదాం. వీరు (ఉగ్రవాదులు) మన శాంతిభద్రతలకూ, సంపదలకూ విఘాతం కలిగించడానికి ప్రయత్నించడం ఇది తొలిసారి కాదు. భారతదేశాన్ని ఎవరూ మోకరిల్లేలా చేయజాలరనీ, భారతీయులైన మనమందరం సమైక్యంగా నిలబడగలమనీ ఈ శక్తులకు తెలియదు.''

డా. మన్మోహన్ సింగ్

భారత ప్రధాని

మనమందరం మన ప్రధానమంత్రికి బాసటగా నిలబడి, ఆయన మాటలు మన సంకల్పాన్ని మరింత బలోపేతం చేశాయని ప్రపంచానికి చాటుదాం.

ముంబాయిలోనూ, శ్రీనగర్‌లోనూ ఉగ్రవాదుల వరుస బాంబుల తాకిడికి ప్రాణాలు కోల్పోయినవారి కుటుంబాలకు చందమామ ప్రగాఢ సానుభూతిని తెలియచేస్తోంది. తీవ్రగాయాలు తగిలినప్పటికీ, దేశానికి వ్యతిరేకంగా విసిరిన సవాలును ఎదుర్కోవడంలో అప్రతిహతమైన ధైర్యాన్ని ప్రదర్శించిన ధీరులకు తోడుగా ఉన్నామంటూ చాటిచెబుతోంది.

చందమామ సంపుటి: 59 ఆగస్ట్ 2006 సంచిక: 8

ఈ సంచికలో...

* పాఠకుల లేఖలు ...06
* రుచిరాజు ...07
* సమయజ్ఞత ...11
* రాకాసిలోయ - 12 ...13
* భారత దర్శిని ...25
* చందమామ కబుర్లు ...28
* సాహితీ కదంబం ...34
* వింతలు ...36
* క్షిష్ణు ఉరితాడు! ...40
* సీతారామయ్యగారి పనివాడు ...41
* చందమామ క్విజ్ - 7 ...45
* విచిత్రమైన జాతకం ...46
* చెప్పుకుంటే దేవుడు ...55
* అజేయుడు గరుడుడు! - 7 ...59
* మన సాంస్కృతిక ఉత్సవాలు : రక్షాబంధన్ ...63
* విజ్ఞానం ... వినోదం ... వికాసం 64
* ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ ...66

ఈ నెల విశేషాలు

అహంకారి పండితుడు (బే.క) ...19

న్యాయమైన శిక్ష! ...26

మృత్యులోయను వెతుక్కుంటూ ...29

రామాయణం (అయోధ్యాకాండ-3) ...49

SUBSCRIPTION

For USA and Canada
Single copy $2
Annual subscription $20

Remittances in favour of Chandmama India Ltd.
to

Subscription Division
CHANDAMAMA INDIA LIMITED
No. 82, Defence Officers Colony
Ekkatuthangal,
Chennai - 600 097
E-mail :
subscription@chandamama.org

చందా

ఎయిర్ మెయిల్ ద్వారా అన్ని దేశాలకు పన్నెండు సంచికలు రూ : 900

ఇండియాలో బుక్‌పోస్ట్ ద్వారా రూ. 150.00

చందా డబ్బు డిమాండ్ డ్రాఫ్టు ద్వారాగానీ, మనిఆర్డర్ ద్వారాగానీ 'చందమామ ఇండియా లిమిటెడ్' పేరిట పంపిండి.

వ్యవస్థాపకులు
బి. నాగిరెడ్డి - చక్రపాణి

స్వాతంత్ర్యాన్ని పరిరక్షించుకోవలసిన అవసరం!

1947లో స్వతంత్ర భారతదేశం ఆవిర్భవించింది. ఆ సంవత్సరమే వెలువడిన తొలి సింపాదకీయూ లలో-ఉవ్మడి ఆలోచన ద్వారా జాతీయ సమైక్యతను పెంపొందించడం; ప్రాచీన భారతీయ సాంస్కృతిక వారసిత్వాన్ని పిల్లలు గ్రహించేలా చేసి, వారిలో దేశంపిట్ల గౌరవాభివూ నాలు పెంచడం-తన ల`క్ష్యంగా చందవూ వు ఉద్ఘాటించింది. కష్టాలెన్నిటినో భరించి, వు నపెద్దలు పోరాడి సాధించిన స్వాతంత్ర్య పిరిర`క్షణకు యు వపాఠకులు బద్ధకంకణు లు కావాలని వ్యవస్థాపిక సింపాదకులు ఆనాడు పిలు పునిచ్చారు.

5 9 సంవత్సరాల తరవాత చందమామ మళ్ళీ యువపాఠకులకు-వ్యక్తిగత ప్రయోజనాలను, వు త విశ్వాసాలను పిక్కన బె ట్టి, దేశ భవితవ్యాన్ని గు రించి ఆలోచి ంచాలనీ, బాధ్యతాయుతమైన ప్ౌరు లు గా నడు చు కోవాలనీ విజ్ఞప్తి చేస్తోంది. దేశ అభివ ద్ధి అంటే కేవలం నగరాల బాహ్యా అభివ ద్ధి వూ త్రవే కాదు. అంతర్గత సావు రస్యం, శాంతి-ప్రిగతికి కొలవూ నాలు కావాలి.

గణాంకాల ప్రికారం-వు నదేశ జనాభాలో 3 5 శాతం వు ంది 1 5 సింవత్సరాలకు లోబడినవారే. వు రో 10 ను ంచి 15 శాతం వు ంది 15-19 సింవత్సరాల ప్రాయు ంలోని యు వతీ యు వకులు. ఈ యు వశక్తి సివూ జంలోని రు గ్మతలను రూ పువూ పిడానికి పాటు పిడాలి. నవభారత నిర్మాణానికి ఈ యు వత గనక పై ను కున్నట్టయితే వు నదేశం తక్కిన వర్ధవూ నదేశాలకు వూ ర్గదర్శి కాగలదు. అప్పుడే వు నం-తవు జీవితాలను త్యాగం చేసి వు నపెద్దలు సాధించి పెట్టిన స్వాతంత్ర్యానికి సార్థకత సివు కూర్చినవారవు తాం!

సంపాదకుడు : **విశ్వం**

పాఠకుల లేఖలు

నా చిన్నతనం నుంచి నేను చందమామ అభిమానిని. అంటే సుమారు 40 ఏళ్ళనుంచి. చందమామకు కథలు పంపాలని ఎప్పటినుంచో కోరిక. ప్రధానోపాధ్యాయునిగా ఉద్యోగ విరమణ అయ్యాక ఇప్పుడు తీరిక దొరికింది. ఫొటోవ్యాఖ్యల పోటీలో నాకు బహుమతి ఇచ్చి, నా ఉత్సాహాన్ని రెట్టింపు చేశారు. చందమామలో అన్ని శీర్షికలూ నాకు ఇష్టమే. ఇప్పుడు మా మనవరాళ్ళతో చందమామ చదివింపజేస్తున్నాను. పిల్లల, పెద్దల అభిమాన పత్రిక ఈ చందమామ. చందమామ ఇంకా ఇంకా అభివృద్ధి చెందాలని ఆకాంక్షిస్తూ.

– కోడుగంటి విజయలక్ష్మి, హైదరాబాద్

నా వయస్సు 76 సం.లు. చందమామ ప్రారంభ సంచిక నుంచి ఈ రోజువరకు చదివి ఆనందిస్తున్నాను. ఈ పత్రికను బాలల కోసం శ్రీ నాగిరెడ్డిగారు, చక్రపాణిగారు పెట్టారంటే ఎవ్వరూ ఒప్పుకోరు. కారణం ఆబాలగోపాలాన్ని ముగ్ధుల్ని చేస్తున్నది. దీనికే పత్రిక సాటిరాదనడంలో అతిశయోక్తిలేదు. 13 భాషల్లో వెలువడే పత్రిక, ప్రపంచంలో ఎక్కడా లేదు. చక్కటి పేపరు; చిత్ర, శంకర్‌లాంటి ఆర్టిస్టులు వేసిన చిత్రాలు ముద్దులు మూటగడుతున్నాయి. ఏ కథ చదివినా ఆఖరికి మనస్సులో ఎంతటి రిలీఫ్, ఆనందం కలుగుతుందో చెప్పలేను. ఫొటోవ్యాఖ్యల పోటీలో నాకు, నా కుటుంబ సభ్యులకు ఎన్నో పర్యాయాలు బహుమతులు లభించాయి. ప్రతిరాష్ట్రపతి అభినందించిన చక్కటి చందమామను సర్వాంగసుందరంగా తీర్చిదిద్దుతున్న "విశ్వం" గారికి ధన్యవాదాలు.

– బొడ్డపాటి రాజేశ్వరమూర్తి, మచిలీపట్నం

అత్యంత స్థాయి కలిగిన చందమామ, మాస పత్రిక రూ. 15 చేయుటలో తప్పు లేదు. నెలాఖరు కాబోతుంటే పత్రిక కోసం నిఘావేసి, కొనే మనస్తత్వం కలిగిన పాఠకుణ్ణి నేను. చందమామ అంటే ఇష్టం. ముఖ చిత్రాలు ఒక్కొక్కసారి బలవంగా ఉంటున్నాయి. సంపాదక సందేశం ప్రతి మాసం బాగుంటుంది. కొన్ని మరీ పెద్ద కథలుగా ప్రచురిస్తున్నారు. జానపద కథల చిత్రాలు ఎందుకనో మసిగా వేస్తున్నారు. చందమామ క్విజ్ అత్యంత ఆకర్షణీయం. ఫొటో వ్యాఖ్యల పోటీకి నూతన వరవడి తేవాలి. 68 పేజీల నుంచి వందపేజీల చందమామ చూడగలగాలి.

చాస్తు రామచంద్ర, నెల్లూరు

రుచిరాజు

నుదివరం జవీ ందార్ర దివాణంలో ర్ర చికర వృక్షపంటల్ర చేయ్ర డులో వీ సాల తివ్మురాజు సాటిలేని వాడనిపిర్ర. దివాణంలో చాలా సింవత్సరాల్ర ప్రిధాన వంటవాడ్ర గా పిని చేసీన వీ సాల తివ్మురాజు వ ద్ధాప్యం పేఖడ డంతో, భార్యతో కలిసి తన స్వగ్రామమైన సి బ్బన్నాటకు చేర్ర కున్నాడ్ర.

అక్కడ జీవితం ప్రిశాంతంగా సాగిపాత్ర న్నది గాని, అతడ్ర భోజనానికి కూర్చున్న ప్రితి ఒక్కసారీ, భార్య చేసీన వంటకాలలో ఉప్పి చాలలేదనీ, కారం ఎక్కువయ్యి ందనీ, సిరిగ్గా ఉడకలేదనీ ఏదో ఒక వంక పేట్టేవాడ్ర. దాన్ని వాళ్ళ పిదేళ్ళ వు నవడ్ర తివ్మురాజు శ్రద్ధగా గవ నిస్తూ ండేవాడ్ర. కొన్నాళ్ళకు వీ సాల తివ్మురాజు కాలం చేశాడ్ర. ఇప్పిడ్ర ఇంట్లో ఉన్నది వీ సాల తివ్మురాజు భార్య, వు నవడ్ర తివ్మురాజు వూ త్రవే. కూరలో ఏవూ త్రం ఉప్పి తగ్గినా, "ఏవి టి నాన్నవ్మూ, ఇలా చప్పిగా వండావమ్మా? నోట్లో పేట్టలేకుండా ఉన్నావ్ర," అని ఏవ్రి కుకునేవాడ్ర తివ్మురాజు. వాడిది అంతా తాత పోలిక అని లోలోపిల నవ్వుకునేది నాయ్ర నవ్మ. తల్లిదండ్రు ల్ర లేని బిడ్డగదా అని వాడ్ర అడిగిందల్లా పై ట పై టకూ ర్ర చిగా చేసీ పేట్టేది. దాంతో తివ్మ రాజు తిండి తినడానికి తప్పి, మరెందు కూ పినికి రాకుండా తయ్యా రయ్యా యడ్ర. ఎడ్ర ట ఎవర్రూ అనకపోయ్యి నా, చాటు గా ఊళ్ళోవాళ్ళం దర్రూ అతణ్ణి, 'తిండికి తివ్మురాజు, పినికి పోతరాజు' అని చెప్పుకుని నవ్వుకునేవారు.

ఇలా ఉండగా తివ్మురాజుకు పేళ్ళయ్యి ంది. అతడ్ర కొద్దిపాటి ఆస్తిపిర్ర డ్ర కావడంతో నందివరానికి చెందిన ఒకరైతు తన కూతురు శారదనిచ్చి చేశాడ్ర. పేళ్ళిరోజు భోజనాన్ని నానారకాల్ర గా వంకల్ర పేట్టాడ్ర తివ్మురాజు. అల్లు డి తిండిపిష్టికి సింతోషించి, కోరినట్ట్ర వండించి పేట్టాడ్ర వూ వు గార్ర.

రెండువారాలు గడిచాక భార్యన్ర కాపిురా నికి తెచ్చుకోవడానికి తివ్మురాజు అత్తగారిం

నందిరాజు పద్మలతా జయరాం

టికి వెళ్ళారు. అందరూ భోజనాలకు కూర్చు న్నారు. అన్నీ వడ్డించారు.

"ఇదేమిటీ వంకాయ కూర? ఇందులో కాస్త అల్లం, పచ్చిమిరప దంచి వెయ్యా ల్సింది. ఈ పిరమాన్నంలో పచ్చకర్పూరం వేస్తే ఆ రుచే వేరు. అయ్యో, ఈ గారెలేమిటి ఇంత గట్టిగా ఇలా చెకుముక్కల్లా ఉన్నాయి? పప్పు సరిగ్గా నానినట్టు లేదు," అంటూ తిమ్మ రాజు తనపాకశాస్త్ర ప్రావీణ్యం వెలగబెట్టాడు.

అందరూ కొత్తల్లుడికి సర్ది చెప్పారు. అయితే, అతడి భార్య శారదకు మాత్రం ఈ పద్ధతి నచ్చలేదు. వక్షనంగా ఊరుకున్నది. ఆనాటి రాత్రి శారద తెచ్చిన పాలను రుచి చూసీ, "ఈ పాలల్లో కాస్త ఏలకుల పొడి, బాదం పలుకులు, చిటికెడు కుంకుమపువ్వు కలిపి ఉంటే అమోఘంగా ఉండేది. ఏమం టావహా?" అన్నాడు తిమ్మరాజు. శారదకు చిమ్మాన కోపం వచ్చినా తమాయించుకుని, "మీకు రుచులు బాగా తెలుసినట్టుంటాయి. అలాగే వంటచేయడం కూడా వచ్చా?" అని అడిగింది.

"వండడం రాదు గానీ, రుచులు చెప్పడం వచ్చు," అన్నాడు తిమ్మరాజు దర్పంగా.

"ఇదిగాక మీకు ఏఏ విద్యలు వచ్చు?" అని అడిగింది శారద.

"భలేదానివే! కోటి విద్యలు కూటి కొరకే అని వినలేదూ. కూటికి లోటు లేనప్పుడు విద్యలు నేర్వవలసిన ఖర్మ మనకేమిటి?" అని ఎదురు ప్రశ్నవేశాడు తిమ్మరాజు.

పరిస్థితి అర్థమైన శారద, తల్లితో చెప్పుకుని బాధపడింది. భర్తను నెమ్మదిగా, మంచిగా దారికి తెచ్చుకోవాలని తల్లి బుద్ధిచెప్పాక, శారద భర్తతో పుట్టింటి నుంచి కాపురానికి బయలుదేరింది.

పై టకోరకంపీండి వంట చేసుకుని తినడం తప్పి, అత్తవారింట్లో మరి దేనిమీదా ఆసక్తి లేదని త్వరలోనే గ్రహించిన శారద, ఆ సంగతిని తిమ్మరాజు నాయనమ్మతో ఒకనాడు నెమ్మ దిగా ప్రస్తావించింది.

"అమ్మా, శారదా, నేనేం చేయను? వాడికి చిన్నప్పుడే తల్లిదండ్రులు పోయారు. ఆ తరవాత ఈ ఊళ్ళో వాడి మేనమామ ఉన్నంత వరకు, తిమ్మరాజు అతనికి భయపడి బుద్ధిగా చదువుకుంటూ ఉండేవాడు. వ్యాపార నిమిత్తం అతడు దూర ప్రాంతానికి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరవాత అడిగే వాళ్ళు లేక, వాడు ఇలా తయా రయ్యాడు," అని వాపోయింది నాయనమ్మ.

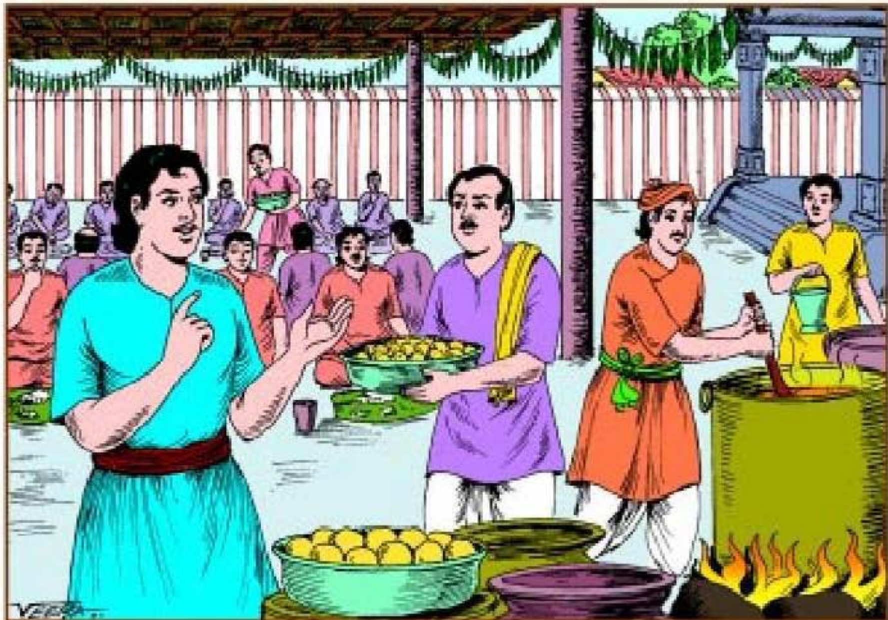
ఒకనాటి రాత్రి భోజన సివు యు ంలో శారద భర్తకు వడ్డిస్తూ, "కూర్చుని తింటే కొండలైనా కరిగి పోతాయు ంటారు . ఎన్నాళ్ళిలా ఉన్నది ఖర్చు పెట్టుకుంటారు? ఏదైనా పనిచేయండి. కాస్తి కాలˉపింగా కూడా ఉంటు ంది," అన్నది.

తివు ృరాజు సి ష్టిగా భోజనం వు గించి, "నాకేపనీ రాదు. నన్నెవరు చేర్చుకుంటారు? పినిచ్చేవాళ్ళ ృంటే అలాగే చేరతాలే," అంటూ లేచివెళ్ళి చేతులు కడుక్కున్నాడు విసి ృ గా. ఆవు త్రు ఒప్పొకున్నాఢ్త చాలసృ కుస్నది శారద.

ఇంతలో శారద పుట్టిన డూరైన నంది వరంలో శ్రీరావు నవవి ఉత్సవాలు , అన్న సివూ రాధనలు జరు గ తు న్నాయు ని కూతు రు న్రూ , అల్లు ణ్ణీ పీలిచారు . భార్యాభర్తలిద్దరూ బయు లు దేరారు . ఆ ఉత్సవాలు నందివరం జవీ ందారు సిత్యరాజు ఆధ్వర్యంలో జరు గ తు న్నాయి .

అలవాటు గా అన్న సింతర్పణలో కూడా వంటకాలను వంకలు పేట్టనారంభించాడు తివు ృరాజు: "ఈ పూర్ణం బూరెలు తీపి తక్కువగా ఉన్నాయి . పులిహోరలో ఇంగు వ పోపిూవు రింత తగిలిస్తు, నాలు గూ శ్రీ ృ ఘు వూ ుఌ ంచేది. అయ్యో! లడ్డూల్లో జీడి పిప్పి పిలు కులు వు రిచారా ఏం? ఈ ఎండా కాలంలో దొరవూ వి డి కాయు తో రసిం కాస్తే బాపూడేది."

ఈ వ్యాఖ్యలు ఆనోటా ఈనోటా జవీ ం దారు దాకా చేరాయి . "రు చు లకు ప్రిసీద్ధి గాంచిన నందివరం జవీ ందారు అతిథ్యానికి ఈనాటి వరకు వంకలు పేట్టిన వాళ్ళెవరూ

లేరు . ఎవరీ తెగు వరి?'' అని ఉరివూ ఢు జవీు ందారు .

''దొరవారు ీవు ంచాలి! తవు రడిగిన ఆ వ్యక్తి వూ అల్లు డు తివు ్మరాజు. వంటలో నలవు హారాజును సాటి. రు చు లు , పాకాలు అతనికి తెలిసినట్టు మరెవ్వరికీ తెలియదు. తన విద్యను ఆదరించే ప్రిభు మూ కరువై, ఇలా ఉన్నాడేగాని, అవకాశం దొరికితే తన ప్రావీణ్యం చూ పిగలవాడే!'' అన్నాఢు జవీు ందారు తో శారద తండ్రి భయు ం భయు ంగా.

''తివు ్మరాజా? వీ సాల తివు ్మరాజు తాలూ కు వాఢు కాదు కదా?'' అని అడిగాడు జవీు ందారు . ''సా ాత్తూ ఆయు నగారి వు నవడే ప్రిభూ !'' అన్నాఢు శారద తండ్రి.

''అలా అయితే, మరీమంచిది! వెంటనే వూ దివాణంలో ప్రిధాన వంటవాడిగా నియు వు ంచు కుంటాం. అతడి పాకశాస్త్ర ప్రావీ ణ్యాన్ని పిరీ ిస్తాం,'' అన్నాడు జవీు ందారు .

విషయు ం విన్న తివు ్మరాజు వణికిపోయూ ఢు .

''వీ నాన్న ఎంతపినిచేశాఢు ! నాకు వంకలు పేట్టడం తెలు సు గాని, వంటలు చేయు డం రాదు . ఇక జన్మలో వంకలు పేట్టను . వండింది తిని తిరు గు తాను . రాత్రికి రాత్రే, ఊరు వదిలి పారిపోదాం,'' అని తివు ్మరాజు భార్యతో లబలబ లాడాఢు .

''అనవసిరంగా బెంబేలు పిడకండి. వీ పిదవి ప్రధానవంటవాడు. చెప్పి చేయిం చాల్సిందే తప్పి, చేయూ ల్సింది పేద్దగా ఉండదు . అను భవవు న్నవంటవాళ్ళ్ ు పిదివు ంది దాకా వీ కింద ఉంటారు . ఏ ఏ దిను సు లు , ఏ ఏ ప్రివూ ణాల్లో వేయాలో చెప్పి చేయించండి చాలు . కావాలంటే, వంటలకు సింబంధిం చిన వివరాలన్నీ నేను మీకు చెబుతాను,'' అని భర్తకు సర్ది చెప్పి ఒప్పించింది శారద.

వు రు నాడే దివాణానికివెళ్ళినతిమ్మరాజు, భార్య స్యూ చనలను తు .చ. తప్పకుండా పాటిస్తూ , కొద్ది రోజుల్లోనే వు ంచి వంట వాఢు గా జవీు ందారు అభివూ నానికి పాత్రు డ య్యూ డు . జవీు ందారు అతనికి 'రు చిరాజు' అని బిరు దు నిచ్చి సిన్మానించాఢు !

భర్తలో వచ్చిన వు ంచి వూ రు ్పుకూ, లభిం చినగౌరవానికీశారదపరమానుదం చెందింది. ఆమె తల్లిదండ్రు లు , తివు ్మరాజు నాయ నవ్ము కూడా ఎంతో సింతోషించారు .

సమయజ్ఞత

కాశ్మీరదేశాన్ని విక్రమార్కుడు పరిపాలిస్తున్న కాలం అది. ఒకనాడు విక్రమార్కుడు కొలువు తీర్చి పండితగోష్ఠి నిర్వహిస్తున్నాడు. ఆ సమయంలో ఘూర్జరదేశం నుంచి వచ్చిన ఒక పండితుడు, తాను సంస్కృతంలో రచించిన ఒకశ్లోకాన్ని వినిపించాడు. అది సమయజ్ఞత ప్రాముఖ్యాన్ని చాటి చెప్పే శ్లోకం.

"ఎప్పుడు, ఏ పని చేయాలో తెలుసుకుని చేస్తే, ఆ పనులు నెరవేరుతాయి. అలా కాక, అదును తప్పి చేసేపనులు వ్యర్థమౌతాయి," అని ఆ పండితుడు రచించిన శ్లోక భావం. రాజు ఆ శ్లోకం విని చాలా ఆనందించాడు. పండితుడికి ఘనంగా బహుమానం కూడా ఇచ్చాడు. ఆ తర్వాత ఆయన సభనుద్దేశించి ఒక ప్రశ్నవేశాడు: "ఏపని అయినా ఫలానా సమయానికి చేయాలి అని తెలుసుకోవడం ఎలా?"

సభలో ఉన్న జ్యోతిష పండితుడు లేచి, గ్రహగతులను బట్టి తెలుస్తుంది అన్నాడు. మరొక పండితుడు లేచి, అనుభవంగల పెద్దలను అడిగితే తెలుస్తుంది అన్నాడు. సభలోని తక్కిన పండితులు కూడా, ఎవరికి తోచిన అభిప్రాయాలు వారు చెప్పారు.

పండితులు చెప్పిన ఏ ఒక్క సమాధానమూ, విక్రమార్కుడికి సంతృప్తికరంగా లేదు. ఆయన పండితులతో, "దీని గురించి తీరికగా మరొకసారి ఆలోచిద్దాం," అని, సభను ఆ రోజుకు ముగించాడు.

కొంతకాలం గడిచింది. విక్రమార్కుడు ఒకనాడు మంత్రితో కలిసి ఒక అడవిలోకి వెళ్ళాడు. అలా కొంత దూరం పోగా, అందమైన ఆశ్రమం ఒకటి కనిపించింది. దానికి సమీపంలో ఒక సాధు మహాముని తమ్వాత్రూ కనిపించాడు. రాజు, ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళి నమస్కరించాడు.

"మహానుభావా! తపస్సంపన్నులైన తమరు, నాకు కలిగిన ఒక సందేహాన్ని తీర్చాలి," అన్నాడు రాజు సాధువుతో.

డా. వాడపల్లి చక్రపాణిరావు

సాధు మాతల ఎత్తి, రాజుకేసీ ఒక్క ´ణం చూ సీ, ఒక చిరు నమ్వూ నవ్వి తన పిని తాను చేసు కోసాగాడు.

అప్పుడు రాజు వినయం ంగా, ''వు రేవీ లేదు. సమయమెరిగి పని చెయ్యాలంటారు గదా! ఆసివు యూన్ని తెలు సు కోవడం ఎలాగ? అదీ నా సిందేహిం,'' అన్నాడు.

సాధు మ్మా రాజుకేసీ వు రొకసారి చూ సీ, వు రొక నమ్వూ నవ్వాడు. సాధు మాఏదో దీ´లో మ్మాడని భావించిన వి|క్రవూుసు డు అక్కడి ను ంచి తిరిగి రాజభవనానికి వచ్చేశాడు.

ఆ వు ర్నాడు పేద్దవాన కురిసింది. వి|క్రవు ూసు డు, అ|శమానికి వెళదామనుకుని వెళ్ళ లేకపోయూ డు. ఆ వు రు సిటి రోజు వాతా వరణం చల్లగా, |పిశాంతంగా మాది. ఈసారి రాజు ఒక్కడే బయు లు దేరి, అడవిలోని అ|శ వూ నికిచేరు కున్నాడ్రు. ఆ సివు యు ంలో సాధు మా తాను తవ్విన సేలను చదును చేసి, మొక్కలు నాటు తు న్నాడ్రు.

వి|క్రవూుసు డు, ఆయన దగ్గరకు వెళ్ళి నువు స్కిరించి, ''స్వావీ! ఈసార్రు నా తవు ర నా |ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పకోరుతున్నాను. లోగడవచ్చినప్పుడు తవు రిని, ఏ పిని ఎప్పుడు చెయ్యాలో ఎలా తెలు స్తుంది? అని అడి గాను,'' అన్నాడు.

సాధు మాతన పిని తను చేసు కుంటూ, రాజు వైపు హింలోకి చూ సీ, ''వు హారాజా! వీ |పిశ్నకు సివూ ధానం వైపు న్ననే ఇచ్చాను. ఐతే, వీ రు |గహించలేదు,'' అన్నాడు.

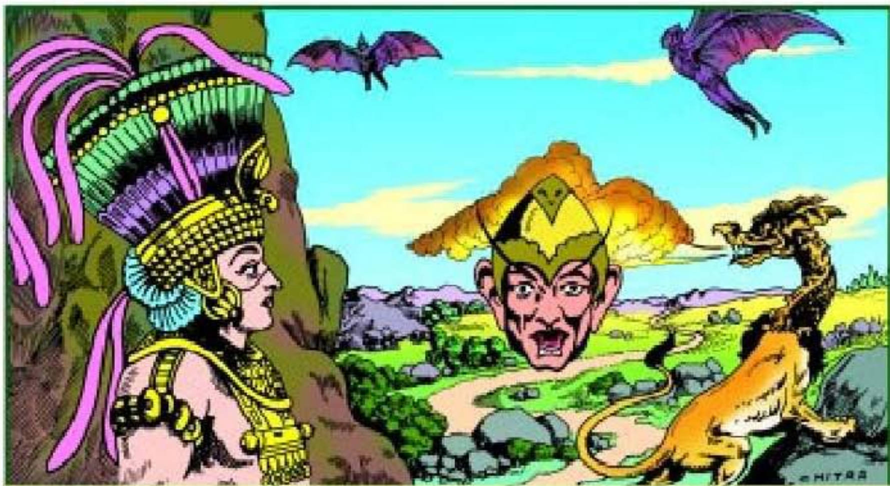
''అలాగా, స్వావీ! కాస్తి వివరంగా చెప్పండి,'' అన్నాడు వి|క్రవూుసు డు.

''ఇదీ, ఆ వివరం!'' అంటూ సాధు మా తన పినిలో వు నిగిపోయూ డు.

సాధు మావూ టల ద్వారా, |పివర్తన ద్వారా, వి|క్రవూుసు డికి అప్పుడు స్ఫురించింది: సివు యం వచ్చిందా లేదా అని ఆలోచిస్తూ కూర్చోకుండా, చేయూ లను కున్న పినిని మొదలుపెడితే, సాధువుకు మొక్కలు నాటేం దు కు వర్షం తోడర్పు నట్టు గా, చేుపినికి కాలం కలిసి వస్తుంది, అన్న యు థార్థం!

సాధు మాకు నుమస్కరించి తృప్తిగా వెనుదిరి గాడు వి|క్రవూుసు డు.

రాకాసిలోయ

12

[´త్రియ్యు య్యు వకుల్లా వేషాలు ఫూ ర్చుకునేంద్రు కు కేశమ్మా, జయ్యు వు ల్లూ నిశ్చల్లు ంచ్చు కుని, కాపిలా భటు లను కట్టి పడేసీ బ్రహ్మాదండి వూ ంత్రికుడ్రు గ్రు హిలో దాచ్రు కున్న బంగారం దొంగిలించార్రు. అదే సివు య్యు ంలో అక్కడ రాజధానీ నగరంలో గాఢనిద్రలో ఉన్న బ్రహి మ్మదండి కేకలు పేడ్రు తూ గది వ్రు ంచి బల్ల్రు టికి పరిగెత్తాడు. అతణ్ణి కాపిలాభటు ఢ్రు అడ్డు కుని, తోటి భటు ల కోసం కేకలు పెట్టాడ్రు. తరవాత-]

గుండెల వీ దికి సూ టిగా గ్రు రిచేసీవచ్చు ఈటే, కాపిలాభటు డి కేకల్లూ వింట్రూ నే, బ్రహ్మాదండి వూ ంత్రికుడికి నిద్రవు త్తు వదిలి పోల్లు ంది. అంతలో అక్కడికి వ్రు రిద్దర్రు కాపిలా భటు లు పరిగెత్తుకు వచ్చారు.

''పారిపోవాలని చూ స్తున్నావా?'' అంటూ ఒక భటుడు ఈటెను పైకెత్తాడు. బ్రహ్మాదండి, ''అయ్యు య్యల్లారా! నన్ను చంపికండి. నేన్రు పారి పోవాలని ప్రియ్యు త్నం చెయ్యలేదు,'' అన్నాడ్రు వణికిపోతూ. ''పారిపోయ్యే ంద్రు కు ప్రియ్యు త్నించలేదా? అయ్యు తే ఇదంతా ఏవ్రు టి?'' అంటూ మొదట దారి అడ్డగించిన భటు డ్రు, ఈటె తిరగవేసీ బ్రహ్మాదండి నెత్తిన ఒక్క బాధ్రు బాదాడ్రు. ఆ దెబ్బకు బ్రహ్మాదండికింద బడి, గిలగిలలాడ్రు తూ, ''వ్రు హాభట కేసిరీ! నన్ను చంపికు. నిద్రపోతూ ండగా పెడకల వచ్చింది,'' అంటూ బామ్రు వ్రు న్నాడ్రు.

భటు లు వాణ్ణి మోసుకుపోయి, వ్రు ంచం వీ దికిగిరవాటు వేశార్రు. బ్రహ్మాదండి వ్రు ంచం వీ దపిడ్రు తూ నే, ఆ అద్రు ర్రు కు, ఎగిరి కింద నేల మీద వెల్లికిలా పడి, లేచి ఒళ్ళు దులుపు కుంటూ, ''బాబు లూ, నన్ను హింసించ

కండి. నా దగామారి శిష్యుడూ, మరొకడూ కలిసి, నేను రక్తం ఓడ్చి సంపాదించి దాచుకున్న డబ్బును దొంగిలిస్తుంటే చూసి, మతి చెడి తప్పుగా ప్రవర్తించాను," అన్నాడు.

"ఇందాక, ఏదో పీడకల వచ్చి, పరిగెత్తానన్నావు. ఇప్పుడు నీ శిష్యులు, నువ్వు దాచుకున్న బంగారం ఎత్తుకుపోతుంటే చూసి, మతి చెడిందంటున్నావు? ఏది నిజం?" అని అడిగాడు ఒక కాపలా భటుడు.

"వీడు మళ్ళీ కొండల్లోకి పారిపోయేందుకు ఏదో ఎత్తువేస్తున్నాడు. వీడి ఆట కట్టించాలంటే, రాజగురువుకోసం కబురు పంపాల్సిందే," అన్నాడొక భటుడు.

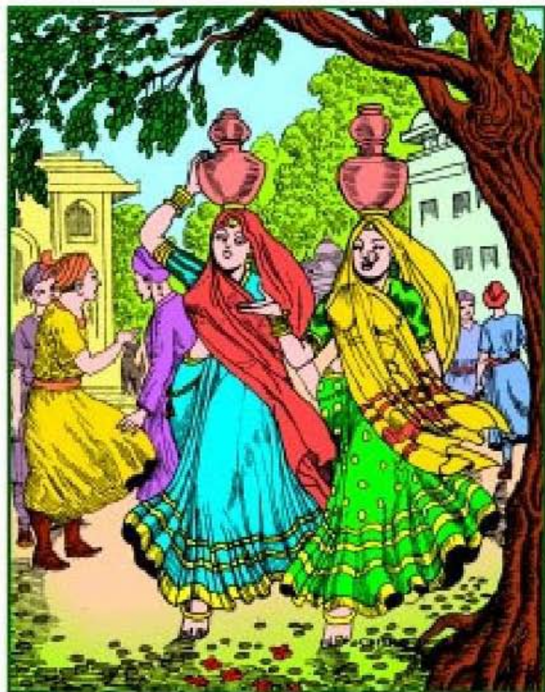
రాజగురు మాటలు వింటూనే, బ్రహ్మదండి గడగడా వణికిపోతూ, "నాయనలారా! యోధ భట భల్లూకాలారా! నన్ను కరుణించండి. ఆ అర్ధరాత్రంలో వెళ్ళి రాజగురువును నిద్ర లేపితే, ఆ కోపంలో ఆయన నన్నేమి చేసినా చేయవచ్చు. నా తప్పు క్షమించండి!" అన్నాడు.

కాపలాభటులు మంత్రికుడి గది తలుపులు బిగించి, అక్కడ ఇద్దరు కాపలా ఉండగా, మూడోవాడు రాజగురువు దగ్గిరకు పోయాడు. రాజగురువు భటుడు చెప్పిందంతా విని, "మంచిపని చేశారు. తెల్లవారుతూనే వాణ్ణి రాజుగారి దగ్గిరకు తీసుకురండి. మీ నాయకుడితో, కొండల్లోని బ్రహ్మదండి గుహ దగ్గిర ఏమి జరిగిందో తెలుసుకురమ్మన్నానని చెప్పండి," అన్నాడు.

సూర్యోదయం అయ్యేలోపలే నలుగురు భటులు, బ్రహ్మదండి మంత్రికుడి గుహ దగ్గిరకు వెళ్ళి, కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి పడవేయబడిఉన్న తమ ఇద్దరు అనుచరుల్ని చూశారు. వాళ్ళు రాత్రి జరిగిన సంగతంతా చెప్పారు.

గుహ దగ్గిరనుంచి భటులు రాచనగరుకు తిరిగి వచ్చేసరికి, అక్కడ రాజూ, రాజగురువూ ముందు బ్రహ్మదండి మంత్రికుడు చేతులు కట్టుకు నిలబడిఉన్నాడు. భటులు జరిగిందంతా చెప్పారు. అంతా శ్రద్ధగా విన్న రాజగురువు "కాపలా భటుల్ని కాళ్ళూ చేతులు కట్టి గుహలో ప్రవేశించిన వాళ్ళు బందిపోట్లు కాదు. కేశవుడూ, జయమల్లూ అయి ఉంటారు. పోతే, ఆ మూడోవాడెవడైనదీ తెలియటం లేదు!" అన్నాడు.

"అనుమానమేల రాజగురు చూడామణీ! వాడు, కేశవుడి తండ్రి అయిన ముసలివాడు! నా పీడకల సంగతి చెప్పాను గదా? అందులో ఆ ముసలి వెధవ కనిపించలేదు. ఏమైతేనేం,

నా నిధి దొంగిలించబడింది,'' అంటూ బ్రహ్మ దండి కళ్ళనీళ్ళ పిర్యంతవు య్యా ్యడు .

రాజగ్రు ర్రు మ్హావూ ంత్రికుడి కేసీ జాలిగా చూ స్తూ, ''విచారించకు బ్రహ్మదండీ! రాకాసీ లోయ్వు లో దొరికే నిధు ల్లో నీకూ భాగం మూటు ంది. వు నక్కావలసీన కేశమ్యు ఇంకా వు న రాజ్య సిరిహిద్దు ల్ని దాటిపాలేదని కూడా తేలిపొ్యు ంది. వాణ్ణి పిట్టు కుసేంధ్రు కు ప్రియ్వు త్నిద్దాం. కాని, వాడి ప్రియ్రా ణంకూడా రాకాసీ లోయ్వు కే అని అర్థవు మ్యు న్నది. దారి ఖర్చ్ుల కోసం నీ బంగారు దొంగిలించాడ్రు . పాపిం,'' అన్నాడ్రు రాజగ్రు ర్రు మ్హా

బ్రహ్మదండి కోపింతో బు సిలు కొడు తూ, ''వు హారాజా! వు హారాజగ్రు ర్రు శేఖరా! ఇక నాకు అను వు తి ఇప్పించండి. తవు ర్రు వేసీన పిథకం ప్రికారం, నేను రాకాసీలోయ్వు చేరి, ఆ ధు ష్టు ల్యైన కేశవ జయ్వు వు ల్ను ల్ని, కాలభైర్యవమా డికి బలిచేసీ, అక్కడ లభించే ధనరాసు ల్ని తవు వద్దకు పిట్టు కువస్తాను ,'' అన్నాడ్రు .

రాజగ్ర ర్రు మాఅక్కడ నిలబడిమున్న భటు ల్ని వెళ్ళిపొమ్మని చెప్పి, రాజుతో, ''వు హారాజా! బ్రహ్మదండీ, జితవర్మా, శక్తివర్మల ప్రియ్రా ణా నికి, ఈ సాయ్వు ంకాలం వు హూ ర్తం పేట్టాను . ఎవరికీ ఎలాంటి అను వూ నం కలక్కుండా మాడేంధు గ్గాను , వు న వేగ్ర లవాళ్ళ ఈ సిరికే నగరంలో, అపసిరం అల్లు న పదంతు లు లేవదీసీ మూటార్ర ,'' అన్నాడ్రు .

రాజగ్రు ర్రు మ్హచెప్పినట్టు, ఆ నాటి సూ ర్యో దయ్వు ం వేళకే బ్రహ్మిమిత నగరంలో ఒక వదంతి ప్రిచారం కాసాగింది. రాజగ్ర ర్రు మకాలిపీు ద ఎప్పుడో ఒక వ్రణం లేచిందనీ, అది ఎన్ని చికిత్సలకూ లొంగనందు న, వింధ్యారణ్యా లలో దొరికే ఒక ఔషిధి కోసం బ్రహ్మదండి వూ ంత్రికుడ్రు వెళుతున్నాడనీ స్త్రీలూ, పురు షు లూ , పిన్నలూ, పెద్దలూ చెప్పుకోసాగారు.

రాకాసీలోయ్వ లో ఏవో నిధు ల కోసం బ్రహ్మ దండి వెళ్ళు తు న్నాడని తెలిస్తు, అతడ్రు ప్రియ్రా ణించవలసీన దేశాలరాజులు , అతడికి ఆటం కాలు కలిగిస్తారని రాజగ్రు ర్రు మ్హాఈ వదంతి ప్రిచారంలో పేట్టించాడ్రు . రాజగ్ర ర్రు మాప్రాణ ర ౕణకోసం ఏదో ఔషిధో, వ్రూ లికో తెచ్చుకు నేంధు కు వెళ్ళే మనుష్యుల్ని ఎవరూ ఏమీ చేయ్వు ర్రు సిరి కదా, ప్రియ్రా ణానికి అపసిరం అల్లు న సిహాయ్వు ం కూడా చేస్తార్ర .

మొత్తం వీ ద రాజగ్ర ర్రు మచేసీన ఎత్తు గడ పారింది. వు హా ధు ష్టివూ ంత్రికుడసాబర్ర మోసిన బ్రహ్మదండి, ఇరవైనాలుగ్గంటల్లో ఘనవైద్యుడుగా అందరిచేతా చెప్పుకోబడ్డాడు.

"అతడెంత గొప్ప వైద్యశాస్త్రనిధి కాకపోతే, రాజగురు మాతన దీర్ఘవ్యాధిని కుదిర్చేందుకు అతణ్ణి నియమించుకుంటాడు!" అనుకున్నారు ప్రజలు.

ఆ రోజు సాయంకాలం బ్రహ్మదండి మంత్రికుణ్ణి వింధ్యారణ్యాలకు సాగనంపేందుకు రాజగురువు స్వయంగా నగర ద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. ఆయన లోగడే, రాజాస్థానంలో ఉద్యోగాలు చేస్తున్న ఇద్దరు యువకుల్ని-జితవర్మ, శక్తివర్మ-అనే వాళ్ళను బ్రహ్మదండి వెంట వెళ్ళేందుకు నియమించాడు. వాళ్ళపని, రాకాసీలోయలో ఒకవేళ నిధినిక్షేపాలు దొరికితే, వాటినెత్తుకుని బ్రహ్మదండి పారిపోకుండా చూడటం. కాని, ప్రయాణంలో ఎవరైనా అడిగితే మాత్రం, తామిద్దరూ అతడి అంగరక్షకులుగా నియమించబడినట్టు బొంకాలి.

నగరం ప్రవేశించేప్పుడు ఎంతో అవమానించబడిన బ్రహ్మదండి, నగరం వదిలి పోయేప్పుడు రాజగురువు చేత గొప్పగా సన్మానించబడ్డాడు.

ఇక్కడ బ్రహ్మపుర నగరాన్ని మంత్రికుడు వదిలివెళ్ళే సమయంలో, అక్కడ అడవి మధ్య దాగివున్న కేశవుడూ, జయమల్లూ కూడా వింధ్యారణ్యాలకు వెళ్ళేందుకు తయారవుతున్నారు. కేశవుడి తండ్రి కొని తెచ్చిన దుస్తులు ధరించటంతో వాళ్ళిద్దరూ క్షత్రియ యువకుల్లా మారిపోయారు. డాలూ, కత్తీ, శిరస్త్రాణం, అంబులపొదీ-వాళ్ళనిప్పుడు చూసిన వాళ్ళెవరూ, గొడ్లకాపరీ, బ్రహ్మదండి మంత్రికుడి శిష్యుడూ అని గుర్తించలేరు.

ఈ విధంగా వాళ్ళిద్దరూ వేషాలు వేసుకుని బయలుదేరనున్న సమయానికి, ముసలివాడు తానూ వాళ్ళ వెంట వస్తానని పట్టుబట్టాడు. కేశవుడూ, జయమల్లూ అతడికి దారిలో ఎదుర్కోవలసివున్న ఆపదలను గురించి చెప్పారు. ఈ వయస్సులో కొండలూ, అడవులూ వెంట పడి కొన్నివందల కోసుల దూరం నడవటం కష్టమని అన్నారు. కాని, ముసలివాడు తన పట్టు వదలలేదు.

"సరే, ఈ రూపంలో నిన్ను ఎవరైనా గుర్తిస్తారు, ఎట్లా?" అన్నాడు కేశవుడు.

"నగరంలో మీకు దుస్తులు కొనేప్పుడే, నాకూ అవసరం అయిన దుస్తులు కొనుక్కున్నాను. కొంచెం ఆగండి. నన్ను మీరు గుర్తించగలరో లేదో చూస్తాను!" అంటూ ముసలివాడు చెట్లచాటుకు వెళ్ళి, పావుగంట కాలం గడిచీగడవకముందే, తిరిగివచ్చాడు.

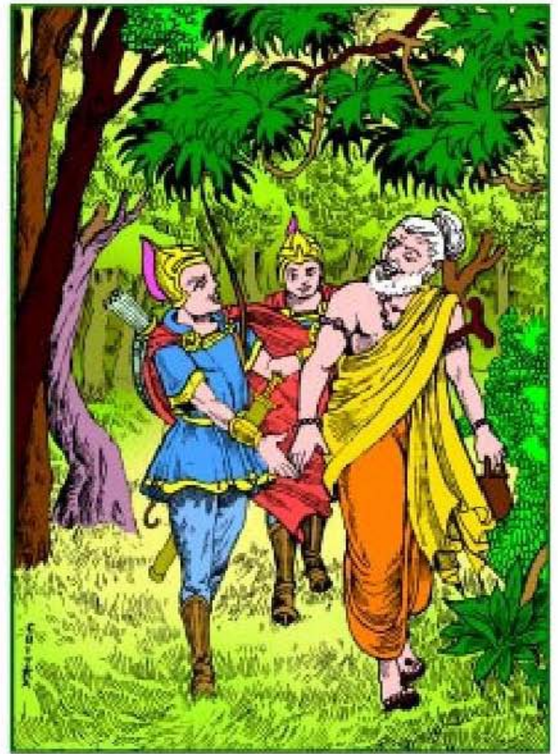
ముసలివాడి వేషం చూసి, కేశవుడూ, జయమల్లూ పొందిన ఆశ్చర్యం అంతా ఇంతా కాదు. పట్టువస్త్రాలూ, మెడలో రుద్రాక్షమాలా, చేతిలో దండకమండలాలూ, చెవులకు కుండలాలూ, ముఖాన విభూతిరేఖలూ - అతడిప్పుడు చూడడానికి అచ్చు పండితుడిలా ఉన్నాడు.

"నేనిప్పుడు, మీ ఇద్దరికీ గురువుని! రాజమిత్రులను దేశాటన చేస్తుంచేందుకు బయలుదేరినవాణ్ణి, తెలిసిందా?" అన్నాడు ముసలివాడు.

"అది బాగానేవుంది, గురూ! కాని, మనం దారిలో ఏ నగరానికైనా వెళితే, అక్కడ పండితులు తారసపడి ఏమైనా ప్రశ్నిస్తే, అప్పుడు మనం ఏమి చెయ్యాట్ట?" అని అడిగాడు జయమల్లు.

"గురు వక్షానానందుడు! ఈ యాత్రలో ఆయన తన శిష్యులతో తప్ప, మరెవరితోనూ మాట్లాడరు, సరిపోయె!" అన్నాడు ముసలివాడు.

కేశవుడికి ఆలోచించే కొద్దీ తన తండ్రిని వెంటబెట్టుకు వెళ్ళటమే అన్ని విధాలా మేలనిపించింది. ఈ వయసులో అతణ్ణి, ఈ అరణ్యంలో ఒంటరిగా వదలి పోవటం ఏమాత్రం మంచిది కాదు. ఇప్పుడు కేవలం బ్రహ్మమిత్ర సైనికుల బెడద మాత్రమే కాదు. సామాన్య ప్రజలు కూడా తమకోసం వెతుకుతూ ఉంటారు. ఎందుకంటే ఈ సరికి బ్రహ్మమిత్రరాజ్యంలో ఉన్నవాళ్ళందరికీ, తాము తండ్రీ కొడుకులమన్న సంగతి తెలిసిపోయి ఉంటుంది. తన తల విలువ ఒక చిన్న సామంత

రాజ్యం. ఆ ఆశ ఉన్నవాళ్ళెవరూ తన తండ్రి దొరికితే, తన జాడలు తెలుసుకునేందుకు, అతణ్ణి హింసించక మానరు. కేశవుడు ఎన్నో కష్టనష్టాలు భరిస్తూ అడవిలో తనను పెంచి పెద్ద చేసిన తన తండ్రి కేసి ఎంతో గౌరవంగా చూస్తూ, "అయ్యా...." అని ఏమో చెప్పబోయేంతలో ముసలివాడు, ముఖంలో లేని కోపాన్ని తెచ్చిపెట్టుకుని, "అయ్యా కాదు... గురూ!" అన్నాడు కఠిన స్వరంతో.

కేశవుడికీ, జయమల్లుకూ నవ్వాగింది కాదు. ఇద్దరూ ముసలివాడి కేసి చేతులు చూపిస్తూ చిగ్గరగా నవ్వారు. ఆ తరవాత కేశవుడు తన తండ్రిని సమీపించి, అతడి చేయి పట్టుకుని మెల్లగా ముందుకు నడిపిస్తూ, "గురూ, ఇక మనం ఇక్కడి నుంచి

బయలుదేరుదాం. చీకటిపడే వేళకన్నా, మనం ఏదైనా పల్లె చేరాలి. ఈ రాత్రికి అక్కడే పడుకుని, తెల్లవారి మనం రాళ్ళూ, రప్పలూ చెట్టూ చేమలూ దాటుకుంటూ వేగంగా ప్రయాణానికవసరం అయ్యే వస్త్రాలు కొన్ని కొనుక్కుని ముందుకు సాగుదాం. ఎందుకంటే, కాలినడకన రాజకుమారులూ, వాళ్ళ గురువూ దేశాటన చేస్తున్నారంటే, ఎవరికైనా అనుమానాలు కలగవచ్చు," అన్నాడు.

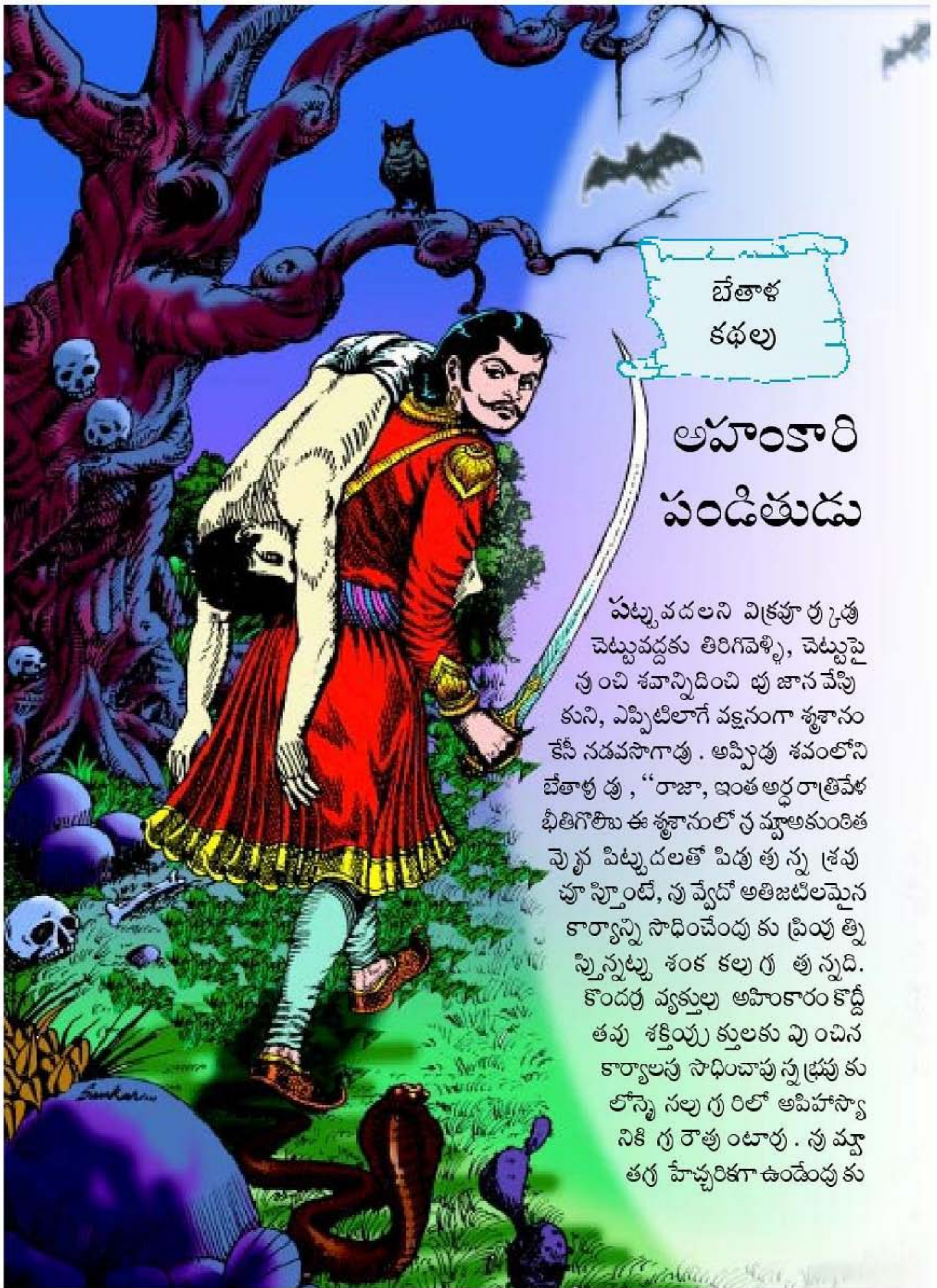
అరణ్యంలో దాదాపు రెండు గంటల కాలం ప్రయాణంచేసీ, చీకటిపడుతూండగా ముగ్గురూ ఒక పల్లె చేరారు. వాళ్ళు వీధిలో నడుస్తూండగా, రచ్చబండ చుట్టూ చేరిన జనం అనుకునే మాటలు వాళ్ళకు కొంత ఆశ్చర్యాన్నీ, మరింత భయాన్నీ కూడా కలిగించినై.

"బ్రహ్మదండి మాంత్రికుడు, ఇద్దరు అంగరక్షకుల్ని వెంటపెట్టుకుని, వింధ్యారణ్యాలకు వెళుతున్నాడట! అక్కడమాత్రమే పెరిగే ఒక ఔషధి తెచ్చి, ఎన్నాళ్ళగానో నయంకాని రాజగురువు మోకాలివ్రణాన్ని నయం చేస్తాడట!"

"ఇందులో ఏదో మోసం ఉన్నది. అయినా, మనం రాజమిత్రులం కనక, ఈ అలగాజనం ఆడుకునే ఊసుపోక కబుర్లలో తల దూర్చకూడదు," అంటూ జయమల్లు కేశవమణికి సంజ్ఞచేసి, రచ్చబండ దగ్గిరవున్న జనంలో, "ఈ పల్లెలో పూటకూళ్ళ ఇల్లు ఎక్కడో చెపుతారా?" అని అడిగాడు. ఆ ప్రశ్న వింటూనే ఒక వృద్ధుడు ముందుకు వచ్చి, "అయ్యా, పూటకూళ్ళ ఇల్లు ఈ దగ్గిర్లోనే ఉన్నది. కాని, అక్కడ మీకు వసతి దొరకదేమో అని నా భయం. రాజుగారి ఆజ్ఞాపత్రం తీసుకుని, బ్రహ్మదండి అనే ఒక ఘనవైద్యుడూ, అతడి అంగరక్షకులిద్దరూ, ఈ రాత్రికి, అక్కడే దిగబోతున్నారని వార్త వచ్చింది," అన్నాడు.

ఆ మాటలు వింటూనే కేశవమణీ, జయమల్లూ గతుక్కుమన్నారు. కాని, ముసిలివాడు మాత్రం దండం పైకెత్తి, "అలాగా, సరే, చూద్దాం. దేశాటనకు బయలుదేరిన రాజకుమారులు పూటకూళ్ళ కొంపలోనే, రాత్రంతా గడపాలని ఎక్కడుంది? ఓయి, శిష్యులూ! రండి, నడవండి!" అంటూ ముందుకు కదిలాడు. -(ఇంకావుంది)

బేతాళ కథలు

అహంకారి పండితుడు

పట్టు వదలని విక్రవూ ర్క త్రి చెట్టువద్దకు తిరిగివెళ్ళి, చెట్టుపై నృ ంచి శవాన్నిదించి భు జాన వేసు కుని, ఎప్పటిలాగే వక్షనంగా శ్మశానం కేసీ నడవసాగాదు . అప్పుదు శవంలోని బేతాళ దు , ''రాజా, ఇంత అర్ధ రాత్రివేళ భీతిగొలిపు ఈ శ్మశానులో న వ్వాఅకుంఠిత వై్శన పిట్టుదలతో పిదు తు న్న శ్రవు చూ స్తూంటే, నృ వ్వేదో అతిజటిలమైన కార్యాన్ని సాధించేందు కు ప్రయు త్ని స్తిన్నట్టు శంక కలు గు తు న్నది. కొందర్ల వ్యక్తులు అహంకారం కొద్దీ తవు శక్తియు క్తులకు వు ంచిన కార్యాలన్ర సాధించావు న్న భ్రవు కు లోన్నై నలు గు రిలో అపిహాస్యా నికి గు రౌతు ంటార్ల . నృ వ్వా తర్ల హేచ్చరికగా ఉండేందు కు

అలాంటి ఒక అహంకారి పండితుడి కథ చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా, విను,'' అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

బ్రహ్మపురంలో మోటయ్య అనే బీదవాడి కొడుకు చిన్మయుడు. అతడు చిన్నప్పట్నించీ ఆశుధారా కవిత్వం చెబుతూంటే విని ముచ్చట పడిన, పరిమితుడనే ఆచార్యుడతణ్ణి శిష్యుడిగా స్వీకరించాడు.

అందరికీ పది సంవత్సరాలు పట్టే చదువు మాత్రం, చిన్మయుడు మూడు సంవత్సరాల్లోనే నేర్చుకోగా, పరిమితుడతణ్ణి మెచ్చుకుని, 'నేను చెప్పగలిగింది చెప్పాను. ఇక మీదట దండకారణ్యంలోని గురుకులానికి వెళ్ళి చదువు కొనసాగిస్తే, నీ తెలివికి రాణింపు ఉంటుంది,'' అని సలహా ఇచ్చాడు.

ఐతే, కాయకష్టం చేసే తండ్రికి చేదోడు వాదోడుగా ఉండాలనుకున్న చిన్మయుడు, ఊళ్ళోనే మూడిపోయాడు. ఒకసారి ఆ ఊరికో రాజాస్థానకవి వస్తే, పరిమితుడాయనకు చిన్మయుడి గురించి చెప్పి, ''శాస్త్రజ్ఞానముంది కానీ నాకు కవిత్వాన్ని అంచనా వేసే శక్తిలేదు. నీవతడి కవిత్వం విని రాజసన్మానయోగ్యున్నదేమో చెప్పు!'' అని కోరాడు.

రాజాస్థానకవి, చిన్మయుడి కవిత్వం విని, ''నీ కవిత్వంలో వ్యాకరణ, అలంకార శాస్త్రాలకు సంబంధించిన దోషాలున్నాయి. కొంత కాలం నువ్వొక గురు శుశ్రూష చెయ్యాలి. శంఖపురంలో మహానందుడనే మహాపండితుడున్నాడు. ఆయన కనక యోగ్యతా పత్రమిస్తే, నీకు రాజసన్మానార్హత కలిగినట్లే,'' అని చెప్పి వెళ్ళాడు.

చిన్మయుడు, మహానందుడి గురించి వాకబు చెయ్యగా, తమ ఊళ్ళోని సంచారుడనే భూస్వామి, మహానందుడి దూరబంధువని తెలిసింది. అతడాయన్ను కలుసుకుని సంగతి చెప్పాడు.

దానికి సంచారుడు, ''మహానందుడు చాలా నిక్కచ్చి మనిషి. కవిత్వంరాని నేను నీ కవిత్వం గురించి ఆయనకు చెబితే, బంధుమనే అయినా నామాట వినడు. ఒక చక్కని కావ్యం రాసి ఆయనకు వినిపించి మెప్పించు. ఐతే, ఆయనకు అహంకారమెక్కువనీ, తప్పిలెన్నడమే తప్ప మెచ్చుకోవడం తెలియదనీ కొందరంటారు,'' అన్నాడు.

చిన్మయుడిలో పట్టుదల వచ్చింది. అతడు 'శ్రీకృష్ణ లీలామృతం' అనే కావ్యాన్ని వారం రోజుల్లో పూర్తి చేశాడు. మహానందుణ్ణి మెప్పించగలనన్న నమ్మకంతో, అతడు

శంఖపీఠానికి వెళ్ళి మహానందుడి ఇల్లు చేరుకున్నాడు.

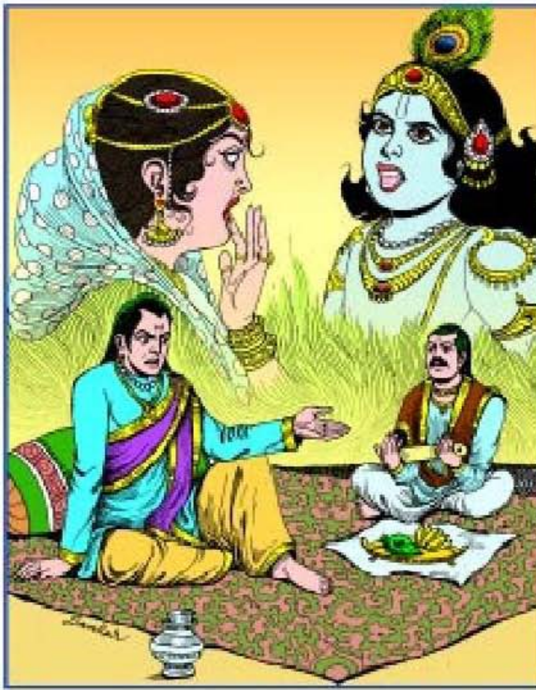
ఆ సమయంలో మహానందుడు, తన ఇంటి అరుగు మీద కూర్చుని, ఆరంభుడనే ఒక యువకవి చదివే కవిత్వాన్ని వింటూ, అందులోని వ్యాకరణ దోషాలను అతనికి వివరిస్తున్నాడు. ఆ వివరణ వింటూనే చిన్మయుడు ఫక్కున నవ్వాడు. మహానందుడు తల తిప్పి చిన్మయుణ్ణి చూసి, అతడి నవ్వుకు కారణమడిగాడు.

"అయ్యా! బురదలో పుట్టిన కమలం ఎంత అందంగా ఉన్నా, బురదకు అలంకారం కాలేదు. బురద నుంచి వేరు చేస్తేనే కదా కమలం అలంకారవస్తువవుతుంది. కానప్పుడా దోషాలను సవరించి ప్రయోజనమేమిటి? సర్వం ఎరిగిన తమ వంటి మహాపండితులు ఈ విధంగా కాలాన్ని వృథా చేయడం హాస్యాస్పదంగా తోచి నవ్వాపుకోలేక పోయాను," అన్నాడు చిన్మయుడు.

మహానందుడు, చిన్మయుణ్ణి చురుగ్గా చూసి, "కవిత్వం చెప్పాలనుకున్న ప్రతివాడూ వ్యాకరణ దోషాల గురించి క్షుణ్ణంగా తెలుసుకోవాలి. మిడిమిడి జ్ఞానంతో నన్ను అపహాస్యం చేసి, నువ్వే నా కాలాన్ని వృథా చేశావు" అని, "ఇంతకూ నీవెవరు?" అని అడిగాడు.

చిన్మయుడు ఆయనకు తన ఊరు, పేరు, అభిలాష చెప్పాడు. అది విన్న మహానందుడు మరింత చిరాకు పడి, "నాకు గురుశుశ్రూష చేయాలని వచ్చినవాడివి, నన్ను చూసె చూడ

గానే పాదాభివందనం చేయాలి. నీ పని చెప్పి నన్ను అర్థించాలి. ముందు నువ్వా మరే గురు ముఖద్దనైనా మర్యాద నేర్చుకుని రా. ఆ తర్వాత నేను నిన్ను శిష్యుడిగా స్వీకరించే విషయం ఆలోచిస్తాను," అన్నాడు చాలా కటువుగా.

చిన్మయుడు నిరాశపడి తిరిగి తన ఊరు చేరాడు. సంచారుడు ఏమైందని అడిగితే, "అయ్యా! తమరన్నదే నిజం. మహానందుడు మహా అహంకారి. ఆయన్ను మెప్పించి యోగ్యతా పత్రం పొందడం, నావల్లకాదు. నేనిక కవిత్వం చెప్పే ఆలోచన మానుకున్నాను," అన్నాడు.

ఇది జరిగిన కొన్నాళ్ళకు సంచారుడికి మహానందుడొక లేఖ పంపాడు. "మీ ఊళ్ళో మున్న చిన్మయుడనే యువకవిరాసిన, 'శ్రీ కృష్ణ లీలామృతం' అనే కావ్యంలోంచి, అతడికి బాగా నచ్చిన పద్యాలు కొన్ని తెలుసుకుని వచ్చి, వాటిని నాకు వినిపించు. అయితే, నా గురించి అతడికిచెప్పకు," అన్నది ఆ లేఖలోని సారాంశం.

సంచారుడు, ఆయన చెప్పినట్లే చేసి శంఖ పీఠం వెళ్ళాడు. మహానందుడాయనకు రుచికరమైన విందు భోజనంతో ఆతిథ్య మిచ్చాడు. భోజనమయ్యాక సంచారుడాయన ఆతిథ్యాన్ని మెచ్చుకుంటూ, "నీ భార్య యశోద చేసిన ఈ మిఠాయి, పచ్చటి కాంతిని ప్రసరిస్తున్న పూర్ణచంద్రునిలా ఉన్నది. అందు లోని అమృతానికై ఆత్రపడిన నేను, రాహు మాదిరిగా టక్కున మింగబోతే, అది గొంతుకు అడ్డంపడింది. నోరు తెరిచిననాలో మన్ను తిన్న బాలకృష్ణుణ్ణి చూసిందో ఏమో; నీ యశోద నాకు అమ్మగామారి, అలనాటి యశోదను స్ఫురింపజేసింది," అనే భావం వచ్చేలా ఒక పద్యం చెప్పాడు.

మహానందుడు ఆశ్చర్యంగా, "నువ్వా చెప్పినవేవీ ఇక్కడ జరగలేదు. కానీ అన్నం పెట్టిన ఇల్లాలిలో అమ్మను చూస్తూ, నీమా కల్పించిన భావచమత్కారం అపూర్వంగా ఉన్నది. ఈ పద్యం చిన్మయుడి కావ్యంలోనిది కాదు కదా!" అన్నాడు.

సంచారుడు అవునన్నట్టు మెల్లగా తల ఊపి, "చిన్మయుడు నీ దగ్గరకొచ్చినప్పుడే, అతడి కావ్యం విని, ఈ విషయం చెప్పా ల్సింది," అన్నాడు.

దానికి మహానందుడు చిన్నగా నవ్వి, "కవిత్వమొక తీరని దాహమన్నాడో మహాకవి. చిన్మయుడు రాజాశ్రయానికి వెళితే, అతడికి

కనకాభిషేకం జరుగుతుందని, నా పుత్రకం,'' అన్నాడు.

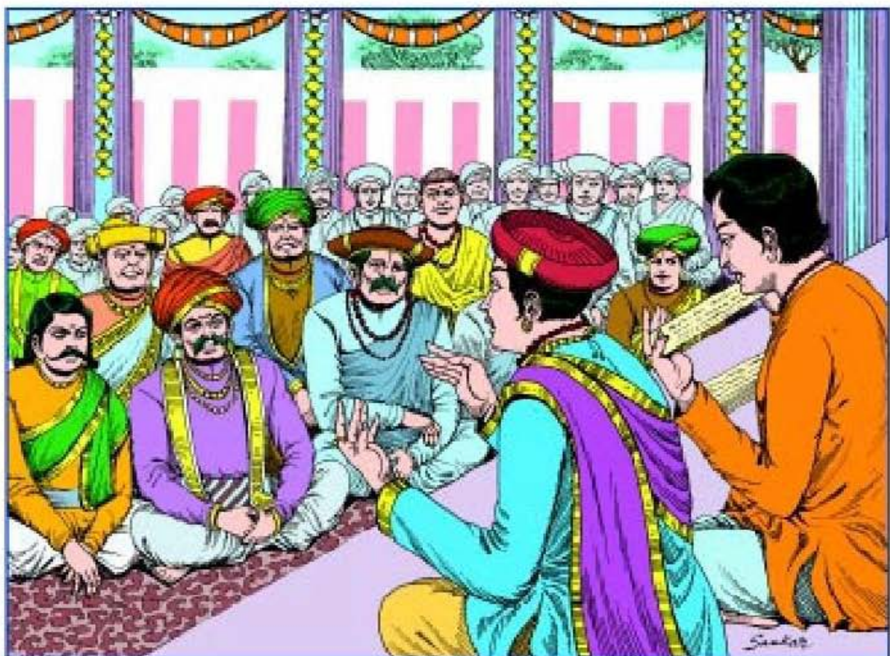
సింహాద్రి బ్రహ్మాపురానికి తిరిగివెళ్ళి, ఈ విషయం చిన్మయుడికి చెబితే, వుందతడికి పట్టరాని సంతోషంతో నోటమాట రాలేదు. కాసేపటికి తమాయించుకుని, "నేను శంఖపురం వెళ్ళి, ఆ మహాకవికి నా కావ్యం వినిపించకపోతే, నేనే అహంకారిననిపించుకుంటాను,'' అంటూ వెంటనే తన కావ్యాన్ని తీసుకుని శంఖపురం వెళ్ళాడు.

ఆ సమయంలో మహానందుడు, ఇంటి అరుగు మీద కూర్చుని మరొక కవి చదువుతున్న కావ్యం వింటున్నాడు. అయన చిన్మయుణ్ణి చూస్తూనే చప్పున లేచి నిలబడ్డాడు. చిన్మయుడు వెంటనే అయన పాదాలంటి నమస్కరించి, "గురువర్యా! తమకు నా కావ్యం వినిపించాలని వచ్చాను. నన్ను మీ శిష్యుడిగా స్వీకరించండి,'' అన్నాడు.

మహానందుడు, చిన్మయుణ్ణి, "ఆయుష్మాన భవ, కీర్తిమాన భవ,'' అంటూ ఆప్యాయంగా దీవించి లేవనెత్తి, " నా మాట మన్నించి గురుశిష్య సంప్రదాయాన్ని పాటించామనాకెంతో సంతోషంగా వున్నది. ఎల్లుండి పంచమి. నీ కావ్యపఠన ఆ రోజు ప్రారంభించడం శుభకరం,'' అన్నాడు.

మహానందుడు, చిన్మయుడికి తన ఇంట్లోనే బస ఏర్పాటు చేశాడు.

పంచమినాడు అయన పెద్ద సభ ఏర్పాటు చేస్తే చిన్మయుడాశ్చర్యపోయాడు. ఆ సభకు ఎక్కడెక్కడి నుంచో మహావిద్వాంసులు,

కవుఌ, పిండితు లు వచ్చారు. వారందర్నీ చూ సీ రెట్టించిన ఉత్సాహంతో కావ్యపిఠనం చేశాడు చిన్మయ్యు డు.

తర్వాత వు హానందు డు, ఆ కావ్యంలోని విశిష్టితను సిభికులకు వివరించి చెప్పిగానే, సిభ హిర్షధ్వానాలతో దద్దరిల్లిపొయ్యి ంది.

బేతాళు డు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, మహానం దు డు అహింకారి పిండితు డన్నది, సాహితీ పిరు లందరూ గట్టిగా నవ్ము నట్టు కనబడు తు న్నది గదా? ఆయ్రు న బంధు మసించారు డు కూడా, ఈ విషియ్రూ న్ని చిన్మయ్రు డికి చెప్పాడు. తప్పిలెన్నడవే తప్ప, మెచ్చుకోవడం మహా నందు డికి తెలియు దని సిర్వత్రామన్న అభి ప్రాయ్ ం. అలాంటి అహింకారి చిన్మయ్యు డి కవిత్వాన్ని గొప్పగా మెచ్చుకోవడం అశ్చర్యం కలిగిస్తున్నదికదా? వు హానందు డిలో హఠా త్తుగా వచ్చిన ఈ మార్పుకు కారణమేమైవుం టు ంది? కవిపిండితు ల్లో ఇంత కాలంగా తనకున్న చెడ్డ పేరు నుంచి బయ్రు టపిడాలన్న ప్రియ్రు త్నవూ? ఈ సిందేహాలను సివూ ధానం తెలిసీ కూడా చెప్పక పోయావో, నీ తల పిగిలి పొతు ంది," అన్నాడు.

దానికి విక్రవూ ర్కు డు, "వు హానందు డి వద్దకు, తావు రాసీన కవిత్వాన్ని వినిపించేం దు కు, తరచు గా కవుఌ వస్తున్నట్టు కనబడు తు న్నది. చిన్మయ్యు డాయ్ న్ను చూ డడానికి వెళ్ళినప్పుడు, ఆరంబ్రు డనే కవితటస్థిపిడ్డాడు. అలాంటి కవుఌ కవిత్వంలోని వ్యాకరణ, అలంకార దోషాలను ఎత్తి చూ పిస్తూ నిర్మొహి వూ టంగా వూ ట్లాడడం నచ్చక, ఆయ్రు న అహింకారి అని ప్రిచారం జరిగింది. వు హానం దు డు, చిన్మయ్యు డి కవిత్వాన్ని గొప్పిగా మెచ్చు కున్నందు కు ఆశ్చర్యపిడనవసిరం లేదు. అంతేకాక, వు హానందు డిలో కొత్తగా వచ్చిన వూ ర్పంటూ కూడా ఏవీ కనబడదు. సాహితీ ప్రయోజనం కోసిం, ఇతరు ల కవిత్వంలోని లోపాలను ఎత్తి చూ పిడం, అహింకారం కానే కాదు. నిజానికి వు హానందు ణ్ణి అహింకారి అని ప్రిచారం చేస్తున్నవాళ్ళే, అసిలైన అహిం కారు లు," అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా వక్షనభంగం కలగ గానే, బేతాళు డు శవంతో సిహా మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు. – (కల్పితం)

[ఆధారం : "వసుంధర" రచన]

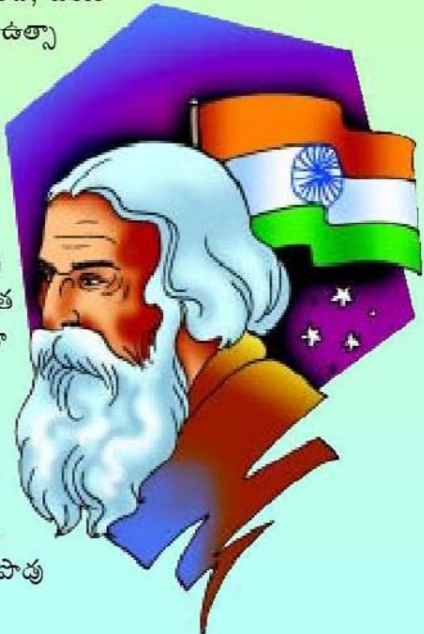

మనజాతీయ గీతం

రవీంద్రనాథ్ టాగూర్ 1911వ సం.లో మొట్టమొదట బెంగాలీలో రచించిన జనగణమన గీతం, కొన్నాళ్ళపాటు ఆయన సంపాదకత్వం వహించిన ఆర్య సమాజ పత్రిక 'తత్వబోధ ప్రకాశిక'లో ప్రచురించబడింది. ఆ కాలంలో డా. జేమ్స్ హెచ. కజిన్స అనే ఐరిష్ కవి–ఆంధ్రరాష్ట్రం చిత్తూరు జిల్లా మదనపల్లెలోని బీసెంట్ థియోసాఫికల్ కాలేజీకి ప్రిన్సిపాల్‌గా పనిచేసేవారు. కజిన్స్ ఆహ్వానం మేరకు 1919వ సం.లో రవీంద్రనాథ్ టాగూర్ మదనపల్లెకు విచ్చేశారు.

ఒక ఫిబ్రవరి మాసం సాయంకాలం, డా. కజిన్స్, ఆయన సతీమణి మార్గరెట్, మరికొందరు విద్యార్థులు టాగూర్‌ను ఒక బెంగాలీ పాట పాడమని పట్టుపట్టారు. అప్పుడు టాగూర్ ఈ గీతాన్ని ఆలపించారు. చివరి చరణమైన జయహే, జయహే, జయ జయ జయ జయహే వరకు వచ్చేసరికి శ్రోతలందరూ టాగూర్‌తో ఉత్సాహంగా గొంతులు కలిపారు.

టాగూర్ మదనపల్లెలో ఉన్నప్పుడే ఆ గీతాన్ని ఆంగ్లంలోకి అనువదించారు. కజిన్స భార్య దానికి సంగీతం సమకూర్చారు. దానిని గురించి గుర్తు చేసుకుంటూ కజిన్స ఇలా అన్నారు : ''ఆయన కొన్ని భౌగోళిక ప్రాంతాలను, పర్వతాలను, నదులను కీర్తించే పాటగా దానిని ఆలపించారు ... ఆ తరవాత ఆ గీతంలో భారత దేశానికి చెందిన మతాలు కూడా చోటు చేసుకున్నాయి.''

1948, ఆగస్టు 15వ తేదీ ప్రధానమంత్రి జవహర్‌లాల నెహ్రూ ఢిల్లీ ఎర్రకోటపై జాతీయ పతాకాన్ని ఆవిష్కరించినప్పుడు, శిక్కు రెజిమెంట ప్రప్రథమంగా ఆ జాతీయ గీతాన్ని ఆలపించింది. ఆ నాటి నుంచి మనమందరం జాతీయ గీతంగా పాడుకుంటున్నాం.

మహనీయుల జీవితాల్లో ఆసక్తికర ఉదంతాలు (8)

న్యాయమైన శిక్ష!

జర్మనీ దేశాన్ని పరిపాలించిన మొదటి విలియం రాజు (1797 1888) చరిత్ర ప్రసిద్ధిగాంచిన పాలకుడు. ఆయన మాటలు, నడవడిక ఎల్లప్పుడూ ఎంతో నిరాడంబరంగా ఉండేవి. సత్యాన్ని ఆయన అన్నిటికన్నా మిన్నగా అభిమానించేవాడు.

ఒకనాడు ఆయన రాజ్యం తూర్పు భాగంలోని పాట్స్‌డామ్ పట్టణంలో ఉన్న జైలును తనిఖీ చేయడానికి వెళ్ళాడు. ఒక ఖైదీని చూసి, ''నువ్వు ఎందుకు జైలు పాలయ్యావు?'' అని అడిగాడు. ''మహాప్రభూ! ఎవరో, జమీందారు భవనంలో పడి దొంగతనం చేశారు. కాపలా భటులు తరుముకోగా, ఆ దొంగలు పోతూ పోతూ తాము దొంగిలించిన సొమ్మును నా

ఇంటి ఆవరణలోకి విసిరి పారిపోయారు. వాళ్ళకు పడవలసిన శిక్ష నాకు పడింది,'' అన్నాడు ఖైదీ.

రాజు రెండవ ఖైదీ వద్దకు వెళ్ళి అదే ప్రశ్న వేశాడు. ''ప్రభూ, స్థానిక పాలకుడికి నేనంటే మహా అసూయ, ద్వేషం. నా గ్రామానికి చెందిన ప్రజలు అతనికి వ్యతిరేకంగా తిరుగుబాటు చేస్తే, నేనే వారిని రెచ్చగొట్టానన్న ఆరోపణతో, నన్ను బంధించి ఇక్కడ తెచ్చిపడేశాడు,'' అని చెప్పాడు ఆ ఖైదీ.

రాజు మూడో ఖైదీని అదే ప్రశ్న అడిగినప్పుడు, ''ప్రభూ! ఎవరో దొంగసంతకాలు చేసి, నకిలీ పత్రాలు సృష్టిస్తే, ఆ నేరం నాపై మోపి, నన్ను తీసుకువచ్చి జైల్లో వేశారు,'' అన్నాడు అమాయకంగా.

ఇలా ఒక్కొక్క ఖైదీనీ విచారిస్తూ, రాజు ముందుకు వెళ్ళాడు. ప్రతి ఒక్కరూ అమాయకత్వాన్ని ప్రదర్శిస్తూ, పైఅధికారుల పొరబాటు వల్ల శిక్షకు గురి చేయబడినట్టు రాజుతో మొరపెట్టుకున్నారు.

రాజు ఆఖరి ఖైదీ దగ్గరికి వచ్చి అదే ప్రశ్న అడిగాడు. ఆ ఖైదీ కొంతసమయం మౌనంగా ఊరుకుని, ''నా మీది ఆరోపణలు నిజమైనవే. నేను చేయకూడని పని ఏదో చేశాను. నిజంగానే నేను నేరం చేశాను. అపరాధిని, ప్రభూ!'' అన్నాడు.

''అలాగా! ఇందరి అమాయకుల మధ్య నువ్వొక్కడివే దుష్టుడివన్నమాట! ఇక్కడున్న పేదవాళ్ళను చెడగొట్టగల దుర్మార్గుడివైన నిన్ను, ఇకపై ఒక్క క్షణం కూడా ఇక్కడ అనుమతించకూడదు,'' అన్నాడు రాజు.

వెంటనే ఆయన జైలు అధికారినీ, న్యాయాధికారినీ పిలిపించి, ఆ ఖైదీని అప్పటికప్పుడే విడుదల చేయడానికి ఆజ్ఞలు జారీ చేశాడు.

చందమామ క్విజ్ - 5 (జూన్ '06) విజేతలకు అభినందనలు

1. బి. కావ్యాంజలి, చిలకలపూడి - 521 002, కృష్ణా జిల్లా (ఆం.ప్ర)
2. సి.హెచ్. మానస, ఒంగోలు - 523 001 (ఆం.ప్ర)
3. ఓ.యెమ్. కృష్ణ, రాంజీనగర్, నెల్లూరు - 2 (ఆం.ప్ర)
4. ఎ.వి. నరేష్, హైదరాబాద్ - 500 044(ఆం.ప్ర)
5. ఎస్. భవ్యశ్రీ, మిరియాలపాలెం, ఒంగోలు - 523 001(ఆం.ప్ర)

చందమామ క్విజ్-5 సమాధానాలు

1. గ్రాఫాలజీ.
2. వ్లాడిమీర్; పోలండ్ పై ర్వగాథ.
3. 24 ఉంది.
4. ఎన.జె. కోంటే; రెండు శతాబ్దాలకు పై ర్వం.
5. చైనా దేశస్థులు.
6. స్నేహితుడి చలవ.
7. స్థూలకాయానికి చికిత్స.

చందమామ కబుర్లు

రాజకీయవాదులకు కొత్త కోర్సు!

కొత్త లోక్‌సభ ఏర్పాటయ్యాక, సభ్యులు ప్రమాణ స్వీకారం చేసి, సమావేశాలలో పాల్గొనడం ఆరంభించడానికి ముందు - లోక్‌సభ పని చేసే తీరు తెన్నులను ఆకళింపు చేసుకుని చర్చలలో సక్రమంగా పాల్గొనడానికి వీలుగా కొత్తగా ఎన్నికయిన సభ్యులు ఒక కోర్సుకు హాజరు కావలసి ఉంటుంది. తిరువనంతపురంలోని కేరళ విశ్వవిద్యాలయం ఈ విద్యా సంవత్సరం నుంచి ఒక కొత్త కోర్సును ప్రవేశపెట్టనున్నది. 'డిప్లొమా ఇన ప్రొఫెషనల పొలిటికల్ మేనేజ్‌మెంట్' అని నామకరణం చేయబడిన ఈ కోర్సు - గ్రామ కమిటీల సభ్యులకు, పంచాయతీ, స్థానిక సంస్థలు, స్వచ్ఛంద సేవా సంస్థలు నడిపేవారికి ఉపయుక్తంగా ఉండగలదని భావిస్తున్నారు. ఒక్కొక్క బ్యాచికి 40 మంది ఉంటారు. ఈ కోర్సుకు ఆరు నెలల పాటు హాజరు కావలసి ఉంటుంది.

డాక్టర్లు, డాక్టర్లు

ఇంట్లోనే డాక్టర్ ఉండడం చాలా మంచిది. కుటుంబంలో ఎవరైనా అనారోగ్యానికి లోనైతే దగ్గరుండి చూసుకోవడానికి వీలవుతుంది. కర్నాటక రాష్ట్రం, బాగలకోట జిల్లా ముధోల తాలూకాకు చెందిన సోనాడ్ కుటుంబంలో ఒక డాక్టర్ కాదు, ఏడుగురు డాక్టర్లు ఉన్నారు. అయితే, వీళ్ళల్లో ఒక్కరూ వైద్యం చేసే డాక్టర్లు కారు. ఏడుగురూ పరిశోధనలు చేసి డాక్టరేట్లు (పిహెచ్‌డీలు) సాధించిన వాళ్ళు. ఆ కుటుంబపెద్ద రామణ్ణకు పదకొండు మంది సంతానం. వీరిలో ముగ్గురు కొడుకులూ, నలుగురు కూతుళ్ళూ ఉన్నత విద్యనభ్యసించి, డాక్టరేట్లు సాధించారు. వాళ్ళిప్పుడు గిన్నిస్ బుక్ ఆఫ్ రికార్డ్స్‌లో స్థానం సంపాదించారు!

నాగాల్యాండ్ జానపద కథ

మృత్యులోయను వెతుక్కుంటూ....

మణిమిఖి యువరాణి మధువంతి అద్భుత సౌందర్య రాశి. ఆమెను వివాహమాడడానికి పిలువని రాకుమారులు పోటీపడి వచ్చారు. కాని, ఆమె ఏ ఒక్కరినీ వివాహమాడడానికి అంగీకరించలేదు. తమ గారాలపట్టి వివాహం కళ్ళ చూడకుండా, కళ్ళుమూస్తామో ఏమో అని ఆమె తల్లిదండ్రులు దిగులుపడసాగారు.

ఆ సమయంలో ఒక సామంతరాజు కుమారుడు మోనీసింగ్ మధువంతిని వివాహమాడడానికి వచ్చాడు. రూపంతో పాటు, మోనీసింగ్‌లోని హృదాతనం, దయ మొదలైన విశిష్ట గుణాలను చూసి మధువంతి అతన్ని వివాహమాడడానికి సమ్మతించింది. అతడు రాజ వంశానికి చెందినవాడు కాకపోయినప్పటికీ, అతన్ని తమ కుమార్తె వివాహమాడడానికి సమ్మతించింది, అదే చాలు నని రాజదంపతులు పరమానందం చెందారు. వివాహ ముహూర్తం నిర్ణయించబడింది. రాజ్యమంతా మూడు రోజులపాటు ఆనందోత్సాహాలు పొంగిపొర్లాయి.

అయితే, ఆ మరునాడే ఎదురు చూడని దుర్ఘటన జరిగిపోయింది. పెళ్ళికి ముందు రోజు యువరాణి సంప్రదాయానుసారం దామిఖి మన్న నదికి స్నానానికి వెళ్ళింది. కాని ఆ తరవాత తిరిగిరాలేదు. ఆమెవెంట వెళ్ళిన పరిచారికలు రోదిస్తూ రాజభవనానికి తిరిగి వచ్చి సంగతి చెప్పారు. రాజ్యం విషాదంతో మునిగిపోయింది. పెళ్ళికి ముందు తమ కుమార్తెకు ప్రాణగండం ఉందన్న సంగతి రాజదంపతులకు అప్పుడే గుర్తుకు వచ్చింది. అందుకే ఆమె ఇన్నాళ్ళ పెళ్ళికి సుముఖంగా లేదని కూడా వాళ్ళ ఇప్పుడు గ్రహించారు.

ఆమెను పెళ్ళాడడానికి వచ్చిన మోనీసింగ్ తీరని ఆశాభంగానికి గురయ్యాడు. ఎప్పటికన్నా యువరాణి భౌతికకాయం నది గట్టుకు కొట్టుకు వస్తుందనీ, కడసారిగా చూసి వెళదామని రాజధానిలోనే ఉండిపోయాడు. రోజూ నదీతీరానికి వెళ్ళి విచారంతో ఎదురు చూసే

వాడు. నిరాశతో తిరిగి వచ్చేవాడు. తవు కూతు రి పిట్ల మోనీసింగ్ పెంచుకున్న అభిమానాన్ని చూ సీన రాజదంపితు లు ఒక దశలో అతన్ని తవు షితు డిగా దత్తత చేసి కుని, యు వ రాజును చేద్దావూ అని కూడా ఆలోచించారు.

అయి తే, వూ నీసింగ్ ఆ సూ చనను అంగీక రించలేదు. బహి శా వు ధు వంతిని వు త్యు లోయు కు ఎవరో తీసుకుని వెళ్ళి ఉంటారనీ, తను వెళ్ళి ఆమెను తిరిగి తీసుకురాగలననీ చెప్పాడు. రాజదంపితు లు ఒకరినొకరు విస్మి యు ంగా చూ సి కున్నారు. అలాంటిలోయు ఒకటి ఉందని ఎవరికి తెలు సి ? దాన్ని చేరు కోవడం ఎలాగా? ఒకసారి వు రణించిన వ్యక్తి వు ళ్ళీ ప్రాణాలతో రావడం ఎలాసాధ్యం? అని అను వూ నంతో ఆలోచించసాగారు. అయితే, మోనీ సీంగ్ ఆలోచన వు రో దిశగా సాగింది. యు వ రాణి వు తదేహం ఇంతవరకు కనిపించలేదు. అందు వల్ల ఆమె మరణించిందన్న విషయం ద ఢంగా చెప్పలేం. ఆమె ఎక్కడో ప్రాణాలతోనే ఉండవచ్చు. బహి శా వు త్యు లోయు లోనే ఉండ వచ్చు. తను అక్కడికి దారి కను గొనడానికి వెంటనే వెళతానన్నాడు. సరేనని బరువెక్కిన హి దయూ లతో రాజదంపితు లు అతనికి వీడు కోలు పిలికారు.

తను మృత్యులోయను వెతుక్కుంటూ వెళ్ళే విషియు ం చెబితే, తల్లిదండ్రు లు అందు కు ఒప్పికోరని, మోనీసింగ్ వారివద్దకు వెళ్ళలేదు. ఎక్కడు న్నదో, ఎటు వెళ్ళాలో తెలియు ని వు త్యు లోయు ను వెతుక్కుంటూ, ఆత్మవిశ్వాసిం ఒక్కటే తోడు గా బయు లు దేరాడు.

వూ ర్గవు ధ్యంలో కనిపించిన వ ద్ధు లనూ, సాధు సిన్యాసి లనూ, తపిస్సి చేసి కునే వు ని షిుగమలనూ, ''వు త్యు లోయు కు దారి చెప్పి గలరా?'' అని అడిగేవాడు వినయు ంగా. యు వ ప్రాయు ంలోనే వు త్యు మాగు రించి ఎందు కు ఆలోచిస్తున్నాడా? అని అతని కేసీ అందరూ వింతగా చూ డసాగారు. ఆ లోయు గు రించి తామెన్నడూ వినలేదని చెప్పేవారు.

ఆఖరికి ఒక పిండు వు ధు సిలి తారసిపిడ్డాడు. వూ నీసీంగ్ ప్రశ్న వినగానే, ''నువ్వెందుకు వు త్యు లోయు కు వెళ్ళాలనుకుంటున్నావు?'' అని ఎదు రు ప్రశ్నవేశాడు. మోనీసింగ్ తన దీనగాథను వివరంగా తెలియు జేశాడు. అంతా విన్న వ ద్ధు డు వు ందహాసిం చేసి, ''నాకు వు త్యు లోయు కు వెళ్ళే వూ ర్గం తెలియు దు గాని, ఆ వూ ర్గం తెలిసీన ఒకవ ద్ధు రాలి గు రించి తెలుసు. ఆవె వు ను సేంతో ఎవరికీ తెలియు దు. బహి శా ఆవె కు రెండు వూ డు వందల సింవత్సరాలు ఉంటాయు ని చెప్పుకుంటారు. అయితే, ఆమెను చూడా

లంటే వ్రతంలా కొన్ని కఠిన నియమాలను పాటించాల్సి ఉంటుంది. స్త్రీలకేసి చూడకూడదు. స్త్రీలు వండిన భోజనం తినకూడదు. నలభై ఒక్క రోజులపాటు, రోజూ మూడు పూటలా స్నానం చేయాలి. వృద్ధురాలికి ఇవ్వడానికి తెల్లటి పట్టు శాలువా సంపాదించాలి. ఈ నియమాలను పాటించి నిర్మలమైన మనస్సుతో నాదగ్గరికి వచ్చావంటే, కొండల కవతల ఉన్న వృద్ధురాలి గుడిసెకు వెళ్ళే మార్గం చెబుతాను," అన్నాడు.

"తమరు విధించిన నిబంధనలు తు.చ. తప్పకుండా పాటించి, ఈనాటి నుంచి నలభై రెండవ రోజు తమరిని వచ్చి దర్శిస్తాను," అని చెప్పి, మోనీసింగ్ తిరిగివచ్చాడు.

నలభైఒక్కరోజులు ఆడవారి ముఖం చూడకుండా, మూడు పూటలా స్నానం చేసి, స్వయంగా వండుకుని, ఒక్క పూట మాత్రం తింటూ రాత్రింబవళ్ళు దైవ ప్రార్థనతో గడిపాడు.

అతడు వృద్ధుణ్ణి చూడబోయాడు. అప్పుడాయన అతడికోసం ఒకసంచీ, ఒక ఈటె, ఒక చెంబు, ఆహారం సిద్ధం చేసి ఉంచాడు. వృద్ధురాలి కోసం ప్రత్యేకంగా నేసిన తెల్లపట్టు శాలువా ఇచ్చాడు. మోనీసింగ్ వృద్ధుడి వద్ద సెలవు తీసుకుని, దూరానవున్న కొండలు, కోనలు, అడవులు, దాటి ఆవలికి వెళ్ళాడు. కొండలెక్కడం అతనికి అంత కష్టంగా కనిపించలేదు. అయితే, అవతలి వైపు చేరాక వృద్ధురాలి గుడిసెను కనుగొనడం కష్టంగా తోచింది.

ఆఖరికి అడవిలో ఒక చోట సమతల ప్రదేశంలో చిన్న గుడిసె ఒకటి కనిపించింది. మోనీసింగ్ గుడిసెను సమీపించి, "అవ్వా," అని పిలుస్తూ, తలుపును మెల్లగా తెరిచి చూశాడు.

లోపల మంచం మీద ముడతలు పడ్డ ముఖంతో, పుల్లల్లాంటి కాళ్ళు చేతులతో ఒక వృద్ధురాలు కనిపించింది. తన సంచి నుంచి తీసి, తెల్లటి పట్టు శాలువాను ఆమెకిచ్చాడు. వృద్ధురాలి ముఖం సంతోషంతో ప్రకాశించింది. "నానుంచి నీకేంకావాలి, నాయనా?" అని అడిగింది ఆప్యాయంగా.

"అవ్వా, మృత్యులోయకు వెళ్ళాలనుకుంటున్నాను," అన్నాడు మోనీసింగ్.

"అంతేనా?" అని అడిగింది వృద్ధురాలు ఆశ్చర్యంగా.

"అవును, అవ్వా. అక్కడ నా ప్రాణసమానురాలైన మధువంతిని చూడాలనుకుంటున్నాను. ఆమెను మళ్ళీ రాజభవనానికి తీసుకువెళ్ళి,

ఆమె అంగీకరిస్తే, వివాహవూ డాలను కుంటు న్నాను ," అన్నాడు మోనీసింగ్.

"నువ్వామెను అక్కడ కలు సు కోగలవో? లేదో? నాకు తెలియ దు . వు రణించిన వాళ్ళు, వెన్నెల్లో గడుపడానికి అక్కడికి వస్తారన్న విషయ ం వూ త్రం తెలు సు . అయి తే, ఒక విషయ ంలో నిన్ను హెచ్చరిస్తున్నాను . నువ్వామెను చూశా వంటే, ఎట్టి పరిస్థితు లలోనూ ము ట్టు కోడదు . వూ ట్లాడ వచ్చు. ఆమె సవూ ధానం కోసం ఎదు రు చూ డవచ్చు," అని చెప్పి, వృద్ధురాలు వు త్యులోయ కు వెళ్ళే మార్గాన్నీ, చంద్రో దయ ం అయ్యేంత వరకు రాత్రు ల్లో అక్కడవేచి ఉండవలసిన చోటు నూ వివరించింది.

మోనీసింగ్ పొద్దు గూ కి చీకటిపడేంతవరకు అక్కడే ఉండి, ఆ తరవాత వు త్యులోయ కేసీ బయ లు దేరాడు . చంద్రోదయ ం అయి ందా లేదా అని అడ్డు గామన్న చెట్టు కొవ్మలను వంచి చూ స్తూ వు ందు కు నడవసాగాడు . సిద్ధంగా ఈటెను పట్టుకుని వెళ్ళినప్పటికీ, అద ష్టవశాత్తు ఎలాంటి వన్య వు గవూ దారికి అడ్డంగా రాలేదు . చంద్రోదయ వు యి ంది. దూ రంగా వెన్నెల కాంతిలో ఉన్నట్టుండి కొన్ని అందమైన ఆకారాలు పూలమొక్కల వు ధ్య నడయూ డడం కనిపించింది. ఆ ఆకారాలలో యు వరాణి వు ధు వంతి ఎవరా అని మోనీసింగ్ ఆతృతగా చూ శాడు . యు వరాణి పోలికతో ఒక ఆకారం కనిపించగానే, అవు తోత్సాహంతో వెళ్ళి చేయి పట్టు కుని, "యువరాణీ! నాతో వచ్చెయ్. నిన్ను వీ తల్లిదండ్రు ల వద్దకు తీసు కు వెళతాను," అన్నాడు .

వు రు క్షణవే యువరాణిఅదృశ్యమైపోయింది. మోనీసింగ్ ఏవు చేయ డానికీ తెలియ క అలాగే శిలలా నిలబడ్డాడు . ఆ తరవాత యు వరాణి జాడ కనిపించలేదు .

తెల్లవారాక వ ద్ధు రాలి గు డిసెకు తిరిగి వెళ్ళి, జరిగిన సంగతి వివరించాడు . అంతా ఓర్పుగా విన్న వ ద్ధు రాలు , "ఈ రోజంతా ఇక్కడే ఉండి, పొద్దు పోయూ క నీ గ్రాయ సీని వెతు క్కుంటూ మళ్ళీ అక్కడికి వెళ్ళవచ్చు. అయితే, ఆమెను చూ సినప్పుడు తాకడానికి వూ త్రం ప్రియ త్నించకు," అన్నది.

సూర్యాస్తమయమై చీకటి పడ్డాక మోనీసింగ్ వు త్యులోయ కేసీ బయ లు దేరాడు . అయి తే, ఈ రోజు అతడు ఈటెను తీసుకు

వెళ్ళలేదు. చేతిలో ఈటె పట్టుకుని ఉండడం వల్ల యువరాణి తనను గుర్తించక పోవచ్చని అనుమానించాడు. చంద్రుడు ఉదయించి, చల్లని వెన్నెలలు వెదజల్లుతూండగా అతడు అక్కడికి చేరుకున్నాడు. యువరాణి కనిపిస్తే తాకకుండా మాట్లాడాలని దృఢంగా నిశ్చయించుకున్నాడు. మనసులో దేవుణ్ణి ప్రార్థించాడు.

ఆశ్చర్యమేమిటంటే దూరం నుంచే అతన్ని గుర్తించి, "మోనీసింగ్! నన్ను వెతుక్కుంటూ ఇంత దూరం వచ్చావా? ఈ చోటునెలా కనుగొన్నావో?" అంటూ యువరాణి అతని దగ్గరికి పరుగెత్తుకు వచ్చింది.

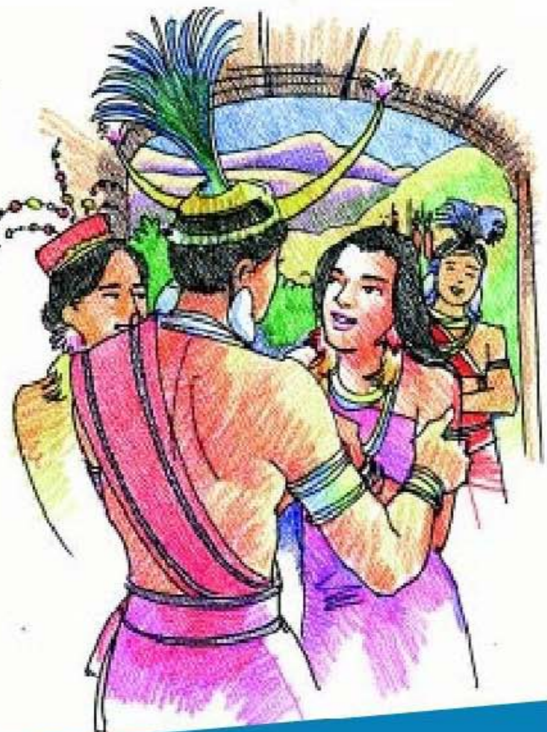
మోనీసింగ్ ఆమెను తాకకుండా ఉండడానికి జాగ్రత్త పడ్డాడు. యువరాణి నదిలోకి దిగి కనిపించకుండా పోయిన క్షణం నుంచి, తను పడినపాట్లను, చేసిన సాహసాలను వివరించి, "నాతో వచ్చెయ్. నిన్ను రాజభవనానికి తీసుకువెళతాను. మీ తల్లిదండ్రుల అనుమతితో వివాహం చేసుకుందాం," అన్నాడు ఆతృతగా.

"తప్పకుండా వస్తాను మోనీసింగ్! వెనక్కు తిరిగి చూడకుండా నువ్వు ముందు నడు. నేను నిన్ను అనుసరించివస్తాను. కొండను ఎక్కి ఆవలికి వెళ్ళాక నేను నిన్ను పేరుపెట్టి పిలుస్తాను. అప్పుడు వెనక్కు తిరిగి చూడవచ్చు," అన్నది యువరాణి.

తన పట్లగల నిజమైన ప్రేమను బయటపెట్టిన యువరాణిని మోనీసింగ్ పరిపూర్ణంగా విశ్వసించాడు. మృత్యులోయ నుంచి వెనుదిరిగి, అడవులు, కోనలు దాటి కొండను ఎక్కుతూ ఉన్నప్పుడు తూరుపు దిక్కున వెలుగు రేఖలు కనిపించసాగాయి. ఆ సమయంలోనే అతని పేరును పిలిచే మృదువైన కంఠస్వరం వినిపించింది. పట్టరాని ఉత్కంఠతతో మోనీసింగ్ దగ్గరికి వచ్చింది. అతడామె చేయి పట్టుకుని పరమానందంతో ముందుకు నడిచాడు. ఇద్దరూ రాజభవనం సమీపించారు.

తమ గారాలపట్టి మృత్యువంతి తిరిగి రావడం చూసి ఆమె తల్లిదండ్రులు ఎల్లలు లేని ఆనందం పొందారు. వెనువెంటనే మధువంతీ, మోనీసింగ్ వివాహసన్నాహాలలో దిగారు. వైభవంగా వివాహం జరిపించారు. మోనీసింగ్‌ను యువరాజుగా ప్రకటించారు. నూతన దంపతులు సంతోషకరమైన జీవితాన్ని ప్రారంభించారు.

మోనీసింగ్, యువరాణిని వెతుక్కుంటూ తను మృత్యులోయకు ఎలావెళ్ళిందీ వేరెవ్వరికీ చెప్పలేదు. అది అతనిలో రహస్యంగానే మిగిలిపోయింది.

పంజరం చిలుక

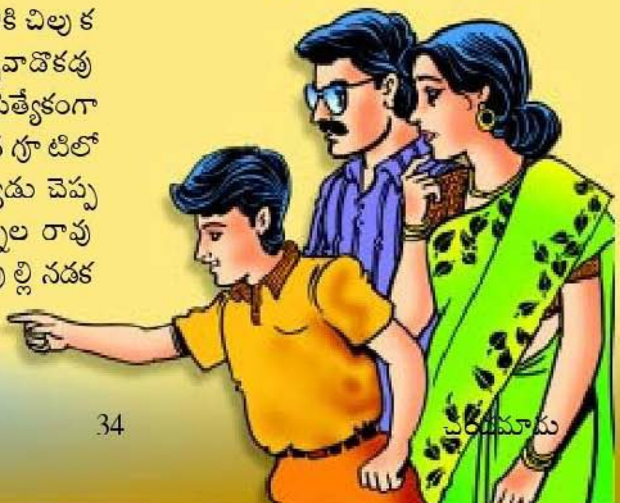
కృష్ణాపురం జమీందారు దివాణంలో గుమాస్తాగా పని చేస్తున్న రామచంద్రయ్యకు భార్య, ఇద్దరు పిల్లలు ఉన్నారు. భార్యపేరు జానకి. పదేళ్ళ కొడుకు పేరు మురళి. కూతురు లక్ష్మికి ఏడేళ్ళు. రామచంద్రయ్యకు పిల్లలంటే మహా ప్రీతి. రోజూ పని నుంచి తిరిగి వచ్చేప్పుడు పిల్లలకు ఏదైనా తినుబండారాలు గాని, ఆట వస్తువులు గాని కొని తెచ్చేవాడు.

ఒకనాడు రామచంద్రయ్య, భార్యాపిల్లలను వెంటబెట్టుకుని అత్తగారి ఊరైన నీలకంఠాపురంలో జరిగే తిరునాళ్ళకు బయలుదేరాడు. వాళ్ళు మార్గమధ్యంలో ఒక మామిడి తోటలో కొంతసేపు విశ్రాంతి తీసుకున్నారు. అప్పుడు ఆ తోటలోని పిట్టలు, ముఖ్యంగా చిలుకల కిలకిలారావాలు పిల్లలను ఎంతగానో ఆనందపరిచాయి. మరునాడు సాయంకాలం, తిరునాళ్ళు చూడడానికి తండ్రివెంట వెళ్ళిన మురళికి చిలుక జోస్యం చెప్పేవాడొకడు కనిపించాడు. ప్రత్యేకంగా తయారు చేసిన గూటిలో నుంచి, జోస్యుడు చెప్పగానే-పంచవన్నెల రామచిలుక బుల్లి బుల్లి నడకలతో బయటికి వచ్చి, ఒక చీటీ తీసి అతని చేతికి ఇచ్చి, అతడిచ్చే సెనగగింజను అందుకుని లోపలికి వెళ్ళడం చూసిన మురళి ఎంతగానో మురిసిపోయాడు. తనకూ అలాంటి చిలుక ఒకటి కావాలని తండ్రిని అడిగాడు.

"స్వేచ్ఛగా తిరిగే చిలుకను పట్టి బంధించడం చాలా తప్పు. అది దాని స్వేచ్ఛను హరించినట్టవుతుంది," అని తండ్రి ఎంత చెప్పినా వాడు వినిపించుకోలేదు. తెచ్చి తీరాలని పట్టుబట్టాడు. ఇంటికి తిరిగి వచ్చిన మరునాడు సాయంకాలం తండ్రి తెచ్చి ఇచ్చిన చిలుకను చూసి ఎంతో సంబరపడిపోయాడు. రోజంతా దానితోనే గడపసాగాడు.

ఇలా ఉండగా మురళికి ఉన్నట్టుండి జ్వరం వచ్చి, మూడు రోజులు లేవలేక పోయాడు. తల్లిదండ్రులు వైద్యుడి వద్దకు

తీసుకువెళ్ళి చూపారు. వైద్య పరీక్షలు చేసిన వైద్యుడు ఇది ఒకరకమైన విషజ్వరమనీ, మందుల వాడకంతో పాటు, రెండు వారాలు మంచం మీంచి కిందికి దిగకూడదనీ, ఒకవేళ బయట తిరిగితే, జ్వరం తిరగబెట్టే అపాయం ఉందనీ హెచ్చరించి మందులిచ్చి పంపాడు.

ఆ కారణంగా మురళి రెండు వారాల పాటు పడక మీంచి కిందికి దిగలేదు. మందులు మింగడం, మంచం మీద కదలా మెదలక పడుకుని ఉండడం వాడికి మహా కష్టమనిపించింది. కాళ్ళు చేతులు కట్టిపడేసినట్టుంది. జ్వరం తగ్గినా ఎందుకు బయటకు వెళ్ళవద్దంటున్నారో వాడికి అంతు బట్టలేదు. కిటికీ నుంచి బయటకు చూస్తూ, వీధిలో ఆడుకునే పిల్లల్ని చూసి, తను ఎప్పుడెప్పుడు వెళ్ళి వాళ్ళతో కలిసి ఆడుకుంటానా అని ఎదురు చూస్తూ, కాలం ఒక యుగంగా గడపసాగాడు.

ఇంటి వసారాలో వేలాడగట్టిన పంజరంలోని చిలుక తన తల్లి అందించే గింజలను తింటూ, లోపలే అటూ ఇటూ తిరగడం మురళి దిగులుగా గమనించసాగాడు.

ఆ రోజుతో వైద్యులు చెప్పిన గడువు ముగిసింది. మరునాడు తెల్లవారగానే, తల్లి మురళికి వేడినీళ్ళ స్నానం చేయించి, "ఇక నువ్వు వెళ్ళి హాయిగా ఆడుకోవచ్చు," అన్నది.

మురళి పంజరంతో సహా చిలుకను తీసుకుని వాకిట్లోకి వచ్చి, పంజరం తలుపు తీసి, "పదిహేను రోజులు ఒక గదిలో పడుకుని ఉండడమే బందిఖానాలా అనిపించింది. అది ఎంతటి కష్టమో తెలియవచ్చింది. నిన్ను పంజరంలో బంధించి, హింసించను. వెళ్ళి హాయిగా, స్వేచ్ఛగా తిరుగు!" అంటూ చిలుకను వదిలిపెట్టాడు.

చిలుక కిలకిలమంటూ ఎగిరిపోయింది. మురళి ముఖం ఆనందంతో ప్రకాశించింది!

–శ్రీనిధి, మదురై

కూతురు : నేను ఇప్పుడే ఒక రూపాయి నాణెం మింగేశాను. వెంటనే నన్ను డాక్టర్ దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళండి.

తండ్రి : వద్దు, వద్దు. డాక్టర్ వంద రూపాయలు మింగేయగలడు!

ఎమ్.ఆర్. గణేష్ కుమార్, చెన్నయ్

వింతకల

శివుడనే వాడికి పాతికేళ్ళ వయసొచ్చినా, చదువు అబ్బలేదు. వాడికి మనుషులతో కన్నా జంతువులతో స్నేహం జాస్తి. వాడు మేక పిల్లల్ని ఎత్తుకుని ముద్దాడేవాడు. ఇంట్లోకి వచ్చిన ఎలుకల్నీ, బల్లుల్నీ చాకచక్యంగా పట్టి, గోనె సంచీలో వేసుకుని, ఊరికి దూరంగా ఉన్న పాడుబడిన సత్రం దగ్గర వదిలి వస్తుండేవాడు.

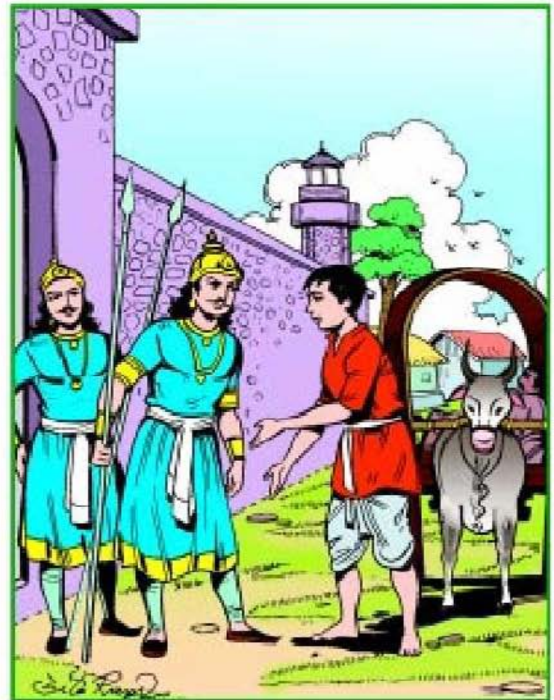
శివుడికి, ఆ ఊళ్ళో పాల వ్యాపారం చేసు చెంగయ్య కూతురు నీలవేణి అంటే చాలా ఇష్టం. ఒకనాటి సాయంకాల వేళ శివుడు, కాలవ గట్టున ఉన్న వేప చెట్టు కింద కూర్చుని ఏవో కూనిరాగాలు తీస్తుండగా, నీలవేణి బిందెతో కాలవనీళ్ళ కోసం వచ్చింది. శివుడు ధైర్యం తెచ్చుకుని, "నేను నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవాలనుకుంటున్నాను, నీకు ఇష్టమేనా?" అని, నీలవేణిని అడిగేశాడు.

"ఆ సంగతి మా నాన్నతో మాట్లాడు!" అని నవ్వుతూ వెళ్ళిపోయింది నీలవేణి.

పెళ్ళికూతురు సగం ఒప్పుకుంది, తతిమ్మా సగం చెంగయ్య మామ ఒప్పేసుకుంటాడు - అనుకుంటూ వెళ్ళిన శివుడి మాటలు విని, అగ్గి మీద గుగ్గిలం అయిన చెంగయ్య, "ఉద్యోగం సద్యోగం అంటూ ఏమీ లేకుండా, ఎలుకల్నీ, బల్లుల్నీ పట్టుకుని ఊరు మీద తిరిగే సోమరికి, నా కూతుర్నిచ్చి చేస్తానా? వెళ్ళు! వెళ్ళు!" అనేశాడు.

చెంగయ్య మాటలు శివుడికి చాలా అవమానం అనిపించాయి. ఆ రాత్రి వాడికి ఒక వింత కల వచ్చింది. శివుడు సముద్రంలో ఈదుతున్నాడు. సముద్రంలో, ఒక నల్లటి గిరజాల జుట్టు మనిషి మునిగి పోతూ కనిపించాడు. శివుడు అతణ్ణి కాపాడే ఉద్దేశంతో ఒడ్డు దాకా తోసుకువచ్చాడు. అదే సమయంలో, ఒక పెద్ద అల వచ్చి తాకడంతో ఇద్దరూ ఎగిరి ఒడ్డున పడ్డారు. ఐతే, గిరజాలవాడు ఒక గొయ్యిలోనూ, శివుడు ఒక ఇసుక దిబ్బ మీదా పడడం జరిగింది. ఆ మరు క్షణం శివుడికి

మాచిరాజు కామేశ్వరరావు

మెలుకువ వచ్చేసింది. ఈ వింతకలకు అర్థం ఏమిటో శివుడికి బోధపడలేదు. ఊరుకు అల్లంత దూరంలో వున్న అడవికి ఆవల కొండ గుహలో వుండే మెల్లకంటి బాబా, కలలకు అర్థాలూ, ఒక్కొక్క సారి వాటిని నిజం చేసుకునే మార్గాలూ చెబుతాడని, ఊళ్ళో జనం చెప్పుకునేవారు. తన వింతకల అర్థం తెలుసుకోవాలని శివుడు, ఆ బాబాను వెతుకుతూ బయల్దేరాడు.

అడవి మధ్యలో ఒక చోట సన్నటి గులకరాళ్ళ దారివుంది. శివుడు ఆ దారిలో కొద్దిదూరం వెళ్ళగానే, అనుకోకుండా ఉధృతంగా వర్షం ఆరంభమైంది. వాడు పక్కనే వున్న అమ్మవారి గుడి అరుగు మీద తలదాచుకున్నాడు. చూస్తూండగానే చుట్టూ చీకట్లు కమ్ముకున్నాయి.

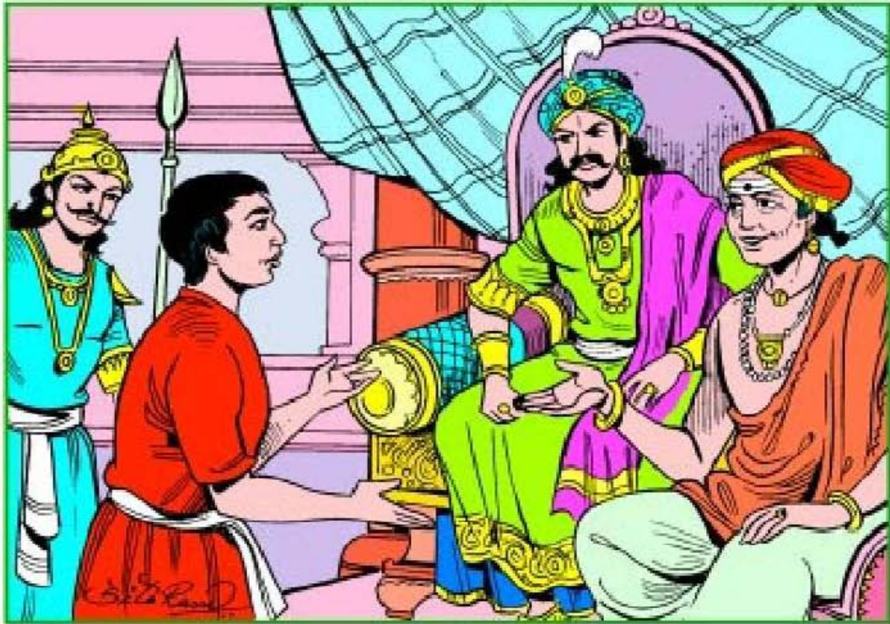
ఆ సమయంలో అటుగా ఒక ఒంటెద్దు గూడు బండి వచ్చింది. దాన్ని చూడగానే శివుడి ప్రాణం లేచి వచ్చినట్టయింది. వాడు గబగబా దాని దగ్గరకు వెళ్ళాడు. వాడికి బండితోలుతున్న వాడెవడూ కనిపించలేదు. లోపల ఒక మనిషి పడుకుని వున్నాడు. శివుడు బండి లోపలికి పోయి అతణ్ణి పరీక్షించి చూడగా, ఒళ్ళు కుంపటిలా కాలిపోతున్నది. ఆ జబ్బు మనిషి మీద శివుడికి ఎక్కడలేని జాలీ కలిగింది. ఇతడెవరో కాని, సాధ్యమైనంత త్వరలో వైద్య సహాయం లేకపోతే చావుఖాయం–అనుకుంటూ, వాడు బండిని రాజధానీ నగరం కేసి నడిపించాడు.

నగరం చేరేసరికి సూర్యోదయం అవుతున్నది. శివుడు బండి ఆపి, అక్కడ కనిపించిన నలుగురు రాజభటులను, ''అయ్యా, ఈ దగ్గర్లో మంచి వైద్యుడెవరైనా వున్నారా?'' అని అడిగాడు.

రాజభటులు వాడికేసి అనుమానిస్తూ చూసి, ''ఇంతకూ నువ్వెవరివి?'' అంటూ కటువుగా ప్రశ్నించి, బండిలోపలికి చూశారు. ఆ మరుక్షణం భటుల్లో ఒకడు, ''బాబో! ఈ స్పృహలేకుండా పడివున్న వాడు గజదొంగ గుండన్న!'' అంటూ కేకపెట్టాడు.

భటులు బండిలో వెతికిచూడగా, గుండన్న పక్కన వున్న పెట్టెలో కొన్ని నగలూ, మరికొంత దొంగ సొత్తూ కనిపించింది.

''చూడబోతే నువ్వు, గుండన్నతోడు దొంగల్లా వున్నావ్!'' అంటూ భటుల్లో ఒకడు, శివుడి మెడపట్టుకున్నాడు. శివుడు బాధతో గిలగిల్లాడిపోతూ, ''అయ్యా, నాకు దొంగత

నాలు చేసేంత తెలివీ, ధైర్యం వుంటే, నా మెడ వీ గు ప్పేట చిక్కేదికాదు. రాత్రి నాకొక వింత కల వచ్చింది. దాని అర్థం ఏవి టో తెలు సి కు నేందు కు అడవికి ఆవల కొండ గు హిలో ఉన్న మెల్లకంటి బాబా దగ్గరకు బయ ల్దేరి, గ్రహి చారం బావోక దారితప్పి ఇటు వచ్చి, ఫ్రీ పాల బడ్డాను," అన్నాదు.

ఆ వెంటనే భటుడు, శివుడి మెడపట్టు వదిలి, "అ మాట ముందే చెబితే పోలా! నేన్రూ, నీలాగా అ మెల్లకంటి బాబా భక్తుణ్ణి. ప్రితి అవ్రూ వాస్యి రోజూ వెళ్ళి, ఆయన దర్శనం చేసి కుంటూ ంటాను. ఏమైనా ఉద్యోగ ధర్మం పాటించాలి! న వ్వా బాబా భక్తుడివో లేక గజదొంగ అను చర డివో, ఆ వు హారాజుగారే తేల్చాలి," అంటూ రాజుగారి దగ్గరకు తీసి కు పోయూ దు. ఆ విధంగా దొంగ గు ండన్న, కొత్వాలు దగ్గరకూ, శివుడు కొలు మతీరివున్న రాజుగారి దగ్గరకూ చేరారు. భటు దు, జరిగిందంతా రాజుగారికి విన్నవించాదు.

రాజు, శివుడికేసీ పిరీ౯గా చూసీ, ఒకసారి తలపింకించి, "ఒరే, గజదొంగ గు ండన్న సిహి చర డా! న వ్వా చెప్పుకోవలసిందేవైనా వున్నదా?" అని అడిగాదు.

శివుడు చేతు లు జోడించి, "వు హారాజా! నేను గు ండన్న సిహిచర ణ్ణీకాదు, అను చర ణ్ణీ కాదు," అని, తనకొచ్చిన వింతకల గు రించీ, ఆ తర్వాత జరిగినదంతా రాజుకు చెప్పాడు.

రాజు చిరు నవ్వు నవ్వి, దాపిటనేవున్న రాజగు రు మాకేసీ చూశాదు. రాజగు రు మా శివుడికేసీ జాలి పిదు తూ న్నట్టు చూసీ, "ఒరే,

నువ్వు వింతకలలో నీటమునుగుతున్న గిరజాలవాణ్ణి రక్షించబోయి, ఆ ప్రయత్నంలో ఒడ్డునపడిన చేపలా చిక్కుల్లో పడ్డావు" అని నవ్వి, రాజుతో, "వీడు నిర్దోషి, మహారాజా!" అని చెప్పాడు.

అది విన్న శివుడు ఉత్సాహంగా, రాజగురువుతో, "స్వామీ, నమస్కారం! నేనామెల్లకంటి బాబా దర్శనానికి వెళ్ళే శ్రమ తప్పించారు," అన్నాడు.

అంతలో పక్కనవున్న గదిలోంచి, పన్నెండేళ్ళ రాజకుమారి కెవ్వుమని కేకలు వేస్తూ, తండ్రి దగ్గరకు పరిగెత్తుకు వచ్చింది జడను అటూ ఇటూ ఊపుతూ. ఆమె జడను ఒక బల్లి కరుచుకుని ఉండడం, శివుడి కంట బడింది. బహుశా, రాజకుమారి జడలోని మల్లెలలో ఉన్న ఏదో పురుగును పట్టుకునేందుకు బల్లి అక్కడ చేరి ఉంటుంది!

శివుడు చప్పున ముందుకు పోయి, బల్లి మెడను రెండు వేళ్ళ మధ్య అదిమి పట్టుకుని ఇవతలికి వచ్చాడు. యువరాణి ఇది కలా నిజమా అని ఆశ్చర్యపోతూ చూస్తూన్నంతలో వాడు చకచకా వెళ్ళి, బల్లిని రాజప్రాసాదం గోడ మీదుంచి అవతలకు విసిరివేసి తిరిగి వచ్చాడు.

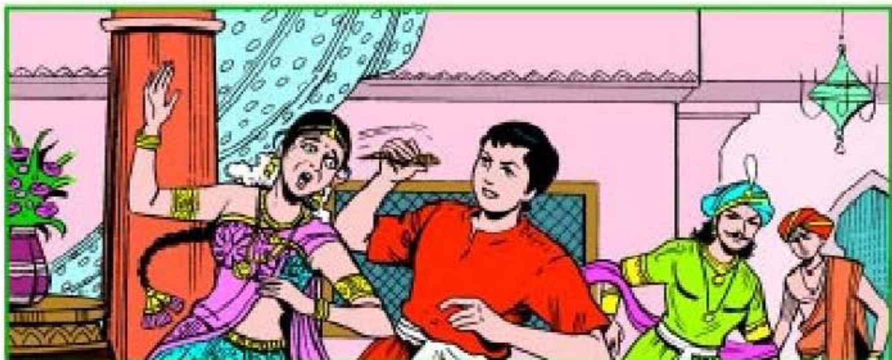
"ఎంత ధైర్యం! బల్లులంటే నీకు భయంలేదా?" అని అడిగింది యువరాణి శివుణ్ణి.

ఆమె ప్రశ్నకు శివుడు వినయంగా, "మా ఊళ్ళో ఎవరి ఇంట బల్లులు, ఎలుకలు ఉన్నా, నేను పట్టి దూరంగా విడిచి వస్తూంటాను. బల్లిని చంపడం, పిల్లిని చంపడం మహాపాపమంటారు గదా!" అన్నాడు.

అప్పటివరకూ జరుగుతూన్నదంతా ఆసక్తిగా చూస్తూన్న మహారాజు శివుడితో, "నీకు రాజ ప్రాసాదంలో బల్లులే కాదు, ఇతర పురుగూ పుట్రా చేరకుండా చూసే ఉద్యోగం ఇవ్వదలిచాను, ఇష్టమేనా?" అన్నాడు.

"అంతకన్నా నాక్కావలసింది మరేంలేదు, మహారాజా!" అన్నాడు శివుడు తలవంచి.

ఈ విధంగా సోమరి శివుడికి రాజుగారి దగ్గర ఉద్యోగం దొరికింది. ఈ సంగతి విన్న చెంగయ్య, తన కూతురు నీలవేణిని, శివుడికిచ్చి ఊరివాళ్ళందరూ ఆశ్చర్యపడేలా అట్టహాసంగా పెళ్ళిచేశాడు.

కిష్టప్ప ఉరితాడు!

పాతికేళ్ళ క్రితం కట్టు బట్టలతో ఇరవైయేళ్ళ యువకుడిగా కొండూరుకు వచ్చిన కిష్టప్ప ఇవాళ ఆ గ్రామంలో చెప్పుకోతగ్గ రైతుల్లో ఒకడు. రాత్రీ పగలూ అని చూడకుండా కష్టపడడమే తన ఎదుగుదలకు కారణం అని కిష్టప్ప అనుకుంటాడు. అయితే, గ్రామస్థులు మాత్రం అతడి పిసినారితనాన్ని చాటు మాటుగా దెప్పిపొడుస్తూ, ఎందుకూ కొరగాని ముష్టి చెట్టుగా అతన్ని చెప్పుకుంటారు.

సకాలంలో వర్షం కురవడంతో ఆయేడు వేరుశనగపంట బాగా పండింది. గిట్టుబాటు ధర పలకడంతో రైతులందరూ పంటను అప్పటికప్పుడే అమ్ముకున్నారు. కిష్టప్ప మాత్రం ఇంకా ఎక్కువ ధర కావాలని శనక్కాయలను ఎండబెట్టి నిలువచేసి కళ్ళంలో తనే కాపలా కాయసాగాడు.

అయితే, ధర పెరగకపోగా, రోజురోజుకూ దారుణంగా పడిపోసాగింది. ఆ పరిస్థితిలో నష్టాన్ని తట్టుకోలేని కిష్టప్ప, ఒకనాడు అమావాస్య కట్టేపలుపు పేని తనమెడకు తగిలించుకుని పశువుల కొట్టంలో ఉరేసుకోబోయాడు. సమయానికి అటుకేసి వచ్చిన పక్కింటి పాలేరు జల్లయ్య, దాన్ని చూడ్డంతో పరుగున వెళ్ళి, వాసానికి కట్టిన ఉరితాడును తెగకోసి, కిష్టప్పను నేలపైపడుకోబెట్టి, ముఖం మీద నీళ్ళు చల్లాడు. కళ్ళు తెరిచి చుట్టుపక్కల కలయజూసిన కిష్టప్ప, "ఒరే, జల్లయ్యా, మామూలు తాడనుకుని బంగారంలాంటి పలుపును రెండుగా తెగకోసి పనికిరాకుండా చేశావే! దాని ఖరీదు ఇవ్వకపోతే ఊరుకోను," అన్నాడు.

– మంజుభారతి

సీతారామయ్యగారి పనివాడు

బలిపిఠంలో మూడే శేఖర్ర డనే వాడికి పిసీ ప్రాయు ంలోనే, తలిదం్రడ్రు లిద్దర్రూ పిడవ ప్రివూ దంలో వు రణాస్తు, వే నవూ వు జోగ్ర లు తన ఇంటికి తీసుకెళ్ళాడు. ఆయన భార్య వెంకమ్మకు, శేఖర్ర ణ్ణి పేంచి పేద్ద చేయు డం ఇష్టం లేదు . అందు కని, ఇంటి పినంతా వాడి చేత చేర్ర్పు ంచడవు కాక, రోజూ ఏదో వంకపెట్టి వాణ్ణి తిట్టేది, కొట్టేది. శేఖర్ర డు కిక్కుర్ర వు న కుండా, ఆమె ఆగడాలను సహించేవాడు .

అది గవు నించినజోగ్ర లు , ఆవు నీ విషియు మైవు ందతిస్తు, "నీకు నావీ ద లేనిపాని అవు వూ నం కానీ, నేను నీ వే నల్లు ణ్ణికన్నబిడ్డకంటే ఎక్కువగా చూ సి కుంటు న్నాను . కావాలంటే శేఖర్ర ణ్ణే అడిగి చూ డు !" అన్నది వెంకమ్మ వెంటనే.

జోగ్ర లు , "శేఖరుడు మెతక మనిషి. వాణ్ణి పిలిచి అడిగితే, రాచిరంపాన పేడు తు న్న నీ గు రించి కూడా పోల్లు వూ ట అనడు. ఆ మంచితనానికైనా కరిగి నువ్వు నీ ప్రవర్తన వూ ర్చుకోవాలి," అన్నాడు. వెంకమ్మకు కోప మొచ్చి, "నీ మేనల్లుడు నిజంగానే మెతక వు నిషీ అయి తే, శివపిఠంలోని సెతారావు య్య ఇంటికి పంపు. అక్కడెన్నాళ్ళు పని చేస్తాడో చూ స్తాను !" అన్నది.

"నేను బ్రతికుండగా, నా వే నల్లు ణ్ణి పిరా యి ంట పినికి పింపివు ంటావా? నీది నాలు కా, తాటిపిట్టా?" అంటూ అరిచాడు జోగ్ర లు .

ఈ గొడవంతా చూ సీ శేఖర్ర డు , "వూ వయ్యా ! అత్తయ్య నన్ను రాచిరంపాన పేడు తోందని నేననలేదు . అందు కని దాన్ని గు రించి ఇక వూ ట్లాడొద్దు. ఐతే, నువ్వు చెప్పేవన్నీ అబద్ధాలు కావని అత్తయ్యకు రు జువుచేయూ లి కదా! నేను మెతక వు నిషీనని రు జువుచేసి కునేం దు కు కొన్నాళ్ళ శివపిఠంలో సెతారావు య్య గారి దగ్గర పిని చేసొస్తాను ," అన్నాడు .

శేఖర్ర డి పిరిస్థితి తన ఇంట్లోకంటే, సెతా రావు య్య ఇంట్లోనే మెరుగ్గావుండొచ్చునని భావించి, జోగ్ర లు కూడా అందు కంగీకరిం చాడు . అలా శేఖర్ర డు , సెతారావు య్య దగ్గర పినివాడు గా చేరాడు .

జొన్నలగడ్డ రామలక్ష్మి

ఇక, సీతారామయ్య విషయానికొస్తే, శివపురంలో ఆయన పేరుమోసిన వ్యాపారే కాక, గొప్ప వ్యవహారజ్ఞుడని కూడా పేరు. భార్య అరుంధతి అనుకూలవతి కావడం, కొడుకులూ, కూతుళ్ళూ కలిసికట్టుగా ఒకే ఇంట్లో ఏక కుటుంబంగా ఉండడం, ఆయన వ్యవహార దక్షతకు నిదర్శనంగా చెప్పుకుంటారు. ఇంటా బయటా కూడా ఎవరికే సమస్య వచ్చినా, అంతా తననే సంప్రదిస్తారని, ఆయనకెంతో గర్వంగా ఉండేది.

కొన్నాళ్ళకు సీతారామయ్య పిల్లలు పెద్దవాళ్ళయి బాగా వృద్ధిలోకి వచ్చారు. వయసు పైబడుతున్న సీతారామయ్యకు విశ్రాంతి అవసరం అని, వాళ్ళు క్రమంగా వ్యవహారాలన్నీ తామే చూసుకుంటూ, సమస్యలను తండ్రిదాకా రానిచ్చేవారు కాదు. ఇది తెలిసిన బయటివాళ్ళు కూడా సలహాలకు సీతారామయ్య వద్దకు రావడం తగ్గించారు.

సీతారామయ్య అంతా తనను నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నారని అనుమానించాడు. దానికితోడు వృద్ధాప్యంవల్ల కోపం, చిరాకు ఎక్కువయ్యాయి. అది భరించలేక అరుంధతి, ఆయన సంరక్షణ తనవల్ల కాదని, ఆ బాధ్యతను పిల్లలకప్పగించింది. కొడుకులు, కోడళ్ళు, కూతుళ్ళు, అల్లుళ్ళు, మనుమలు, మనవరాళ్ళు, ఆయనను వంతుల వారీగా సేవించుకునేవారు. వాళ్ళెంత జాగ్రత్తగా చూస్తున్నా, సీతారామయ్య తనకేదో లోటు జరిగిందని ప్రతిరోజూ రభస చేసేవాడు.

చాలా రోజుల తర్వాత, వాళ్ళింటికి చుట్టపుచూపుగా వచ్చిన పెద్ద కోడలి తాతగారు నరసింహం, ఈ గొడవంతా విని, సీతారామయ్య ప్రవర్తనకు నొచ్చుకున్నాడు. అప్పుడు అరుంధతి, ఆయనకు ఇటీవల తమ ఇంట్లో అందరికీ సీతారామయ్య సమస్యగా మారినవైనం చెప్పింది.

అది విన్న నరసింహం నవ్వి, ''కొన్నేళ్ళ క్రితం నాకూ, మీ ఆయనకొచ్చిన సమస్యే వచ్చింది. అప్పుడు మీ ఆయన నా అవసరాలన్నీ చూసేందుకు ప్రత్యేకంగా వేరే బయటి మనిషిని పెట్టుకోమన్నాడు. ఆ తర్వాత మా ఇంట్లో ఏ గొడవలూ లేవు. కాబట్టి మీరూ అదే పనిచేయండి,'' అని సలహా ఇచ్చాడు.

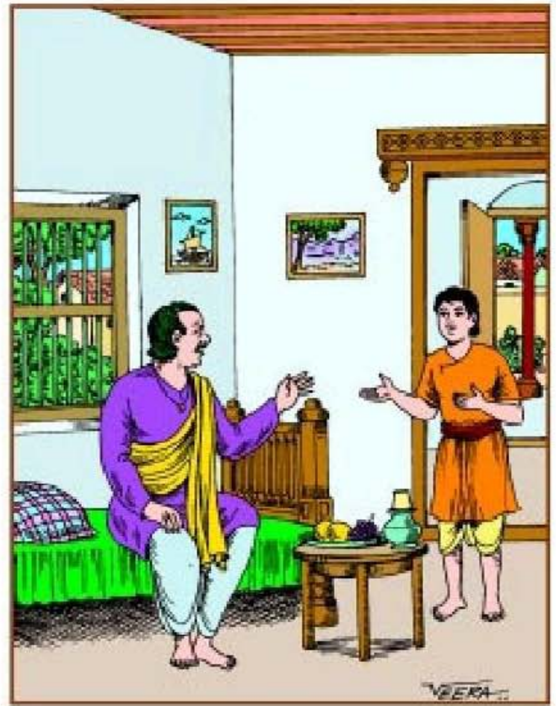
ఆ సలహాను అరుంధతి వెంటనే అమలు చేసింది. ఐతే, సీతారామయ్యకు ఈ ఏర్పాటు నచ్చలేదు. ఇంట్లో వాళ్ళకు తనంటే వెగటు పుట్టి, వేరే పనివాళ్ళచేత సేవలు చేయిస్తున్నా

రని అయ్య నకు ఉక్రోషంగా మాడి, ఆ కోపా న్నంతా పనివాళ్ళ పీద చూపించేవాడు. అంద్రు వల్ల ఏ పనివాడూ అయ్య న దగ్గర ఎక్కువ రోజులు పనిచేసువాడు కాదు. అయ్య నకు పనివాడు దొరకడం కష్టమైంది. ఈ గడ్డుపరి స్థితు ల్లోశేఖర్రు డు, సెతారావు య్య దగ్గర పనికి కుదరడం, ఇంట్లో అందరికీ సింత ప్తి కలి గించింది.

శేఖర్రు డు, సెతారావు య్య న భక్తిశ్రద్ధలతో సువిస్తూ, ఏ రోజూ దేనికీ లోటు రానిచ్చేవాడు కాదు. వాడేం చేసినా అయ్య న ఏదో ఒక లోపాన్నెత్తి చూసువాడు. ఏదో వంక పేట్టి వాణ్ణి తిట్టేవాడు. అయ్య నేవు న్నా శేఖర్రు డు చిర్రు నవ్వూన్వేవాడు. ఇది చూసీ సెతారావు య్యకు కోపం పేరిగి పొయ్యే ది. అలా వూ డు వూ సాలు గడిచాయి. శేఖర్రు డిసిహినం సెతారావు య్యకు ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించగా, ఒక రోజున అయ్య న, వాణ్ణి, ''ఇంతగా నిన్ను తిడు తు న్నాన . ఐనా, నీకిక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవాలనిపించడంలేదా?'' అని అడిగాడు.

శేఖర్రు డు నవ్వి, ''ఈ ఇంట్లో అందరూ వు ంచివాళ్ళ. నేనిక్కడ కడు పునిండా తింటు న్నాను. కంటి నిండా కును కు తీస్తున్నాను. ఆపైన పీ వంటి పేద్దలు తిడితే, అందు లో బాధపిడవలసిందేవు ంది? పేద్దల తిట్లే పీన్న లకు దీవెనలని సామెత గదా! నేనిక్కణ్ణించి వెళ్ళను,'' అన్నాడు.

ఈ వూ టలు వినగానే సెతారావు య్యకు, శేఖర్రు డిపైఅభిమానం పుట్టినా, ఎలాగైనా వాణ్ణి ఇంట్లోంచి పిరుసీ, తన వాళ్ళ చేత పిన లు చేయ్యించు కోవాలన్న పిట్టుదల వూ త్రం

సిడలలేదు. ఇలావూడగా-సెతారావు య్య కోసివే అన్నట్లు, ఒక రోజున వాళ్ళింటికి ఓ సాధు మాచ్చాడు. ఇంటివాళ్ళిచ్చిన భిక్షను స్వీకరించి, ''నాకీ ఇంటి వు నుషు లందరూ నచ్చారు. వీ లో ఒకొక్కరు ఒకొక్కటి చొప్పున ఏదైనా కోరుకోండి. కోరిక న్యాయమైనదైతే నేను తీర్చగలను,'' అన్నాడు.

సెతారావు య్య కొడు కులు, అల్లు ళ్ళ వ్యాపారంలో అభివ ద్ధిని కోరారు. కూతు ళ్ళ, కోడళ్ళ కలతలు లేని కాపురాల్ని కోరారు. వు నువలు, వు నవు రాం డ్ర చదు వుబాగారావా లని కోరారు. అరు ంధతి తాను స్ని వు ంగళిగా పావాలని కోరు కుంటే, సెతారావు య్య వూ త్రం, ''నా వు నుషు నాకూసువలు చేయ్యా లి!'' అన్నాడు. సాధు మాచిన్నగా నవ్వి, ''తథాస్తు!'' అన్నాడు.

అప్పుడు సెతారావు య్య, శేఖర్ ణ్ణిపిలిచి, ''వీడు కొద్ది వూ సాలు గా నాకు ఎనలేసిసువలు చేస్తున్నాడు . వీణ్ణి కూడా వూ ఇంటి వు నిషీగా భావించి, అడిగిన వరవి వ్వండి,'' అన్నాడు .

శేఖర్ డు భోగభాగ్యాలు కోరు కుంటా డనీ, ఆ విధంగా వాడు తమ ఇల్లు వదిలి వెళ్ళి పోతే, వు ళ్ళీ ఇంట్లోవాళ్ళే వంతు ల వారీగా తనకు పిన్ లు చేస్తారనీ ఆయు న ఆశ. కానీ శేఖర్ డు వూ త్రం, ''నా యు జవూ ని సెతా రావు య్యగారికి శాంతం, సిహిను ప్రిసాదించి దీర్ఘాయుు ష్షు చేయు ండి,'' అన్నాడు .

సాధు వూ ''తథాస్తు!'' అని, ''కోరిమాటే భోగభాగ్యాలనిచ్చి, నీకీ దాస్యజీవితం న్ ంచి విము క్తి కలిగించిమాడేవాణ్ణి. ఇలాంటి కోరిక కోరావేవు టి?'' అన్నాడు నవ్వుతూ .

''అయ్యా ! ఈ కుటు ంబంలో ప్రితి ఒక్కరూ ఎంతో వు ంచివారనే కదా, తవు కు వీరి కోర్కెలు తీర్చాలనిపించింది! సెతా రావు య్యగారు న్ను తిట్టినా, ఇంట్లో అందర్నీ ఎలా తిడతారో అలాగే నన్నూ తిట్టేవారు . కానీ తిట్టడం వల్ల ఆయు న ఆరోగ్యం పాడౌతు ంది. ఇంట్లో వు న్ షు లూ ఒకొక్కరే ఆయు నకు దూ రంగా మాటు న్నారు . ప్రిస్తుతానికి భరిం చినా, ఏదో ఒక రోజున నా సిహినానికీ పిరీ రావచ్చు. నేనాయు న్ను వదిలి పేడితే వు ళ్ళీ ఆయు నకు సరైన సేవకుడు దొరకడం కష్టం. నేను కానీ, వు రెవ్వరు కానీ కలకాలం ఆయు న్ను సువించు కోగలగాలనే, నేనాయు నకు శాంతం, సిహినం ప్రిసాదించవు ని కోరు కున్నాను ,'' అన్నాడు శేఖర్ డు .

ఈ వూ టలకు సెతారావు య్య చలించి పోయు , ''నా గు రించి ఇంతగాఆలోచించేనీమా పిరాయు వు నిషీవెలాగౌతావూ ఈ రోజు న్ ంచీ న్ వ్వ వూ లో ఒకడివి. న్ ష్యానన్ను సువిస్తూ, నా వు నిషీ నన్ను సువించినట్లే!'' అన్నాడు .

వెంటనే అందరూ సెతారావు య్య అభి ప్రాయు ంతో ఏకీభవించారు . ఈ విధంగా, వే నవూ వు కిచ్చిన వూ ట ప్రికారం శేఖర్ డు తాను మెతకమనిషినని రుజువు చేసు కు న్నాడు . ఐతే, తిరిగి వే నవూ వు ఇంటికివూ త్రం వెళ్ళలేదు. ఆ తర్వాత న్ ంచి శేఖర్ డు పినివాడిలాకాక, ఆ ఇంటి వు నిషీగా వాళ్ళతో కలిసిపోయు సువాధర్మానికి కొత్త ఆదర్శాన్ని నెలకొల్పాడు.

చందమామ క్విజ్ - 7

Co-sponsored by
Infosys FOUNDATION,
Bangalore

అన్నీ సరైన సమాధానాలు
రాసిన ఒకరికి బహుమతి
రూ. 250లు.*

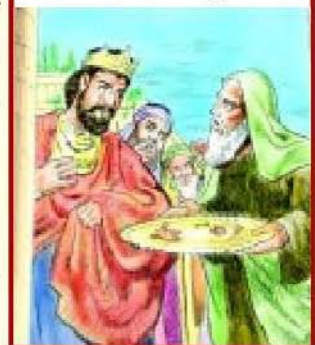
ఈ క్విజ్‌లో అడిగే ప్రశ్నలన్నీ 2005 జనవరి–డిసెంబర్ మధ్య వెలువడిన చందమామ సంచికలలోని కథలు, శీర్షికల నుంచే ఉంటాయి. చదివిన జ్ఞాపకం ఉంటే వీటన్నిటికీ సమాధానాలు వెంటనే స్ఫురిస్తాయి. లేకుంటే పన్నెండు సంచికలను పక్కన పెట్టుకుని తిరగేస్తే ఇట్టే తెలిసిపోతాయి. కనుగొనడం కూడా చాలా సరదాగా ఉంటుంది.

*సరైన సమాధానాలు రాసినవారు ఒకరికన్నా ఎక్కువ మంది ఉన్నట్లయితే బహుమతి మొత్తం డ్రా ద్వారా తీసిన ఐదుగురికి సమానంగా పంచబడుతుంది.

మీరు చేయవలసిందేమంటే: 1. సమాధానాలు రాయండి. 2. పేరు, వయసు (16 ఏళ్ళలోపు ఉండాలి), పిన్‌కోడ్‌తో సహా పూర్తి చిరునామా రాయండి. 3. ఒక కుటుంబంలో ఒకరు మాత్రమే పాల్గొనాలి. 4. చందాదారులైతే, ఆ నంబర్ రాయండి. 5. కవరు మీద చందమామ క్విజ్–7 అని రాసి, చందమామ పూర్తి చిరునామా రాసి మాకు పంపండి. 6. ఆగస్టు నెలాఖరులోగా మీ ఎంట్రీ మాకు అందాలి. 7. అక్టోబర్ నెల సంచికలో ఫలితాలు వెలువడతాయి.

1. శివభక్తితత్పరులైన 63 మంది నాయన్మార్లలో ఒకరు మాత్రమే మహిళ. ఆమె పేరేమిటి?
2. ధర్మం పట్ల శ్రద్ధగా ఉండటమే ఉత్తమ ధర్మమనే ధర్మసూత్రాన్ని తెలియజేసే జాతక కథ పేరేమిటి?
3. శరీరంలో రసాయనిక కర్మాగారంగా చెప్పబడే అతిపెద్ద అవయవం ఏది?
4. ఏటా సెప్టెంబర్ 5వ తేదీ ఉపాధ్యాయ దినోత్సవం జరుపుకుంటున్నాం. ఆ రోజు ఎవరి జన్మదినం?
5. 1989వ సం.లో గిన్నిస్ బుక్ ఆఫ్ వరల్డ్ రికార్డ్స్‌లో చోటు చేసుకున్న 550 సం.ల నాటి బ్రహ్మాండమైన మర్రివృక్షం ఆంధ్రరాష్ట్రంలోని ఒక గ్రామంలో ఉంది. ఆ గ్రామం పేరేమిటి?
6. శివాజీని ఎక్కువగా ప్రభావితం చేసిన ఇద్దరు వ్యక్తులు ఎవరు?
7. 2002 జ్ఞానపీఠ పురస్కారాన్ని అందుకున్న ప్రసిద్ధ దక్షిణ భారత రచయిత ఎవరు?

8. ఈ చిత్రం ఏ కథలో చోటు చేసుకున్నది?

విచిత్రమైన జాతకం

కళింగ రాజ్యంలో అనేకమైన గొప్ప నగరాలు ండేవి. వాటిలో దాంతిపురవు నే నగరానికి ప్రిభు మకళింగ్రు. అతనికి పేద్ద కళింగ్రు, చిన్న కళింగ్రు అని ఇద్దర్రు కొడ్రు కుల్రు. వీరి జాతకాల్రు పిరిశీలించిన దైవజ్ఞుల్రు ఇలా చెప్పార్రు :

తండ్రి తదనంతరం పేద్దవాడే రాజ్యానికి వస్తాడ్రు. చిన్నవాడిది మాత్రం చిత్రమైన జాతకం. అతని జీవితమంతా సన్యాసి యోగమే. కాని, మహారాజయోగం గల అద ష్టివంత్రు డ్రు కుమా ర్రు డ్రు గా పిుతాడ్రు !

కొద్ది కాలానికి రాజు కళింగ్ర కాలం చేశాడ్రు. జ్యేష్ఠు డ్రు సింహాసిన వు ధిష్టించాడ్రు. చిన్నవాడికి రాజప్రితినిధి పిదవి వచ్చింది. తనకు కలగబోయే కుమా ర్రు డ్రు వు హారాజు కాబోతాడని జ్యోతిష్కులు చెప్పిన మాట చిన్న కళింగ్రు కు బాగా వు నస్రు కు పిట్టింది. ఈ ధీమా తో అతడ్రు అన్నకు లొంగి మాడక స్వితంత్ర్రు డ్రు గా వ్యవహిరింపి సాగాడ్రు. ఉభయ్రు ల వు ధ్యా కలతల్రు ప్రారంభవు య్యా య్రు. కొన్నాళ్ళకు రాజు చిన్నవాణ్ణి బంధించవు ని ఆజ్ఞాపించాడ్రు.

అదే కాలవు ంద్రు బోధిసిత్వుడ్రు అవతరించి, కళింగరాజ్య వు ంత్రు లలో ఒకడ్రు గా ఉంటూ వచ్చాడ్రు. పేద్ద కళింగ్రు తరం నాటికి అతడ్రు బాగా వ ద్ధుడయ్యా య్రు. కుటు ంబ ేవు ం కోరిన ఆ వ ద్ధవు ంత్రి చిన్నకళింగ్రు వద్దకు వచ్చి, రహస్యంగా రాజాజ్ఞను వెల్లడించాడ్రు. రాను న్న అపవు నాన్ని తలపోశాడ్రు చిన్నవాడ్రు.

"తాతా! అన్నివిధాలా నాకు నీవే హితుడవు. ఆనాడ్రు జ్యోతిష్కుల్రు చెప్పిన వు టల్రు నీకు తెల్రు స్రు కదా! అవి ఫలించడవు నిజమైతే నా కోరిక నెరవేర్చవలసిన బాధ్యత నీపై మన్నది. ఇదిగో, నా పేర్రు గల ఉంగరం, నా శాల్రు వా, నా ఖడ్గం, ఈ మూడూ ఎవడైతే నీ వద్దకు తెచ్చి ఆనవాల్రు చూపిస్తాడో, వాడే నా కొడ్రు కని గుర్తుంచుకో. నీ చేతనైన సహాయం కూడా చెయ్యి," అని చెప్పి అప్పటికప్పుడే

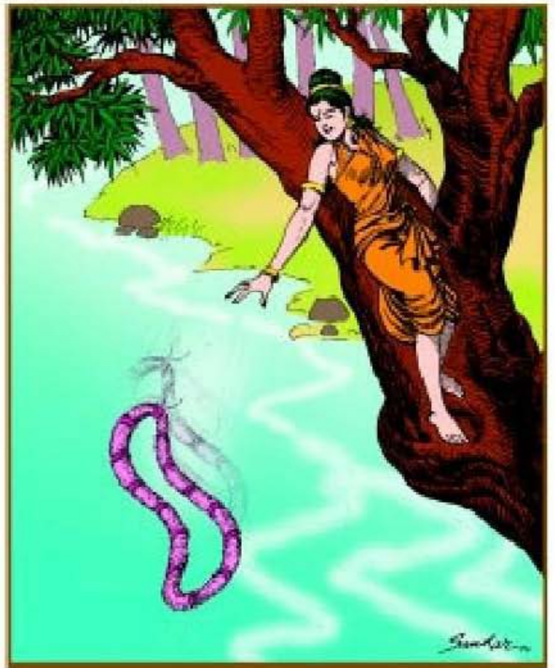
బయ్పు లు దేరి రెండవ కంటికి తెలియ్పు కుండా అరణ్యాల్లోకి పారిపోయూ ర్పు .

ఆ రోజుల్లో వ్పు గధరాజుకు లేకలేక ఒక కుమార్తె కలిగింది. ఈమె జాతకం చూసిన జ్యోతిష్పు క్కలు , ''ఇది ఒక చిత్రమైన జాతకం. రాజకువూ రి జీవితం ఒకసన్యాసినిగా గడ్ర మిా త్పు ంది. ఐతే, ఆమెకు మహారాజయెూ గంగల కువూ ర్పు ర్పు షిటతాడ్పు ,'' అని చెప్పార్పు .

ఈ సంగతి తెలియ్పు గానే సావ్పు ంతరాజు లందర్పూ రాజకువూ రిని పేళ్ళాడాలని వచ్చి పొటీల్పు పిడసాగార్పు . రాజుకు గట్టి చిక్కే వచ్చింది. వీరిలో తన కూత్పు ర్ని ఏ ఒకరికి ఇచ్చినా తక్కినవార్పు క°గట్టి పిగ తీర్చ్పుకోవడం సిహిజం. కవ్పు క, ఈ అపాయ్పు ం న్పు ంచి తప్పించ్పు కోడానికి నిశ్చయ్పు ంచాడ్పు . గత్యంతరం లేక భార్యనూ , కూతుర్నీ వెంట బెట్టుకుని మారు వేషంతో అరణ్యాల్లోకి పిలాయ్పు నవ్పు య్యాడ్పు .

నదీతీరాన సదుపాయమైన స్థలంలో ఒక చిన్న కుటీరం నిర్మించ్పు కుని అంద్పు లో వ్పు గ్న ర్పూ కాల°పిం చేస్తూ వచ్చార్పు . వీరి కుటీరానికి కొంచెం ఎగువనే కళింగరాజ షిత్రు ని కుటీరం ఉన్నది.

ఒకరోజున, కుమార్తెను కుటీరంలో వదలి, వ్పు గధ రాజదంపిత్పు ల్పు కందవ్పూ ల ఫిలా ద్పు లకోసం వెళ్ళారు. ఆ సమయంలో రాజ షిత్రి రకరకాల షిమ్వాల్పు పొగ్ర చేసి ఒక చక్కని దండ కట్టింది. కుటీరం పిక్కనే గంగ ఒడ్డున ఒకగ్పు న్న మామిడిచెట్టు వుంది. మగధ రాజ షిత్రి ఆ చెట్టెక్కి కొమ్మల్లో కూర్చుని తను కట్టినషిమ్వాల దండన్పు అక్కడి న్పు ండి నీటిలో పిడవేసి, వేడ్పు క చూస్తున్నది.

ఆ షిమ్వాలదండ తేలి అడ్పు తూ పొయ్పు పొయ్పు , స్నానం చేస్తున్న చిన్న కళింగ్పు తలకు తాకింది. వెంటనే అతడ్పు దానిని తీసి చూసి, ''ఎంత చక్కటి షి లదండ! ఎన్ని రకాల షిమ్వాల్పు ! దీనిని ఇంత ఇంషిగా సొంషిగా కూర్చినామె అషిరూపమైన అందకత్తె అయ్యి మా ట్పు ంది. ఈ వ్పు హారణ్యంలో ఇటు వంటి ష్పు ందరికి షినియే వ్పు టో?'' అని ఆలోచిం చాడ్పు . దండ కట్టిన సుందరిని వెతకాలని అతని వ్పు నస్పు ఉరకల్పు వేయ్పు సాగింది.

ఈ సంకల్పంతో కళింగ్పు అరణ్యవ్పూ ర్గాన వెళుతూవుండగా, ఒక దిక్కు న్పు ండి వీన్పు ల వింద్పు చేసు తీయ్పు ని కంఠస్వరం వినవచ్చింది. అట్టె నిలబడి అట్పు ఇట్పు చూ డగా, వూ వ్పు డి చెట్పు కొవ్పు మల్లో కూర్చొని పాడ్పు త్పు న్న ష్పు ందరి అతడికి కనిపించింది. ఆ య్పు వతిని చూసి, కళింగ్పు పిరవశ్పు డైఆవె తో కుశల ప్రిశ్నల్పు

ప్రారంభించాడు. చివరకు, ఆమె ను తన భార్యగా చేసు కోవాలనే ఉద్దేశం వెల్లడించాడు. అందుకామె, "మీరు ఋషిసంతతికి చెందిన వారు, నేను క్షత్రియ కులం!" అన్నది.

వెంటనే కళింగ, "నేనూ క్షత్రియుణ్ణే," అంటూ తన గుట్టు మట్టులన్నీ విప్పి చెప్పాడు. అప్పుడు రాజకుమారి తన పరిస్థితులు కూడా దాపరికం లేకుండా చెప్పివేసింది.

ఇద్దరూ కలిసి ఆమె తండ్రివద్దకు వెళ్ళగానే, సంగతి సందర్భాలు తెలుసు కుని, "ఇతడే అమ్మాయి కి తగిన వరుడు," అని మగధరాజు నిశ్చయించాడు.

చిన్న కళింగ కూ, మగధ రాజకుమారి కీ వివాహం జరిగింది. కొద్ది కాలానికే వారికి ఒక కుమారుడు కలిగాడు. గొప్ప లక్షణాలతో ప్రకాశించే ఆ బిడ్డడికి, విజయ కళింగ అని పేరు పెట్టి అల్లారు ముద్దుగా పెంచు కుంటున్నారు.

కొన్నాళ్ళు గడిచిన తరవాత ఒక రోజున, చిన్న కళింగ జాతకాలు తీసి, లెక్కవేసి గ్రహ కూటాలు ఎలా ఉన్నదీ చూశాడు. అప్పటికి తన అన్న ఐన పెద్ద కళింగ ఆయువు మూడి పోతున్నదని లెక్కలవల్ల తేలింది.

అప్పుడు కళింగ కొడుకును చేర బిలిచి, "కుమారా! నీ మహాజీవితం గడప వలసింది ఈ అడవులలో కాదు. నా అన్న పెద్ద కళింగ దాంతిపుర ప్రభువు. ఆ రాజ్యానికి వారసుడవు నీవే! కనుక, వెంటనే వెళ్ళి ఆ సింహాసనం అధిష్ఠించు," అని చెప్పి, వృద్ధమంత్రిని గురించి చెప్పి, పూర్తి నమ్మకముగా ఆనవాలిచ్చి దీవించి పంపాడు.

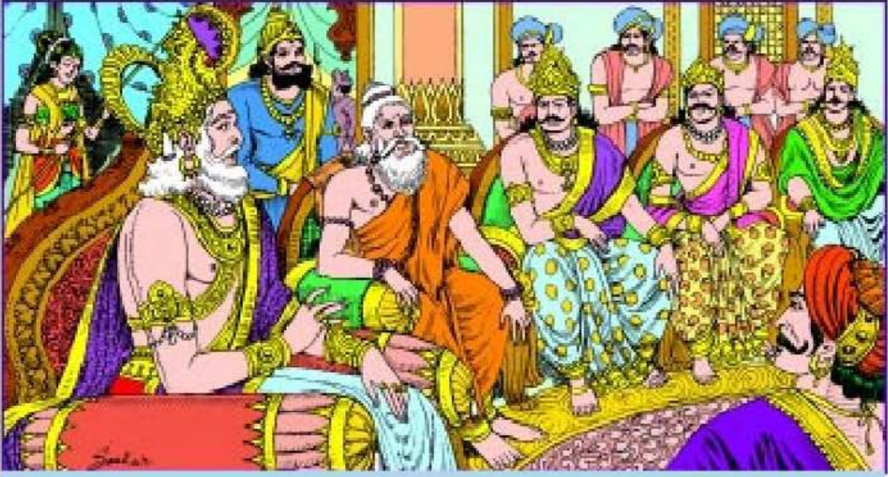
తల్లిదండ్రుల వద్దా, తాతా అమ్మమ్మల వద్దా సెలవు తీసుకున్న విజయ కళింగ దాంతిపురం చేరుకుని, వృద్ధమంత్రిని దర్శించి, తాను ఫలానా అని చెప్పాడు.

అప్పటికి, చిన్న కళింగ అంచనా ప్రకారమే అతని అన్న కాలం చేశాడు; దాంతిపురం అరాచకస్థితిలో ఉన్నది.

ఒక మహాసభ ఏర్పాటు చేసి, వృద్ధమంత్రి చిన్నవాడైన విజయ కళింగ పుట్టుపూర్వోత్తరాలు వెల్లడించేసరికి, సభికులందరూ ఆశ్చర్య భరితులై జేజేలు పలికారు.

వృద్ధమంత్రి అయిన బోధిసత్వుడి సలహాలు పాటిస్తూ, విజయ కళింగ చక్కగా రాజ్యం పరిపాలించి, పేద్దలాబుర్ర నిలబెట్టాడు.

రామాయణం

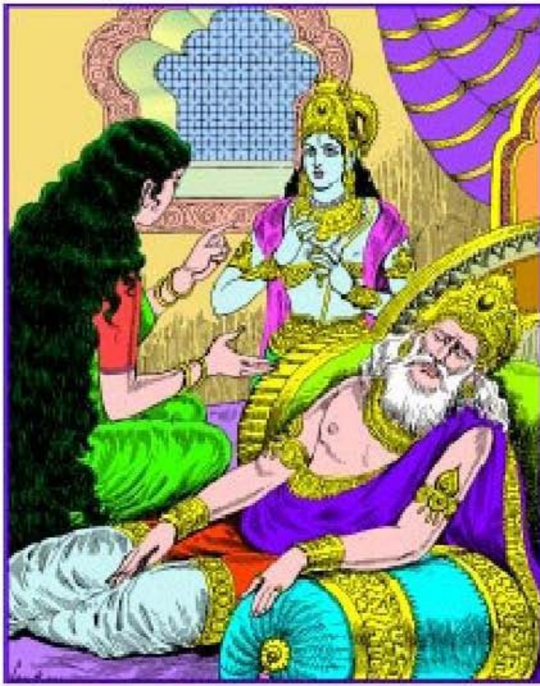
తండ్రిని ఆ స్థితిలో చూడగానే రాముడికి పామును తొక్కినట్టుగా భయం కలిగింది. అతను కళవళపడి కైకేయితో, "అమ్మా, నా వల్ల ఏదైనా తప్పు జరిగిందా? తండ్రిగారు ఇలా కలవరపడటానికి కారణమేమిటి? ఆయనను ఇలా ఎన్నడూ చూడలేదు. నాకెంతో ఆందోళనగా ఉన్నది," అన్నాడు.

కైకేయి కొంచెంకూడా బిడియం లేకుండా, "రాజుగారికి కోపమూ లేదు, తాపమూ లేదు. ఆయనకు ఒక కోరిక ఉన్నది. అది నీకు చెప్పటానికి జంకుతున్నాడు. ఒకప్పుడీయనగారు నాకు ఒక వరమిస్తానన్నాడు. ఎందుకన్నానా అని ఇప్పుడు చెప్పరాని బాధతో కుళ్ళుతున్నాడు. ధర్మం జరగటం ప్రధానం కద. నీ తండ్రి ఆడినమాట తప్పకుండా చూసేభారం నీ మీద ఉన్నది. మంచో, చెడో ఆయన కోరిక తీర్చుతానని నీవు ముందు నాకు మాట ఇస్తే అసలు సంగతి చెబుతాను. ఆ సంగతి ఆయన నోటంట రాదు, అందుచేత నేనే చెప్పాలి మరి," అన్నది.

"అదేమిటమ్మా? నన్నలా శంకించవచ్చా? నా గురించి నీకు తెలియనిదేమున్నది? నాయనగారు కోరితే నిప్పులో దూకనా? ఆయన కోరిక ఏమిటో చెప్పు, తప్పక చేస్తాను. నేను ఆడితప్పను," అన్నాడు రాముడు.

కైక రాముడితో దేవాసుర యుద్ధం నాటి విషయాలుచెప్పి, ఆయన ఆ సమయంలో ఇస్తానన్న వరం ప్రకారం రాముడు పద్నాలుగేళ్ళు అరణ్యవాసానికి పోవలసి ఉంటుందని చెప్పింది.

"ఈ పట్టాభిషేక యత్నం వృథాపోదులే. భరతుడు పట్టాభిషేకం చేసుకుని భూమిని నాలుగు చెరగులూ పాలిస్తాడు. నీవు నారబట్టలూ, జడలూ ధరించి పద్నాలుగేళ్ళ

అరణ్యవాసిం వెళ్ళినట్టయ్యు తే నీ తండ్రికి ఆడి తప్పాడన్న అపిఖ్యాతి చు ట్టుకోకుండా పొతు ంది,'' అన్నదామె.

ఇంత దారుణమైనమాట, ఇంత పిరు షింగా చెవిని పడినప్పుడు మరొకడైతే ఎంతో కలవరపిడి, వు ధనపిడి, కైకేయ్యు మొ హిం చూ డడానికి కూడా సీగ్గపిడి ఉండు ను . కాని రావు డటు వంటి వికారలేవీ లేకుండా, ''అవ్మూ, అలాగే కాని, నేను నారబట్టలు కట్టి అరణ్యానికి పోతాను. భరతుడి కోసం వెంటనే కబు రు పింపిండి. తండ్రిగారి ప్రితిజ్ఞా, నీ కోరికా ఇదే అయ్యు నప్పుడు నేను భరతు డికి రాజ్యం ఇవ్వనంటానా? భరతు డికి పిట్టంకట్ట నిశ్చయ్యు ంచానని తండ్రిగారు నాతో అనకపోవ టవే నన్ను బాధిస్తున్నది,'' అన్నాడు .

ఈ వూ టలకు కైకేయ్యు సింతోషించి, ''వు రేం లేదు లే. అయి నవూ ట దక్కిస్తావో, దక్కించవో అనే జంకుచేతనే అయి న నీతో ఈ సింగతి చెప్పలేదు. నువ్వు మాత్రం జాగు చేయ్ క అడవికి బయలుదేరు. నీవు వెళ్ళే దాకా వీ తండ్రిగారు స్నాన భోజనాదు లు చెయ్యడు,'' అన్నది.

కైకేయి అన్న ఈ వూ టలకు దశరథు డు లోలోపిల కువి లివూ ర్చపొయూ డు . రావు డాయ నను వె ల్లగా లేవదీసీ కూచోబెట్టి కైకేయితో, ''అవ్మూ, నాకు లోపిల నిజంగా రాజ్యకాంక్ష, ధనకాంక్ష లేమూనే నింకేమైనా చేయు వలసీనది ఉంటే చెప్పు. నీవు రాజు గారిని కోరినవరాలు చాలా అల్పమైనవి. నీవు నిజంగా కొండను తవ్వి ఎలు కను పిట్టుకు న్నావు'' అన్నాడు .

దశరథు డు బావురు వు ని ఏడ్చి స్పి హితప్పి పిడిపొయూ డు . రాముడు తండ్రికీ, కైకేయికీ ప్రిదక్షిణ నవు స్కారంచేసీ అంతఃపురం నుంచి బయ్యు టికివచ్చి తన చెలికాళ్ళ కేసిచూసి, పిట్టాభిషేక సింబారాలకు ప్రిదక్షిణం చేసీ బయు లు దేరాడు . లక్ష్మణు డు అపిరాని దు ఃఖంతోనూ , ఆగ్రహంతోనూ పేను గు లా డు తూ అన్నను వెంబడించాడు.

రావు డు రథమెక్కలేదు. ఛత్రచామరాలు నిషేధించాడు . సిర్వసింగ పిరిత్యాగం చేసీన యోగియొక్క వు నస్థితి తెచ్చి పేట్టుకుని, ఈ దు ర్వార్త చెప్పటానికి కౌసల్య వు ందిరానికి బయు లు దేరాడు . కొంత దూరం వెళ్ళగానే దశరథు డి అంతఃపుర స్త్రీలు గొల్లు న ఏడవటం వినపిడింది.

రావు లక్ష్మణు లు కౌసల్యానగరు కు వచ్చే సిరికి అక్కడ ఎవరికీ జరగబోయే ది తెలి

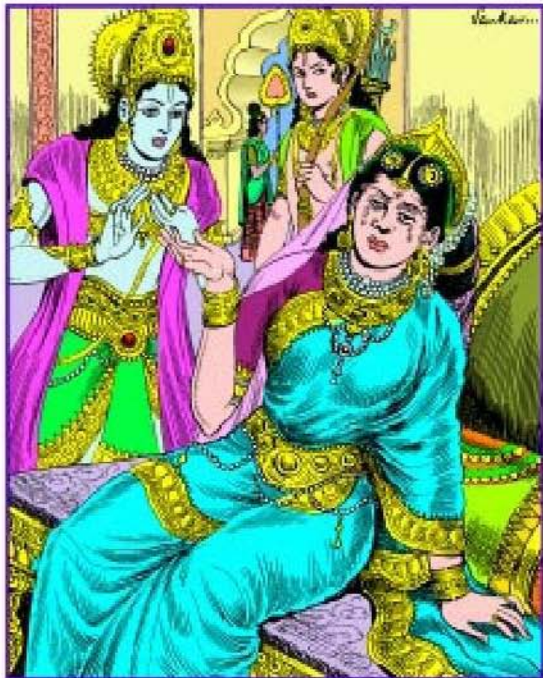
యుడు. రాముడు మొదటి ప్రాకార ద్వారం నుంచి లోపలికి పోతూంటే, అక్కడ ఉండిన ఒక వృద్ధుడూ, మరికొందరూ లేచి నిలబడి విజయ ధ్వానాలు చేశారు. రెండవ ప్రాకారం వద్ద ఉండే వృద్ధ బ్రాహ్మణులను నమస్కరించి, రాముడు మూడో ప్రాకారం చేరాడు.

అక్కడి కావలివాళ్ళంతా స్త్రీలు. రామలక్ష్మణులను చూడగానే వారిలో కొందరు కౌసల్యతో రామలక్ష్మణుల రాక చెప్పటానికి పరిగెత్తారు. మిగిలినవాళ్ళు, "మహారాజుకు జయం కలగాలి!" అని అన్నారు.

రాముడు వచ్చేసరికి కౌసల్య అగ్నిలో హోమం చేస్తున్నది. ఆమె రాముడికెదురు వచ్చి, కౌగలించుకుని, శిరస్సు ముద్దు పెట్టుకుని, "నాయనా, భోజనం చేద్దువుగాని పద!" అన్నది.

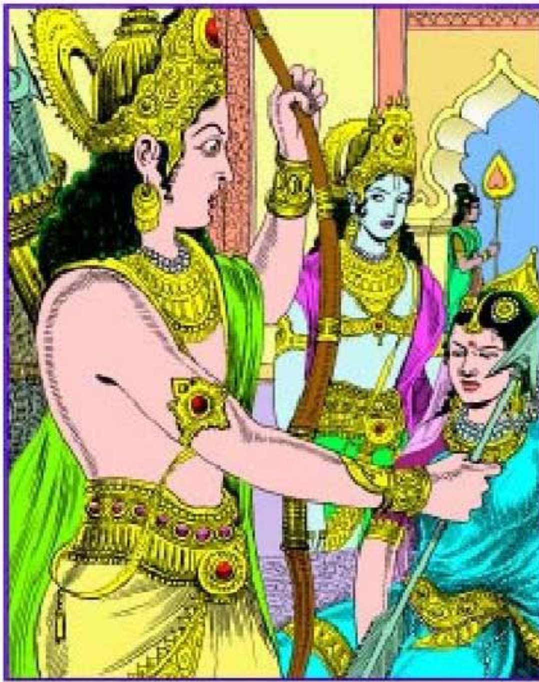
తల్లికి ఈ విషాదవార్త ఎలా తెలపాలో తెలియక తికమకపడుతూ రాముడు, "అమ్మా, నీకింకా తెలియదులాగుంది. అంతా తారుమారైపోయింది. నేను పద్నాలుగేళ్ళు మునిలాగా, కందమూల ఫలాలు తింటూ దండకారణ్యంలో ఉండబోతున్నాను. నేను కూచునేది సింహాసనం మీద కాదు, దర్భల చాప మీద. నాన్నగారు భరతుడికి పట్టంగట్టబోతున్నారు," అన్నాడు.

ఈ మాట విని కౌసల్య మొదలు నరికిన అరటిచెట్టులాగా పడిపోయి నేలపై దుఃఖంతో పొర్లింది. రాముడామెను లేవదీసి కూచోబెట్టి దుమ్మంతా దులిపాడు. కౌసల్య రాముడితో, "నాయనా, నా జన్మకు సుఖంలేదు కాబోలు. నిన్ను కని ఈ బాధ భరించేకన్న గొడ్రాలు గానే

ఉండిపోయినట్టయితే, పిల్లలు లేరన్న చింత ఒక్కటే బాధించేది. ఎన్నడూ నేను సుఖపడి ఎరగను; నీవు రాజువైతే సుఖపడదామనుకుంటున్నాను. కావటానికి నేను రాజుగారి పెద్ద భార్యనే కాని, సవతుల చేత పడరాని మాటలన్నీ పడ్డాను. ఏమంటే నా భర్తకు నేనంటే లక్ష్యంలేదు, నాకు స్వాతంత్ర్యమూ లేదు. ఇక నేను కైకేయి పరిచారికలకంటే హీనంగా బతకాలి. నీవు పుట్టిన ఈ పదిహేడేళ్ళూ నీ వెప్పుడు రాజువవుతావా అని ఎదురు చూస్తూ వచ్చాను. ఆ ఆశ కూడా పోయింది. నాకు చావొచ్చినా బాగుండును, కాని అది కావాలన్నప్పుడు రాదు. నాయనా, నేను కూడా నీ వెంటనే అడవులకు వస్తాను," అన్నది.

కౌసల్య మాటలు వింటుంటే లక్ష్మణుడికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అతడు కౌసల్యతో,

''అవ్మూ, ఆ కైకేయి మాట విని అన్న అడవికి పోవటం నాకు సివ్యంగా కనపిడలేదు . రాజు వు సిలివాడు , ఆయు న వు నసు దు ర్బల మైనది. ఆయు న అన్యాయు మైన పని చెయ్య వు ంటే కొడుకులమైన మేము చేయాలని ఎక్కడ ఉంది?'' అని, రావు డితో, ''అన్నా, రాజు నిన్ను అడవికి పోవు ్మన్నవూ ట అందరికీ తెలియు క వు ందే వు నం వు న శౌర్యంతో రాజ్యాన్ని వశపిరు చు కుందాం. నేను విల్లు పిట్టి వు నని నిరోధించే వాళ్ళందరినీ చంపిూ తాను . వు న తండ్రి కూడా వు నకు పిగవాడే అర్ను నాడు . పుప్రొ భారు కారణంగా న్యాయు ం తప్పి ప్రివర్తిస్తున్నాడు . వూ అందరిలోనూ పేద్దవాడమూఈ రాజ్యం నీది? రాజు వూ త్రం దీన్ని వు రొకరికి ఎలా ఇస్తాడు ? నీవేవు అపిచారం చేశావని నిన్ను అడవులకు పింపిుతాడు ? నిన్ను అడవులకు పిరాటంత శక్తివు ంతు డా ఈ రాజు? ఇదు గో నా విల్లు! నేను యు ద్ధానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను ,'' అన్నాడు పిట్టరాని ఆవేశంతో.

కౌసిల్య రావు డితో, ''నాయు నా, లక్ష్మ ణు డు చెప్పినట్టు చెయ్యి. అందులో ఎలాంటి తప్పి ు లేదు . నీమానీ తండ్రి వూ టే వినాలని ఏవు న్నది? నేను తల్లిని కానా? నీమాఅడమూ పోలు కావటానికి నేను ఒప్పను . ఒకవేళ వెళ్ళావో ఉపివాసాలు చేసి ప్రాణాలు విడు స్తాను . ఆ పాపిం నీకు చు ట్టు కుంటు ంది,'' అన్నది.

రావు డు తల్లితో, ''నేను నాన్నగారి వూ ట అబద్ధం చేయు లేను , జవదాటలేను . పితృ వాక్యం పాలించటానికి ఎందరో ఎన్నెన్నో కార్యాలు చేశారు . కండు డు అనే వు ని గోవధ చేశాడు . పిరశు రావు డు కన్న తల్లినే చంపాడు . వూ మూల పురుషుడైన సగరుడి కొడుకులు తండ్రి ఆజ్ఞపైపాతాళానికి పోయి , అరవైవేల వు ందీ ఒక్కసారిగా వు రణించారు . అవ్మూ, నేను నిన్ను ధిక్కరించటానికి అరణ్యానికి పోతు న్నానా?'' అని, లక్ష్మణు డితో, ''లక్ష్మణా, నీకు నాపైగలాభివూ , నీ పొరు షివూ నేనెర గనా? అన్నిటికన్నా ధర్మం గొప్పది. దానిని వు నం నిలబెట్టాలి. అందు చేత నా బు ద్ధినను సిరించే నీమాకూడా ఆలోచించు ,'' అన్నాడు గంభీరంగా.

తల్లిని సివూ ధాన పిరచటానికి రావు డు ఎన్నో ధర్మాలు చెప్పాడు. కౌసల్య వృద్ధుడైన భర్తను విడిచి తన వెంట రావటం భావ్యం కాదన్నాడు . అతను లక్ష్మణు డితో కూడా, ''ఇది దైవ నిర్ణయు ం. కాకపోతే, నే నంటే అంత

గ్రువు గా ఉండే కైకేయి నన్ను అడవులకు పోవ్మంటు ందా? పిట్టాభిషేకం నిలిచి పొల్పు ం దంటే నీ కింత బాధగా ఉన్నదే, పిట్టాభిషేకం జర్చు గ్రు తు న్నదని తెలిసి ఆమె ఎంత బాధ పిడిందో? నేన్ర ఇంతవరకు తండ్రిగారి వు నసుృ గాని, ఆవు వు నసుృ గాని నొప్పించినట్ళు నాకు జ్ఞాపికం లేదు . ఇప్పిడాపిని చేయ్రు లేను ,'' అన్నాడు

రావ్రు ఖ్రు తండ్రి ఆజ్ఞ పాలించటానికి గాను అడవికి వెళ్ళే దృఢనిశ్చయం చేసుకు న్నాడని గ్రహించి, కౌసెల్య అతని ేవు ం కోసం బ్రాహ్మణు లచేత హోవు ం చేల్పు ంచి, ఆశీర్వ దించి పింపింది.

రావ్రు ఖ్రు సీతయొక్క అంతఃపురానికి వెళ్ళాడు. అతనికి సెతను చూ డగానే కన్నీర్రు ఆగలేదు . పిట్టాభిషేకం చేప్పి కునే ఉత్సాహిం లేకపోగా, తల వంచి కన్నీర్రు కార్చుతూ, వెంట ఎవర్రూ లేకుండా వచ్చే భర్తను చూ సీ సెత కూడా కంపించింది. ఆవు అతని దిగ్రు ల్రు కు కారణవు డిగింది.

జరిగినదంతా చెప్పి రావ్రు డావ్రు తో, ''అన్రు కున్నవి జరిగి తీరాలనీ, అను కోనివి జరగ కూడదనీ చెప్పలేముకదా? విధినిర్ణయాను సారం ఏది జరిగినా ధర్మాన్ని వీడకూడదు . నేను అడవుల నుంచి తిరిగి వచ్చేవరకూ నీమా భరతు డి వద్ద ఉండి అతను చెప్పినట్ళు నడ చు కో. అతని ఎదట నన్నెప్పుడూ పొగడకు. బంధు త్వం తప్పొస్తు, భరతు ఖ్రు నిన్ను పోషించ వలసిన కారణం వు రొకటి లేదు . అందు చేత నీమాఅతను సింతోషించేట్లు వు సిలు కో. వ ధ్ధ

లైన నా తల్లిదండ్రులను కనిపెట్టి ఉంటు," అని చెప్పాడు.

ఈ మాటలు విని సీత, ప్రణయంతో కూడిన కోపంతో, "ఇవేం మాటలు? నన్ను తేలికజేసి పరాచకాలాడుతున్నావా? ఆడదానికి భర్తే కదా గతి! నిన్ను వనవాసం వెళ్ళమంటే నన్ను వెళ్ళమన్నట్టు కాదా? నీవు అడవిలో సంచరించటమే జరిగితే, ముళ్ళన్నీ నా కాళ్ళతో తొక్కి నీకు దారి చేస్తూ నేను ముందు నడవనా? నీ వంటి పరాక్రమవంతుడి వెంట ఉండగా నాకు అరణ్యభయం ఉండబోదు. అడవిలోని వారందరినీ కాపాడగల వాడివి నన్ను కాపాడలేకపోమా? అడవిలో నేను, అది కావాలి, ఇది కావాలి అని అడగబోను. నీవు లక్ష చెప్పినా సరే నా మనసు మారదు," అన్నది.

సీత తన వెంట అడవులకు వచ్చి కష్టాలు పడటం రాముడికి కొంచెం కూడా ఇష్టం లేదు. ఆ కష్టాలను వివరించి చెప్పాడు. కాని సీత వాటిని లక్ష్యపెట్టలేదు. "నిన్ను చూసి సాముద్రికవేత్తలు వనవాసయోగం ఉన్నదని చెప్పినట్టే, నన్ను చూసి కూడా జ్యోతిష్కులు నాకు వనవాసయోగం ఉన్నదని చెప్పారు. అందుచేత నేను నీ వెంట అరణ్యానికి వచ్చి తీరుతాను," అన్నది.

అప్పటికీ రాముడు ఆమెను తీసుకుపోవటానికి సమ్మతించలేదు. సీతకు కోపమూ, దుఃఖమూ ముంచుకు వచ్చాయి. "అయ్యో, మా నాన్న జనక మహారాజు, ఈ సంగతి తెలిస్తే ఏమనుకుంటాడు? నేనేం తప్పు చేశానని నన్ను విడిచిపెట్టి పోవాలనుకుంటున్నావు? నీవు తప్ప నాకు వేరే దిక్కు లేదు కదా! నేను నిన్ను విడిచిపెట్టి వంశానికి కళంకం తెచ్చుకు రావాలా? నీవున్న చోటే నాకు స్వర్గమని చెప్పానే!" అంటూ భోరున ఏడ్చింది.

రాముడామెను రెండు చేతులా దగ్గరికి తీసుకుని, సముదాయించి, తన వెంట తీసుకుపోతానని మాట ఇస్తూ, "వనవాసానికి సిద్ధంకా! నీ వద్ద ఉన్నదంతా దానం చేసెయ్యి. నీ వస్త్రసామగ్రి యావత్తూ ముందు పనివాళ్ళకిచ్చి, మిగిలినది బ్రాహ్మణులకియ్యి. సన్యాసులకు భోజనం పెట్టించు, బిచ్చగాళ్ళకు దానాలు చెయ్యి," అన్నాడు ఎంతో ఆప్యాయంగా. సీత పరమానందంతో వెంటనే ఆ పనులన్నీ సాగించింది.

చెప్పుకుంటే దేవుడు

ఒకప్పుడు విదర్భదేశంలో పూర్ణచంద్రుడు అనే పేరుమోసిన ఐంద్రజాలికుడు ఉండేవాడు. ఆయన రాజులనూ, మహారాజులనూ మెప్పించి, బిరుదులు పొంది, అంతులేని ధనం సంపాదించాడు. అయితే, ఆయన దానకర్ణుడిలాటివాడు కావటంచేత ఆయన సంపాదనలో చాలా భాగం ఆయన చేతి మీదుగానే ఖర్చు అయిపోయింది.

పూర్ణచంద్రుడి కొడుకు జితేంద్రుడు ఇంద్రజాల విద్యలో తండ్రిని మించినవాడు. కాని అతని కాలంలో ఇంద్రజాల విద్యకు ఆదరం తగ్గిపోయింది. రాబడి సన్నగిల్లినా, జితేంద్రుడు తండ్రిలాగే దానధర్మాలు చేసి దరిద్రం వాత పడ్డాడు.

జితేంద్రుడికి ఇద్దరు కొడుకులు. తన కొడుకులకిద్దరికీ అతను ఇంద్రజాల విద్యలు నేర్పాడు. అది కులవిద్య కావటం చేతనూ, మునుపటిలా తిరిగి ఇంద్రజాల విద్యకు ఆదరణ పెరగవచ్చునన్న ఆశ ఉండటం చేతనూ, అతను తన కొడుకులకు ఇతర విద్యలేవీ చెప్పించలేదు.

జితేంద్రుడి పెద్ద కొడుకు రాముడు విరివిగా డబ్బు ఖర్చు పెట్టే మనిషి. చిన్నతనంలో తండ్రి వాడికి అడిగినప్పుడల్లా డబ్బులు ఇచ్చేవాడు. పరిస్థితులు మారిన సంగతి వాడి బుర్రకు ఎక్కలేదు. అందుచేత, అడిగినప్పుడు తండ్రి డబ్బులివ్వకపోతే, ఇంట్లోనే దొంగతనాలు చెయ్యసాగాడు. ఇది తెలియగానే జితేంద్రుడు, పట్టరాని ఆగ్రహం వచ్చి, రాముణ్ణి చావగొట్టాడు. రాముడు ఆరోజే అలిగి ఎటో పారిపోయాడు. తిరిగి ఇంటికి రానేలేదు.

కోపంతో కొట్టినా, రాముడంటే వాడి తల్లిదండ్రులకు అమితమైన ప్రేమ. వాడు వెళ్ళిపోయాక వాళ్ళిద్దరూ వాడి కోసం బెంగపడి, మంచంపట్టి, కొద్ది కాలంలోనే చచ్చిపోయారు. దాంతో, జితేంద్రుడి రెండో కొడుకు చంద్రుడు ఒంటరివాడై, వీధిపాలయ్యాడు.

చంద్రుడు మనోనిబ్బరం కలవాడు. వాడు ఊళ్ళవెంట తిరిగి, వీధుల్లో గారడీలు చేస్తూ, తన గారడీలు చూసినవాళ్ళు ఇచ్చే చిల్లర డబ్బులతో పొట్టపోసుకుంటూ, ఆ సంపాదనతోనే తృప్తిపడి, కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు.

ఒకనాడు చంద్రుడు ఒక వీధిలో గారడీ చెయ్యనారంభించాడు. అది చూడటానికి చాలామంది పిల్లలు చేరారు. వాళ్ళనుంచి డబ్బులు రావని తెలిసీకూడా చంద్రుడు తన ఇంద్రజాలంతో వాళ్ళను ఆనందింపజేస్తున్నాడు. ఇంతలో, పక్కనున్న ఇంటి నుంచి ఒక పిల్లవాడి ఏడుపు గట్టిగా వినిపించింది. చంద్రుడు తన గారడీ ఆపి, ఆ ఇంట్లోకి వెళ్ళి చూస్తే, ఒక ఇల్లాలు తన నాలుగేళ్ళ కొడుకును పట్టుకుని చావగొట్టేస్తున్నది.

ఆ పిల్లవాడి తండ్రికి పెద్ద జబ్బుచేస్తే, ఆమె దేముడికి మొక్కుకున్నదట. జబ్బు తగ్గిపోతే, వారం రోజులపాటు ఇంటిల్లిపాదీ మధ్యాన్నం దాకా ఉపవాసం ఉండి, దేముడి దర్శనం చేసుకుని, తరవాత భోజనం చేస్తామని ఆమె మొక్కుకున్నది. దేముడి అనుగ్రహం వల్ల జబ్బు నయమయింది. ఎలాగో ఆరు రోజులు గడిచాయి. ఇవాళ కుర్రవాణ్ణి మధ్యాన్నం దాకా ఆపడం కష్టమైపోతున్నది. వాడు ఆకలో అని ఏడుస్తున్నాడు. ఆమె దేవుడి దర్శనానికి వెళ్ళవలసి ఉన్నది. మంచిగా చెబితే వాడు వినడం లేదని, ఆమె వాణ్ణి దండిస్తున్నది.

పిల్లవాణ్ణి ఆకలితో మాడ్చటమే గాక, వాణ్ణి కొట్టడం అన్యాయమని చంద్రుడికి అనిపించింది. వాడు ఆమెతో వినయంగా, "అమ్మా, చిన్నపిల్లలలో దేముడున్నాడంటారు. ఈ పసిపిల్లవాడిలో దేముణ్ణి చూడలేని మీరు ఏ దేముణ్ణి చూడబోతున్నారో నాకు తెలియడం లేదు," అన్నాడు.

ఆమె ఈసడింపుగా, "అందుకే నీ బ్రతుకు ఇలా ఉంది! వీడిలో నిజంగా నీకు దేముడు కనిపిస్తే వీణ్ణి కాస్త కనిపెట్టి ఉండు. నేను దేముడి దర్శనం చేసుకుని వచ్చి, నీక్కూడా భోజనం పెడతాను," అన్నది.

చంద్రుడు సరేనని, చిన్నపిల్లవాణ్ణి మాయమాటలతోనూ, చిన్న చిన్న గారడీ విద్యలతోనూ మురిపించగలిగాడు. ఆమె కొంతసేపటికి తిరిగి వచ్చి, చంద్రుణ్ణి మెచ్చుకుని, వాడికి కూడా భోజనం పెట్టింది.

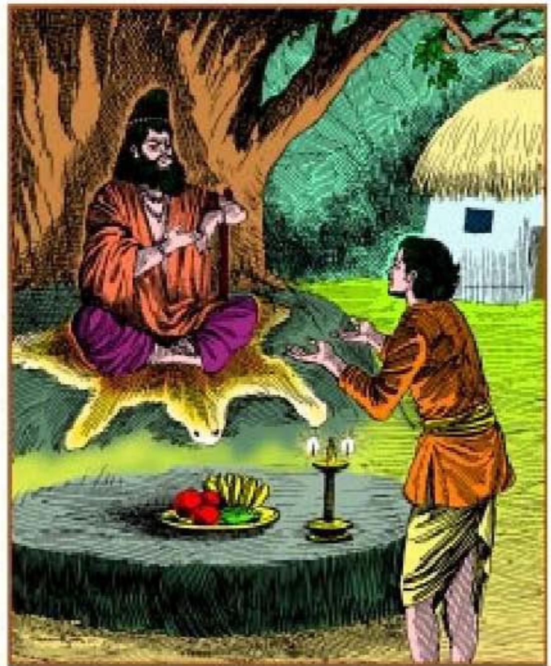
భోజనమయ్యాక చంద్రుడు ఆమెతో, "అమ్మా, కన్న కొడుకుకంటె ఎక్కువ అని మీరు అనుకునే దేముడు ఎక్కడ ఉన్నాడు? నాకూ చూడాలని ఉన్నది," అన్నాడు.

ఆమె నవ్వి, "దేవుడంటే మామూలు దేవుడు అనుకున్నావా? ప్రత్యక్షదైవం! నీతో మాట్లాడతాడు! నీ ప్రశ్నలకు సమాధానాలిస్తాడు! నిన్ను చల్లగా చూసి నీ బాధలన్నీ పోగొడతాడు!" అన్నది.

చంద్రుడి కుతూహలం మరింత ఎక్కువ అయింది. అతను ఆమె చెప్పిన చోటికి వెళ్ళాడు. అందరూ మౌనంగా కూర్చుని ఉన్నారు. ఒక ఎత్తయిన ఆసనం మీద గడ్డమూ, మీసాలూ పెట్టుకుని సాధువులా కనబడే ఆయన కూర్చుని ఉన్నాడు. మంచిగా ఉండమని ఆయన ప్రజలకు ఉపదేశం చేస్తున్నాడు; ఆపదలున్న వారిని తన వద్దకు రమ్మనీ, ప్రజల కష్టాలు తొలగించడానికే తాను ఈ అవతారం ఎత్తాననీ చెబుతున్నాడు. మధ్య మధ్య ఆయన గాలిలో నుంచి విభూతి సృష్టించి, మనుషుల మీద విసురుతున్నాడు; గాలిలో తేలి కొద్ది క్షణాలపాటు ఉంటున్నాడు. ఆయన ఇలా రకరకాల మహిమలు ప్రదర్శిస్తుంటే, భక్తులందరూ, "బాబా పరమాత్మా!" అంటూ హాహాకారాలు చేస్తున్నారు.

చంద్రుడికి ఇదంతా వింతగా కనబడింది. ఆ సాధుబాబా ప్రదర్శించిన విద్యలన్నీ తనకూ వచ్చును. కాని తాను మామూలు గారడీవాడుగానే ఉండిపోయాడు; ఈ సాధుబాబా దేవుడైపోయాడు. ఈ రహస్యమేమిటో తెలుసుకోవాలని, చంద్రుడు ఆ రోజల్లా వేచిఉండి, అర్ధరాత్రి సమయంలో ఆ సాధుబాబాను ఏకాంతంగా కలుసుకున్నాడు.

"ఎవరు నువ్వు?" అన్నాడు సాధుబాబా చంద్రుణ్ణి చూసి.

"నేనొక ఇంద్రజాలికుణ్ణి. మీ ప్రదర్శనలు చూశాను. వాటిని ప్రజలు మహిమలుగా కొనియాడుతున్నారు. అవే ప్రదర్శనలు నేను ఇస్తుంటే, తిండికి డబ్బులు దొరకటం కూడా కష్టంగా ఉన్నది. ప్రజలు మిమ్మల్ని దేవుడంటున్నారు. ఈ రహస్యం తెలుసుకుందామని వచ్చాను," అన్నాడు చంద్రుడు. అతను ఆరోజు తన అనుభవం కూడా సాధుబాబాకు చెప్పాడు.

"ఇందులో రహస్యమేమీ లేదు. నేను దేవుడి అవతారాన్ని. నాకు సహజంగా ఉన్న శక్తులను నువ్వు కష్టపడి విద్యగా నేర్చుకున్నావు. నీకు పరికరాలు అవసరం, నాకు అవసరం లేదు," అన్నాడు సాధుబాబా.

"అలాగా! అయితే నేను నా వేలు తెగకోసుకుంటాను. దాన్ని మీరు మళ్ళీ అతికించగలరా?" అని చంద్రుడు అడిగాడు.

అలాగేనన్నాడు సాధు మహేంద్రనేచంద్రుడు తనవేలును చిన్న బాకుతో కోసుకున్నాడు. రక్తం ఎర్రగా ప్రవహించింది. సాధు మహాతెగిన వేలును యథాస్థానంలో ఉంచి, ఏదో మంత్రం చదివాడు. రక్తం మాయమై వేలు మామూలుగా అయింది.

''అసంభవం! ఈ విద్య మా కుటుంబం వాళ్ళకు తప్ప ఇంకెవరికీ తెలియదు,'' అని చంద్రుడు గొణిగాడు.

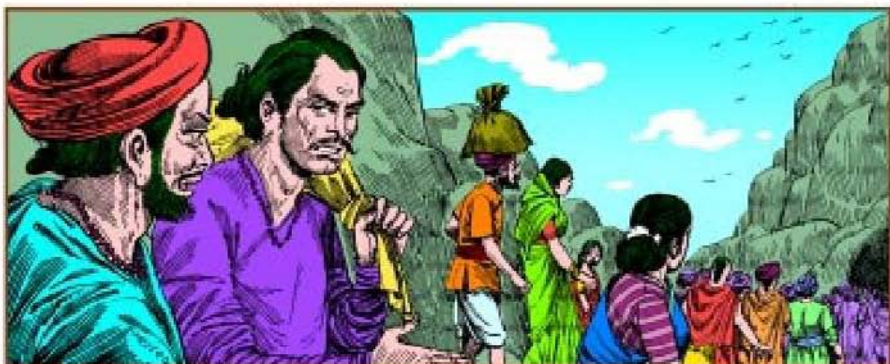
సాధు మహలిక్కిపడి, ''నువ్వు చంద్రుడు కాదూ?'' అన్నాడు.

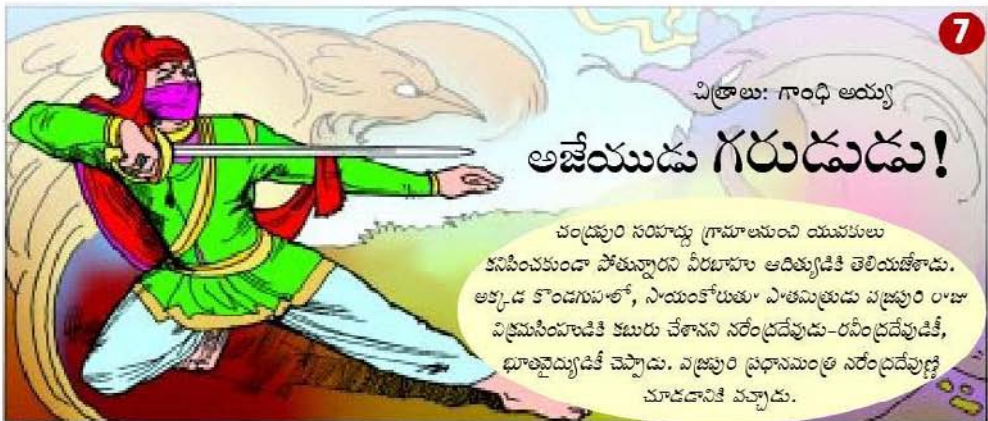
''అవును, మీకెలా తెలుసు?'' అన్నాడు చంద్రుడు.

''నేను నీ అన్నను, రాముణ్ణి,'' అన్నాడు సాధు మహేంద్రుడికేసి ఆప్యాయంగా చూస్తూ. చంద్రుడు తెల్లబోయాడు. అతని నోట మాట రాలేదు.

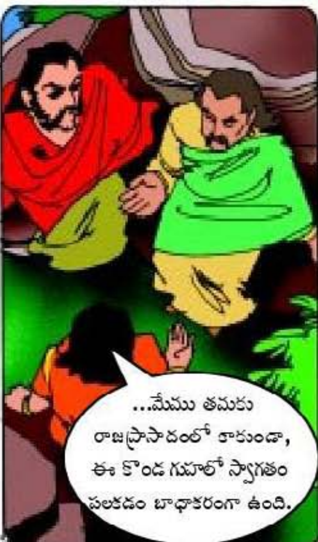
సాధు మహేంద్రుడితో మళ్ళీ ఇలా అన్నాడు: ''నీ ప్రశ్నకు ఇప్పుడు సరి అయిన సమాధానం చెబుతాను. ఈ ప్రపంచంలో అంతా మాయ. నువ్వు ఒక చిన్న పిల్లవాడికి నీ ఇంద్రజాలంతో ఆకలి జ్ఞాపకం రాకుండా చేశావు. ఆ చిన్న పిల్లవాడు నీలో దేవుణ్ణి చూశాడు. అయితే, పెద్దవాళ్ళ విషయంలో అలా కాదు. నేను దేవుడినని చెప్పి ఇంద్రజాలం చేసి దేవుడినయ్యాను. నువ్వు గారడీవాడినని చెప్పి ఇంద్రజాలం చేస్తే గారడీవాడు గానే ఉండిపోయావు. ప్రజలు నీ ఇంద్రజాలమూ, నా ఇంద్రజాలమూ కూడా చూస్తున్నారు. కాని వాళ్ళకు అనుమానం రాదు. ప్రపంచంలో హాయిగా బతకాలంటే విద్య ఉంటే చాలదు. మాటలు చెప్పి, మోసం చెయ్యడం నేర్చినప్పుడే నీ విద్య రాణిస్తుంది. అదే నేను చేసినది. దేవుడినని అబద్ధమాడటం నా బ్రతుకు తెరువు. ప్రజలు మూర్ఖులుగా ఉన్నంత కాలమూ నాకు ఏ లోటూ లేదు. నీ సందేహం తీరింది కద! ఇక వెళ్ళిరా.''

చంద్రుడు వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరవాత అతను ఏమయ్యాడో ఎవరికీ తెలీదు. కాని విదర్భదేశంలో తూర్పువైపు ఒక మారుమూల గ్రామంలో దేవుడు అవతరించాడనీ, ఆయన ఎన్నో మహిమలు ప్రదర్శిస్తున్నాడనీ, ప్రజలు తండోపతండాలుగా చూడటానికి వెళ్ళడం ఆరంభమయింది.

7
చిత్రాలు: గాంధి అయ్య
అజేయుడు గరుడుడు!
చంద్రపురి సరిహద్దు గ్రామాలనుంచి యువకులు కనిపించకుండా పోతున్నారని వీరబాహు ఆదిత్యుడికి తెలియజేశాడు. అక్కడ కొండగుహలో, నాయంకోలుతూ ఏతమిత్రుడు వజ్రపురి రాజు విక్రమసింహుడికి కబురు చేశానని నరేంద్రదేవుడు-రవీంద్రదేవుడికీ, భూతవైద్యుడికీ చెప్పాడు. వజ్రపురి ప్రధానమంత్రి నరేంద్రదేవుణ్ణి చూడడానికి వచ్చాడు.

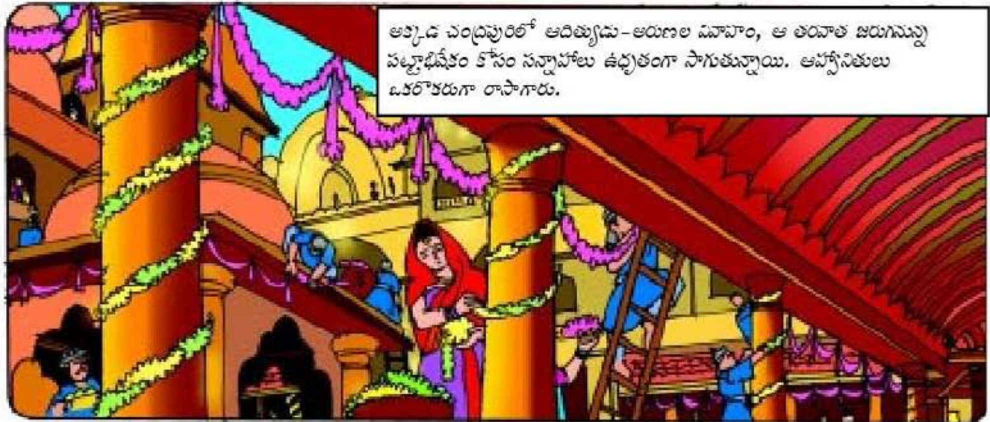

రవీంద్రదేవుడు వజ్రపురి ప్రధాన మంత్రిని చూశాడు.
తమ రాజుగారి దూతగా ఆయన ఇక్కడికి వచ్చాడు.
విక్రమసింహుడికి మీ తండ్రిగారి సందేశం అందింది. ఆయన చంద్రపురి పట్టాభిషేకోత్సవానికి బయలుదేరే ముందు, నన్నిక్కడికి పంపారు.
మీరు రావడం చాలా సంతోషకరం. అది మా తండ్రికెంతో గౌరవప్రదం. అయినా....

...మేము తమకు రాజప్రాసాదంలో కాకుండా, ఈ కొండ గుహలో స్వాగతం పలకడం బాధాకరంగా ఉంది.

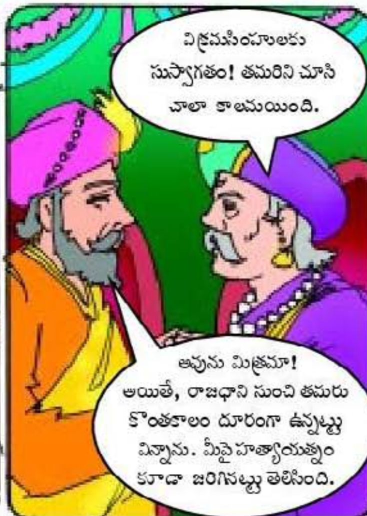

నాయనా, నీకది బాధాకరంగా ఉండవచ్చు. అయితే, త్వరలోనే ఈ స్థితి మారిపోగలదని దృఢంగా భావిస్తున్నాను.
అసలు చంద్రపురిలో ఏం జరిగిందో మాకు తెలియదు. మా రాజు మీకు తప్పక సాయం చేయగలడు.

నాకు జ్ఞానదృష్టి ఉంది. విక్రమసింహుడు ఇరుగుపొరుగు రాజ్యాలను జయించి చక్రవర్తి కాగలడు. రవీంద్రా, నువ్వు మొదట చంద్రపురిని కలుపుకోవడానికి వారికి సాయపడాలి.

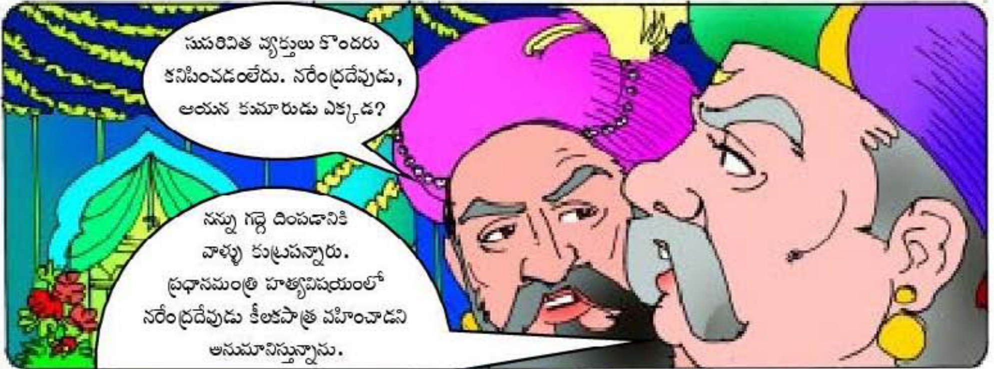

మార్పులు తప్పక వచ్చి తీరుతాయి. నీ శరీరంలో కూడా మార్పులు రాగలవని అనుకుంటున్నట్టు చెప్పావుకదా? నేను తిరిగి వెళ్ళగానే మా రాజుగారితో మాట్లాడుతాను.
ఆయన మాకు సహాయపడగలడనడంలో నాకెలాంటి సందేహమూ లేదు.
ఆ శుభతరుణం కోసం ఎదురు చూస్తుంటాం!

అక్కడ చంద్రపురిలో ఆదిత్యుడు-అరుణల వివాహం, ఆ తరవాత జరుగనున్న పట్టాభిషేకం కోసం సన్నాహాలు ఉధృతంగా సాగుతున్నాయి. ఆహ్వానితులు ఒకరొకరుగా రాసాగారు.

మొదట వచ్చినవారిలో వజ్రపురి రాజు విక్రమసింహుడు ఒకడు. ఆయన్ను రాజు మహేంద్రదేవుడి వద్దకు తీసుకువెళ్ళారు.

విక్రమసింహులకు సుస్వాగతం! తమరిని చూసి చాలా కాలమయింది.
అవును మిత్రమా! అయితే, రాజధాని నుంచి తమరు కొంతకాలం దూరంగా ఉన్నట్టు విన్నాను. మీపై హత్యాయత్నం కూడా జరిగినట్టు తెలిసింది.

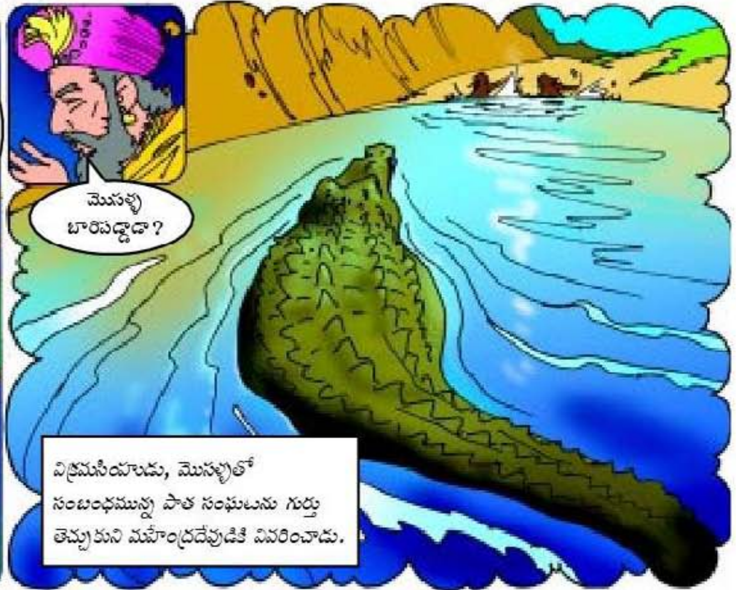

దుష్టులు నా సింహాసనాన్ని దొంగచాటుగా అధిష్ఠించాలని ప్రయత్నించారు. అయినా ఆ కుట్రను, సరైన సమయంలో భగ్నం చేశాం.
అలాగా! అవన్నీ నాకు తెలియదు. తమరు క్షేమంగా ఉన్నారు. చాలా సంతోషం!

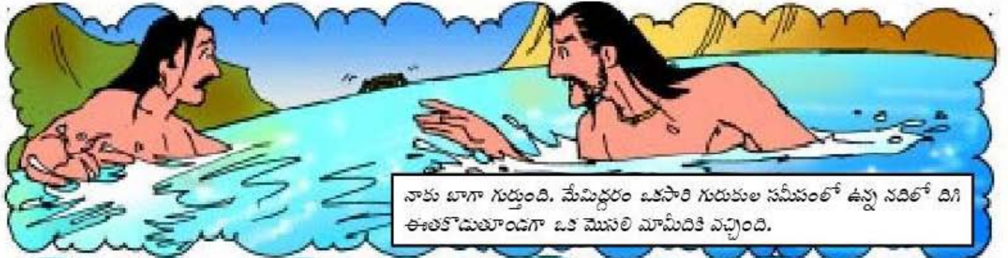

సుపరిచిత వ్యక్తులు కొందరు కనిపించడంలేదు. నరేంద్రదేవుడు, ఆయన కుమారుడు ఎక్కడ?
నన్ను గద్దె దింపడానికి వాళ్ళు కుట్రపన్నారు. ప్రధానమంత్రి హత్యావిషయంలో నరేంద్రదేవుడు కీలకపాత్ర వహించాడని అనుమానిస్తున్నాను.

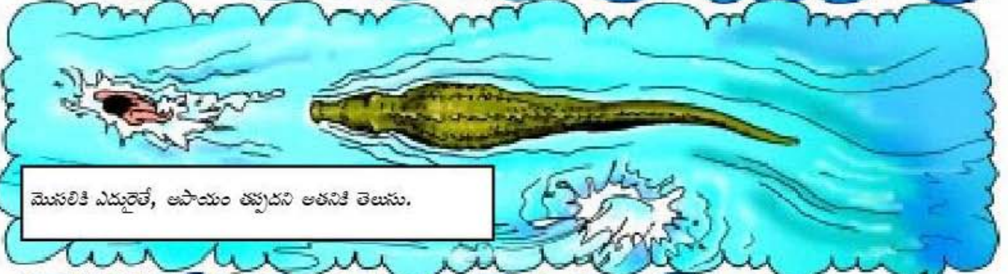

ఇంతకూ ఆయన మీ బావమరిది కదా.... ఆయనకు....

నిజానికి నా తరువాత రవీంద్రదేవుడే సింహాసనానికి వారసుడు కావాలని ఆశించాను. అంతలోనే తండ్రీకొడుకులు పేరాశతో కుట్రపన్నారు. తండ్రి అయితే మరీ, భూతవైద్యం, మాయమంత్రాలలోకి దిగాడు.
ఆ తరువాత ఏం జరిగింది?

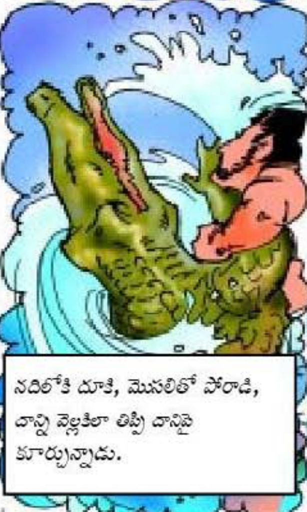

మా ప్రధానమంత్రి కుమారుడు ఆదిత్యుడు నా రక్షణకు వచ్చాడు. నన్ను రాజధాని నుంచి రహస్య ప్రదేశానికి తీసుకువెళ్ళాడు. మొసళ్ళబారి పడి నరేంద్రదేవుడు కాళ్ళు పోగొట్టుకున్నాడు.

మొసళ్ళ బారిపడ్డాడా?
విక్రమసింహుడు, మొసళ్ళతో సంబంధమున్న పాత సంఘటను గుర్తు తెచ్చుకుని మహేంద్రదేవుడికి వివరించాడు.

నాకు బాగా గుర్తుంది. మేమిద్దరం ఒకసారి గురుకుల సమీపంలో ఉన్న నదిలో దిగి ఈతకొడుతూండగా ఒక మొసలి మామీదికి వచ్చింది.

మొసలికి ఎదురైతే, అపాయం తప్పదని అతనికి తెలుసు.

అందువల్ల, అతడు నీళ్ళ లోపలికి వెళ్ళి మొసలితో తలపడడానికి నిర్ణయించాడు.

నదిలోకి దూకి, మొసలితో పోరాడి, దాన్ని వెల్లకిలా తిప్పి దానిపై కూర్చున్నాడు.

ఆ తరువాత కత్తితో దాని పొట్టపై పొడిచి చీల్చాడు.

నదీ జలం ఎర్రగా మారిపోయింది. నన్ను గట్టు మీదికి వెళ్ళమని కేకవేశాడు. అతడు ప్రదర్శించిన ధైర్యం నేనెన్నటికీ మరువలేనిది.
-(ఇంకా వుంది)

మన సాంస్కృతిక ఉత్సవాలు

రక్షాబంధన్

తోబు ట్టు మల వు ధ్య నెలకొన్న గువా ను రాగాలకు సింకేతంగా అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ము ల వు ణికట్టు కు కట్టే పిట్టుదారాన్ని 'రాఖీ' లేదా 'రాబంధన' అంటారు. వూ వూ లు అర్థంలో దీనిని పిండు గ అని చెప్పడానికి లేదు. ఎంధు కంటే ఇది కుటు ంబానికే పరిమితమైనది. ఆ రోజున అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ము ల ఇళ్ళకు వెళ్ళి చేతికి రాఖీ కట్టి, వు ధు ట తిలకం దిద్ది దీర్ఘాయు తో ఉండాలని దేవుని ప్రార్థిస్తూ తలపైఅ ంతలు చల్లు తారు. వారి గువా ను రాగాలను గు ర్తించి అన్నదమ్ము లు వారికి సిదా సిర్వవేళలా ర ణగా ఉండగలవు ని వూ ట ఇస్తారు. రాఖీ కట్టడానికి ముందు దానికి పూజ చేస్తారు. ఇది అన్నా-చెల్లె; అక్కా-తమ్ముడు వీరికి సింబంధించిన పిండు గే అయి నప్పటికీ, ఆ రోజు అందరూ ఒక చోట చేరు తారు గనక, పిండివంటలతో భోజనం చేస్తారు.

రాబంధన ఉత్తర భారతదేశంలో చాలా ప్రసిద్ధి. అయి తే, తోబు ట్టు మల అను రాగ బంధానికి సింబంధించినదిగనక, ఇతర ప్రాంతాలలోనూ ఆరోజు అక్కచెల్లెళ్ళు, అన్నదమ్ములను కలుసుకుని రాఖీ కట్టడం ప్రాచుర్యం పొందుతోంది. దీనికి మత సంబంధమైన ప్రాముఖ్యత ఏదీ లేకపోయి నప్పటికీ ప్రాచీన సింప్రదాయ ంగా వస్తోంది.

వు హాభారతంలో ద్రౌపది స్వ వు ంగళిగా ఉండాలని కోరు కుంటూ శ్రీ క ష్ణు డికి రాఖీ కట్టిన సింఘటన కనిపిస్తుంది. ఇక వు న దేశ చరిత్రను పరిశీలిస్తే-రాబంధన సింప్రదాయ ం గు రించి విన్న అలెగ్జాండర్ భార్య, పురుషోత్తముడికి రాఖీ కట్టినట్టు చెబుతారు.

వు నదేశానికే విలక్షణమైన ఈ పండుగ అన్నాచెల్లెళ్ళ, అక్కాతమ్ముళ్ళ అనురాగ బంధాలను వు రింత పటిష్టంగా ఉంచడానికి దోహదం చేస్తున్నది. ఈ సింవత్సరం ఆగస్టు 9వ తేదీ రాబంధన వస్తున్నది.

విజ్ఞానం .... వినోదం .... వికాసం ....

విజ్ఞాన వీచికలు :

కాకి కబుర్లు

మనలో చాలా వు ందికి బాగా తెలిసిన పి ి కాకి. వేలాది సింవత్స రాలు గా కాకులు వు నుషు లతో సిహజీవనం సాగిస్తున్నాయి . అయి నా వాటిని గు రించి ఎవరూ పట్టించు కోవడం లేదు . అయి తే, ఇటీవల జరిగిన కొన్ని అధ్యయ నాల ద్వారా కాకులు సిగటు స్థాయి కన్నా ఎక్కువ తెలివికలిగి ఉన్నాయ ని తెలియ వచ్చింది.

కాకులు 'నేఫ్తలీన బాల్స్' వీ ద నాట్యం చేయ డానికి వు క్కువ చూ పితాయ ని శాస్త్రవేత్తలు తవు పరిశోధనల ద్వారా తేల్చిచెప్పారు. కాకుల పాదాలకు అంటు కుని వున్న బ్యాక్టీరియా ను నేఫ్తలీనలోని రసాయ నాలు నశింపి జేయ డంవల్ల కాకులు వాటి వీ ద నాట్యం చేయ డానికి ఇష్టి పిడతాయ ని పిరిశోధకులు కను గొన్నారు . సి ప్రసిద్ధ జంతు శాస్త్రవేత్త బెర్న్‌హార్డ్ గ్రిమెక్ – అగ్గిపుల్ల వెలిగించడం నేర్చుకున్న కాకులు, వెలుగుతూన్న అగ్గి పుల్లలను తమ రెక్కల కింద పట్టుకోవడం గమనించాడు. కాకులు భూమ్యాకర్షణ శక్తిని చక్కగా ఉపియో గించు కుంటాయి . గు డ్ల పెంకును వు క్కుతో పొడిచి పిగలగొట్టలేనప్పుడు కాకులు గు డ్లతో పైకి ఎగిరి, వాటిని కిందికి పిడేస్తాయి . ఇదెలా ఉంది?

మన పరిసరాలు

మంచు ఆశ్చర్యం

సూర్యతాపిం గు రించి వు నకందరికీ తెలు సి . వేసివిలో వు ండే ఎండలు అందరికీ అను భవవే . అయి తే, సూ ర్య కిరణాలు వు ంచు ను కరిగించ లేవంటే వు నకు నవ్మశక్యం కాదు . అయి తే, అది అ౯రాలా నిజం!

కొత్తగా ఏర్పడిన వు ంచు దాని వీ ద ప్రసిరించే 90 శాత ం సూ ర్య కిరణాలను పరావర్తనం చెందేలా చేస్తాయి. అందువల్ల వేడిలోపలికి ప్రవే శించి వు ంచు ను కరిగించేస్థాయి కి చేరు కోదు . వు రి వు ంచు ఎలా కరు గు తు ందని మీరు అడగవచ్చు. అది సముద్రం నుంచి వీచే వెచ్చని గాలికి కరు గు తు ంది!

వు ంచు గట్టిపడి దృఢమైన గడ్డగా తయారయినప్పుడు దాని మీద పడే వూ డింటరెండు వంతు ల సూ ర్యరశ్మిని గ్రహి ంచినప్పటికీ దాన్ని కరిగించడం సూ ర్యరశ్మికి వు రీ కష్టవు వుతు ంది. ఎందుకంటే ఇది అనేక పొరలగుండా లోపలికి వెళ్ళవలసి ఉంటుంది. అందువల్ల చివరగా గ్రహించబడే వేడికి–ద్రవీకరణ స్థాయి కి ఉష్ణోగ్రతను పెంచే శక్తి, చిక్కదనం ఉండదు .

విజ్ఞానం .... వినోదం .... వికాసం ....

మీకు తెలుసా?

కొవ్వొత్తుల రహస్యం

కొవ్వొత్తులు ఇవాళ రకరకాల పరిమా ణాలలో, ఆకారాలలో లభ్యవు మతు న్నాయి. రంగ రంగ ల కొవ్వొత్తులు కూడా వస్తున్నాయి. సంతోషకరవు గ శు భ సవు యా లలో కొవ్వొత్తులు వెలిగిస్తారు. కొవ్వొత్తి వెలిగాక ఆ మైనం ఏవు మతు ందని ఆశ్చర్యం కలగవచ్చు. ఈ రహ స్యం తెలు సు కోవాలంటే ము ందు వు నం కొవ్వొత్తిని దేనితో తయా రు చేస్తారో తెలు సుకోవాలి. కార్బన, హైడ్రొజన వు శ్రవు ంతో ఈ వాక్సను అంటే మైనాన్ని తయా రు చేస్తారు. కొవ్వొత్తి వెలిగేప్పుడు, కార్బనగా అంటే బొగ్గు మిశ్రు సు వాయు మగా గాలిలోని ఆక్సిజనతో అంటే ప్రాణ వాయు మతో కలిసి కార్బన డైయాక్సైడ ఏర్పడు తు ంది. హైడ్రొజన ఆక్సిజనలో కలిసి నీటిఆవిరి తయారవుతుంది. ఈ రెండు రసాయనిక చర్యలు జరిగే సమయంలో, మైనం ఉపయోగించబడిన కొవ్వొత్తి పొడవుతగ్గి పోతూ వస్తుంది.

మన దేశం క్విజ్

ఆగస్ట్ **15**న మరో స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం రానున్నది. ఈ సందర్భంగా ఈ క్విజ్ ద్వారా స్వాతంత్ర్యోద్యమాన్ని ఒకసారి గుర్తుచేసుకుందాం.

1. ప్రథవు కాంగ్రెస్ వు హాసభను ఒక నగరంలో జరపాలను కుని, ఆ తరవాత వు రో నగరానికి మా ర్చారు. ఏ నగరానికి మా ర్చారు? ఎందు కు మా ర్చారు?

2. స్వాతంత్ర్యానికి పై ర్వం- డా. అనీబిసేంట, సరోజినీ నాయు డు, నెల్లీసెనగు ప్త ఒక ముఖ్యమైన పదవిని నిర్వహించారు. అ పదవి ఏవు టి?

3. భారత జాతీయు పతాకంలో మూ డు రంగు లను ఎప్పుడు స్వీకరించారు?

4. జన గణ వు న మొట్టమొదటి సారిగా ఎప్పుడు, ఎక్కడ పాడ బడింది?

5. 1929 జూన 14వ తేదీ, లాహోర్ సేంట్రల జైల్లో బంధించబడ్డ గొప్ప విప్లవ వీరు డు నిరాహార దీక్ష ప్రారంభించాడు. ఎవరాయన? నిరాహార దీక్ష ఎన్ని రోజులు సాగింది?

(సమాధానాలు 66వ పేజీలో)

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ

ఈ ఫోటోలకు ఒక్క మాటలోగాని, చిన్నవాక్యంలోగాని
వ్యాఖ్యలు రాయ గలరా? రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.

MACHIRAJU KAMESWARA RAO

N. SUKUMAR

వ్యాఖ్యలను కాంపిటీషన్ పోస్టుకార్డు పైన రాసి ఈ నెల 25వ తేదీలోగా
మాకు అందేలా పంపాలి. పోటీ ఫలితాలు అక్టోబర్ 2006 సంచికలో ప్రచురిస్తాం.
ఉత్తమమైన వ్యాఖ్యకు రూ. 100 బహుమానం.
ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ: చందమామ, 82, డిఫెన్స్ ఆఫీసర్స్ కాలనీ,
ఈకాట్టుతాంగల్, చెన్నయ్ - 600 097.

అభినందనలు

జూన్ నెల పోటీ ఫలితాలు

సీ. హెచ్. అప్పలరాజు
ఎ.ఎమ్.డి. ప్రభుత్వ మహిళా డిగ్రీ కళాశాల
కాకినాడ - 533 001.

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ:

మొదటి ఫోటో : సీపాయి నమస్తే,
చెల్లాయ్!
రెండవ ఫోటో : సంతోషంరా, అన్నాయ్!

సమాధానాలు :

1. 1885లో పైనా నుంచి బొంబాయికి మార్చారు.
2. భారత జాతీయ కాంగ్రెస్ అధ్యక్ష పదవి.
3. 1947 జూలై 22వ తేదీ.
4. 1911 డిసెంబర్‌లో కలకత్తాలో జరిగిన కాంగ్రెస్ సమావేశంలో.
5. జతీంద్రనాథ్ దాస్. 63 రోజులు, ఆ తరవాత ఆయన జైల్లోనే మరణించారు.

Printed and Published by B. Viswanatha Reddi at B.N.K. Press Pvt. Ltd., Chennai - 26 on behalf of Chandamama India Limited, No. 82, Defence Officers Colony, Ekkatuthangal, Chennai - 600 097. Editor: B. Viswanatha Reddi (Viswam)

CHANDAMAMA(Telugu) AUGUST 2006
Regd. with Registrar of Newspaper for India No. 1114/57. Regd No. TN/CC(S)Dn/159/06-08
Licensed to post WPP - Inland No.TN/CC(S)Dn/84/06-08, Foreign No. 85/06-08